

கோகிலா மகேந்திரன்

புலச்சிதறல் நெஞ்சம்

கலை இலக்கியக் கள வெளியீடு

கோகிலா மகேந்திரன்

புலச்சிதறல் நெஞ்சம்

கலை இலக்கியக்கள வெளியீடு

- **Pulachitharal Nencham**
- **(Literature about Australian life in Tamil)**
- **By Kokila Mahendran**
- **© K.Mahendirarajah**
- **First Edition : December 2013.**
- **Published by Lyceum of Literary and Aesthetic studies -
Tellippalai.**
- **Printing & Cover Designing at Global Graphics,
No.14, 57th Lane, Wellawatte.**
- **Price - Rs.400/=**

சமர்ப்பணம்

கலை இலக்கியக்கள அன்பர்
புலவர்.ம.பார்வதிநாதசிவம் அவர்களின்
பாதங்களுக்கு

அணிந்துரை

இந்நூலாசிரியர் கோகிலா மகேந்திரன் “புலச்சிதறல்கள்” என்ற தலைப்பில் அவுஸ்திரேலியப் புலம் பெயர் வாழ்க்கையின் அனுபவப் பதிவுகளை தினக்குரல் பத்திரிகையில் தொடராக எழுதி வந்தார். இப்பதிவுகள் 32 இந்நூலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை நினைவுக் குறிப்புகள் என்ற வகையில் சேர்க்கக் கூடியன. ஆயினும் கற்பனைப் பாத்திரங்களின் ஊடாகப் புனைவுச் சம்பவங்களை உருவாக்கி தன் அனுபவங்களிற்குப் புனைவியல் பண்பை ஆசிரியர் ஏற்றியிருக்கின்றார். இதனால் இவற்றைப் புனைகதைகளின் தொகுப்பு என்றே கூற வேண்டும்.

“புலச்சிதறல்கள்” தொகுப்பு புலம்பெயர் இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்க்கும் புதுவரவுகளில் ஒன்று. புலம்பெயர் தமிழ்ச் சமூகத்தைத் தமிழ் “டயஸ்போறா” என்று ஆங்கிலத்தில் குறிப்பிடுகின்றார்கள். இச்சொல் இன்று சமூக விஞ்ஞானக் கலைச் சொல் ஒன்றாக வழங்கப்படுகின்றது. இதன் அர்த்தம் குறித்துச் சுருக்கமாக முதலில் கூறவுள்ளேன். “இடம்பெயர்ந்தோர்” “அகதிகள்” “புகலிடம் கோரி வந்தோர்” போன்ற தொடர்களையும் சொற்களையும் விட “டயஸ்போறா” வித்தியாசமான அர்த்தம் உடையது. முற்கூறிய தொடர்கள், சொற்களில் உள்ள எதிர்மறையான அர்த்தங்கள் “டயஸ்போறா” வில் இல்லை. அது சுய ஊக்குவித்தல் (Self-motivation) உணர்வை ஊட்டும் சொல் ஆகும். உலகின் ஒரு குறிப்பிட்ட தேசத்திற்கு அகதியாக வந்துசேரும் மக்களுக்குத் தாம் உலகளாவிய புலச்சிதறல் சமூகக் குழுவொன்றின் உறுப்பினர் என்ற உணர்வையும் தருகின்ற சொல்

இது. எல்லை கடந்த தேசிய உணர்வையும் அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அலைகடல் தாண்டி வந்த மக்களுக்கு ஆறுதல் அளிக்கும் ஒன்றாக இருப்பதையும் “டயஸ் போறா” குறித்து நிற்கிறது. அடிஸ்திரேலியாவிற்குள் வந்து சேர்ந்த குடும்பம் ஒன்றின் குடும்ப உறுவுகளான அண்ணன், அக்கா, தம்பி, தங்கை என்போர் கனடாவிலோ, ஐக்கிய இராச்சியத்திலோ அல்லது பிரான்சிலோ பரவிச் சிதறியிருப்பதும் எல்லை கடந்த சமுதாயம் என்ற உணர்வை மிகுவிப்பனவாய் உள்ளன. காலிட் கோஸர் (Kaalid Koser) என்பவர் எழுதிய International Migration - A very short introduction என்ற நூலில் (OXFORD 2007) எடுத்தாளும் மேற்கோள் (பக். 25 - 26) “டயஸ் போறா” என்பதைப் பின்வருமாறு வரையறை செய்கிறது.

நவீன காலத்து “டயஸ் போறாக்கள்” இடம்பெயர்ந்து குடியேறியுள்ள இனக்குழுமங்களாகும். (Ethnic minority Groups). இவை புகலிடத் தேசத்தில் வாழ்ந்து கொண்டு தமது சொந்தத் தாயகத்தோடு மிகவும் வலுவான உணர்வுப் பிணைப்புக்களையும், பொருண்மியப் பிணைப்புக்களையும் (material Links) கொண்டிருப்பவை.

கி.மு. 6ஆம் நூற்றாண்டில் யூதர்கள் பெரும் எண்ணிக்கையில் கூட்டாகப் புலம் பெயர்ந்தவர்கள். கிரேக்க மொழி மூலத்தை உடைய “டயஸ் போறா” என்ற சொல் முதலில் யூதர்களின் பரவிச் சிதறலைக் குறிப்பிட உபயோகிக்கப்பட்டது. பின் ஆபிரிக்காவில் இருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட அடிமைகளையும், முதலாம் உலக யுத்தத்தின் பின் ஒட்டோமன்

தூண்டும் எஞ்சிய 31 கதைகளிலும் தனிமனித நிலையிலும், தமிழர் என்ற குழுநிலையிலும் புலம்பெயர்ந்தோர் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் சுவாரசியம் கெடாமல், கலாபூர்வமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கதைகளின் விடயப் பொருளை இறுதிக் கதையின் தலைப்பான “இசைவாக்கம்” என்ற ஒரு சொல்லில் அடக்கிவிடலாம். இடம்பெயர்ந்தும் புகலிடம் கோரியும் சென்றவர்கள் தாம் வந்து சேர்ந்த சமூகத்துடன் “இசைவாக்கம்” செய்து கொள்ளல் எத்துணைப் பெரியதொரு பிரச்சினை என்பதை வாசகர்களுக்கு இக்கதைகள் தெளிவாக உணர்த்தி நிற்கின்றன.

“இசைவாக்கம்” கதையின் இறுதியில் கதை சொல்லியான தாய் தனது சிறுவயது மகனுக்குக் கூறுகிறார்.

“(மனிதர்கள்) முடிந்தவரை தாங்கள் எந்த நாட்டில் பிறந்தார்களோ அந்த நாட்டில் வாழப் பார்ப்பது தான் சிறந்தது. எமது தாய் நாட்டின் காலநிலையும் அவுஸ்திரேலியாவின் காலநிலையும் முற்றிலும் வேறுபட்டவை. எமது உடல் இயல்பாக எமது பூர்வீக நிலத்திற்கு இசைவாக்கம் பெற்றிருக்கும். எமது தோலில் காணப்படும் மெலானினின் அளவு எமது நாட்டின் சூரிய ஒளிச் செறிவுக்குப் பொருத்தமானது.”

இவ்வாறு தாய் கூறவே மகன் சொல்வதையும் தாயின் உணர்வு பூர்வமான பிரதிபலிப்பையும் ஆசிரியர் இவ்வாறு கூறிக் கதையை முடிக்கிறார்.

பேரரசின் வீழ்ச்சியுடன் வெளியேற்றப்பட்ட ஆர்மீனியர்களையும் குறிப்பதற்கும் இச்சொல் உபயோகப்படுத்தப் பட்டது. இன்று டயஸ் போறா என்ற சொல் முன்னரிலும் விரிந்த அர்த்தத்தைப் பெற்றுவிட்டது என்றே கூறலாம். தாயகத்தில் இருந்து பிரித்தெறியப்பட்ட தன் துயரும் அவலமும், புதிய இடத்தில் இசைவாக்கம் பெறுவதில் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள், பின் தொடர்ந்து வாட்டும் தாயகத்து நினைவுகள், எப்போது திரும்புவோம் என்ற ஏக்கம் ஆகியன இப்புனைகதைகளில் உணர்வு பூர்வமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. “டயஸ் போறா” வாழ்வைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

சிட்னி நகரின் ஸ்ரத்பீல்ட் முனிசிப்பல் கவுன்சில் 2011 ஆம் ஆண்டில் ஆஸ்திரேலிய தினம் கொண்டாட்ட நிகழ்வை ஸ்ரத்பீல்ட் மைதானத்தில் ஒழுங்கு செய்திருந்தது. அவ்வைபவத்தில் அவுஸ்திரேலியப் பிரஜை நாரும் சான்றிதழ் வழங்கும் நிகழ்வில் பங்கு பற்றி சான்றிதழைப் பெறுமாறு கதை சொல்லி (“நான்”) அழைக்கப்படுகிறார். அகதியாக இருந்தவர் பிரஜையாகிறார். அவுஸ்திரேலியாவின் ஜனநாயக மரபுகளையும், பன்மைப் பண்பாட்டு வாதம் (multi - culturalism), மனித உரிமைகளை மதிக்கும் மனிதாயநோக்கு, மனித நேயம் ஆகியவற்றையும் பிரதிபலிக்கும் எளிமையான இந்த விழாவைக் கதாசிரியர் அனுபவப் பதிவாகப் பதிவு செய்கிறார். கதை இப்படி முடிகிறது.

“அப்படியானால் அவுஸ்திரேலியா ஒரு சொர்க்க பூமியா? அங்கே சமூகப் பிரச்சினைகள் தனிமனிதப் பிரச்சினைகள் எதுவும் இல்லையா? தொடர்ந்து வாசியுங்கள்” தொடர்ந்து வாசிக்கத்

“குளிர் காலத்திலே அப்பாவின் மூக்கிலிருந்து குருதி கொட்டுகிற போதெல்லாம் நான் அப்படி நினைத்திருக்கின்றேன்” என்று என்னை ஆமோதித்தபின்.

“அப்படியானால் பொருத்தமான ஒரு காலகட்டத்தில் நாங்கள் எங்கள் தாய் நாட்டிற்குத் திரும்பிச் செல்வோமா?”

என்று கண்களை விரித்துத் திடீரெனக் கேட்டான்.

“எனக்கும் அப்படி ஒரு ஆசை இருக்கிறது கண்ணா” என்று கூறி அவனை அணைத்துக் கொண்டேன்.

ஒன்பதாம் ஆண்டில் படிக்கும் மகனையும், நாலாம் ஆண்டில் படிக்கும் மகளையும் காரில் ஏற்றிக் கொண்டு வீடு திரும்பும் போது மகனுடன் நடைபெறும் உரையாடல் வடிவில் “இசைவாக்கம்” கதையை ஆசிரியர் நகர்த்திச் செல்கிறார். பாடசாலையில் விஞ்ஞானம் படிப்பிக்கும் ஆசிரியை விளக்கிக் கூறிய சூழலியல் பிரச்சினைகளை சிறுவன் ஆர்வத்தோடு தாய்க்குக் கூறுகின்றான். 18 ஆம் நூற்றாண்டில் அவுஸ்திரேலியாவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட முயல்கள் அளவு கடந்து இனப்பெருக்கம் செய்து நாட்டின் புற்றரைகள் முழுவதையும் தின்று தீர்த்தனவாம். ஆடுகளின் தீவனத்திற்காகப் பின்னர் ஒரு தடவை கொண்டு வரப்பட்ட நாகதாளிச் செடிவகை ஒன்றினால் ஏற்பட்ட சூழல் அழிவைத் தடுக்க நாகதாளியை அழிக்கும் ஒருவகை வண்ணத்துப் பூச்சி இனம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதாம். அந்தப் பூச்சி இடும் முட்டைகளில் இருந்து வரும் குடம்பிகள் நாகதாளியை அழிக்க உதவின. கரும்புத் தோட்டங்களை அழிக்கும் ஒருவகை வண்டினத்தைக் கட்டுப்படுத்த

தென்னமெரிக்காவைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட கேன் தேரைகளைக் கொண்டுவரப் போய் அவை மனிதர்களுக்கு நோயையும், தொல்லைகளையும் கொடுக்கும் பிராணியாகிய சிக்கல் ஏற்பட்டது. குழலுக்கு இசைவாக்கம் செய்தல் என்ற பிரச்சினை கதையில் சுவாரசியமாக உரையாடல் மூலம் விளக்கப்பட்டபின் உணர்வு பூர்வமான முத்தாய்ப்புடனும் கலா நேர்த்தியுடனும் கதை முடிகிறது.

கதாசிரியர் இங்கே கூறும் இசைவாக்கம் தட்பவெப்பம், காலநிலை போன்ற இயற்கைச் சூழலுக்கான இசைவாக்கம் மட்டும் தானா? மனிதரின் இசைவாக்கம் இயற்கைச் சூழலுக்கும் மேலாக சமூகச் சூழலுக்கு இசைவாக்கம் பெறுதலையும் உள்ளடக்கியது. இவ்விரண்டாம் வகை இசைவாக்கத்தை பண்பாட்டு இசைவாக்கம் (cultural adaptation) என்று கூறலாம். கோகிலா மகேந்திரன் பண்பாட்டு இசைவாக்கம் பற்றியும் தனிநபர்களின் பண்பாட்டு இசைவாக்கச் செயல்முறையின் போது எதிர்நோக்கும் உளவியல் சிக்கல்களையும் எடுத்துச் சொல்கிறார். அவர் உயிரியலை மாணவர்களுக்கு நீண்ட காலமாகத் கற்பித்த அனுபவம் உள்ளவர். உயிரிச் சூழலியல் குறித்தும், மனித உளவியல் குறித்தும் ஆழமாகக் கற்றவர். சீர்மியம் பற்றிய பயிற்சிகையும் பிரயோக அறிவையும் உடையவர். இந்நூல் சூழலியல், உளவியல் விஞ்ஞானக் களஞ்சியம் போன்று அமைந்துள்ளது. பெரும்பாலான கதைகளில் தனிநபர்களின் உளவியல் பிரச்சினைகள், சமூக உறவு நிலை சார்ந்த பிரச்சினைகள் அலசப்படுகின்றன. மனிதரின் அிக உலகம் பற்றிய சித்திரிப்பை இயற்கையின் தாவரங்கள், விலங்குகள் ஆகியவற்றின் பண்புகள், குணங்கள், நடத்தைகள் மூலமாக

உருவகப்படுத்த புற உலகோடு இணைத்து விடுகிறார். இரண்டு உதாரணங்களை மட்டும் குறிப்பிடுகின்றேன். “சூடைமரம்” (பக் 80 - 87) “உள்ளே ஒருவாதம்” (பக். 88 - 95) ஆகிய கதைகளின் உருவகம் பிரமாதமாக அமைந்து அவற்றின் கலைநோக்கிற்கு உதவியுள்ளன.

குடியேறிகளையும் அகதிகளையும் ஏற்று உள்வாங்கிக் கொள்ளுதல் தொடர்பாக ஐக்கிய அமெரிக்கா, கனடா, அவுஸ்திரேலியா ஆகிய நாடுகளிலும் மேற்கு ஐரோப்பாவிலும் பின்பற்றப்பட்டு வந்த கொள்கைகளை வரலாற்று ரீதியாக ஆராய்ந்து பார்க்கும் பொழுது இரு வகையான கொள்கை மாதிரிகள் (Policy models) இருந்துள்ளதைக் காணலாம்.

1. ஒன்றிக் கலந்து விடுதல் மாதிரி.

(Assimilation model)

இம்மாதிரியின் படி குடியேறும் இனக் குழுமங்களின் தனித்துவங்களையும் அடையாளங்களையும் பண்பாடுகளையும் கரைத்து அழித்து ஏற்புச் சமூகத்தின் (Host society) மேலாதிக்கப் பண்பாட்டில் ஒன்று கலந்துவிடும் கொள்கை பின்பற்றப்படும். ஐக்கிய அமெரிக்காவில் இதனை “மெல்டிங் பொட்” (melting pot) கோட்பாடு என்று குறிப்பிட்டனர்.

2. ஒன்றிணைவு மாதிரி (Integration Model)

இம்மாதிரியின் படி ஏற்புச் சமூகம் உள்வரும் வெவ்வேறு இனக்குழுமப் பண்பாடுகளின் தனித்துவத்தைப் பேணிப் பாதுகாக்கும் கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கின்றது. ஒன்றிணைவு

மாதிரியுடன் இணைந்த இன்னொரு கோட்பாடு பன்மைப் பண்பாட்டு வாதம் (multi-culturalism) ஆகும்.

அவுஸ்திரேலியா ஒன்றிகைவு மாதிரியையும் பன்மைப் பண்பாட்டு வாதத்தையும் அரசின் கொள்கைத் திட்டத்தில் இணைத்துக் கொண்டுள்ள நாடு ஆகும். புலம்பெயர் தமிழர்கள் கணிசமான அளவில் வாழும் கனடா, ஐக்கிய இராச்சியம் ஆகியனவும் பன்மைப் பண்பாட்டு வாதத்தைப் போற்றும் நாடுகளாக இருப்பதும் விரும்பியோ, விரும்பாமலே நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய யதார்த்தமுமாகும்.

தமிழ் “டயஸ் போறா”வின் எதிர்காலம் எப்படி இருக்கப் போகிறது? இக்கேள்வியை முன்வைக்கும் போது என் மனத்திரையில்

அப்படியானால் பொருத்தமான ஒரு காலகட்டத்தில் நாங்கள் எங்கள் தாய் நாட்டிற்குத் திரும்பிச் செல்வோமா? என்று தன் கண்களை விரித்துக் கேட்டும் சிறுவனும் “எனக்கும் அப்படி ஒரு ஆசை இருக்கிறது கண்ணா” என்று கூறி அவனை அணைத்துக் கொள்ளும் அம்மாவும் தோன்றுகின்றனர்.

அவர்களின் ஆசை நிறைவேறும் காலம் வெகு தூரத்தில் இல்லை.

அப்போது வேறு இரண்டு விடயங்களும் நிறைவேறியிருக்கும். எம் தாய்நாட்டில் பன்மைப் பண்பாட்டு வாதத்தை ஏற்றிப் போற்றும் அரசியல் யாப்புச் சீர்திருத்தமும், அரசியல் அதிகாரக் கட்டமைப்பு மாற்றமும் நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டிருக்கும். மூன்று வருட கால

எல்லையுள் குடியேறிகளை உள்ளீர்த்துப் பிரஜைகளாக்குவதோடு இரட்டைக் குடியரிமையை (dual nationality) வழங்கும் அபுஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளின் தமிழர்கள், “டயல் போறா” என்ற நிலையில் இருந்து நாடு கடந்த சமூகங்கள் (Transnational Communities) என்ற நிலைக்கு உயர்ந்து விடுவார்கள். நாடு கடந்த சமூகங்களின் இயல்பு எப்படிப்பட்டது என்பதை விளக்கும் வகையில் ALEJANDRO PORTES என்னும் ஆய்வாளரின் மேற்கோள் ஒன்றைத் தமிழ்ப்படுத்திக் கீழே தந்துள்ளேன்.

“நாடு கடந்த சமூகங்களின் உறுப்பினர்கள்” என்று சொல்லக் கூடிய குடியேறிகள் தேசங்களில் அரசியல் எல்லைகளைத் தாண்டிச் செறிவான வலைப்பின்னல் தொடர்புகளை (Networks) ஏற்படுத்திக் கொள்வார்கள். பொருளாதார உயர்ச்சி, சமூக அங்கீகாரமும் கணிப்பும் என்ற இரண்டின் மீதான விருப்பம் இத்தொடர்புகளை ஏற்படுத்தும் தூண்டுதலை அவர்களுக்கு வழங்கும். இந்த வலைப்பின்னல் காரணமாகப் பெரும் எண்ணிக்கையானோர் ஒருவகை இரட்டை வாழ்வை வாழக்கூடியவர்களாய் இருப்பர். அவர்கள் இருமொழிபேச வல்லோராயும் (Bilinguals) பண்பாடுகளுக்கிடையில் இலகுவாக ஊடே புகுந்து உறவாட வல்லவர்களாயும், இரு நாடுகளில் தம் உறைவிட இல்லங்களை வைத்திருப்போராகவும், அடிக்கடி அவ்விரு நாடுகளுக்கிடையில் பயணிப்போராகவும் இருப்பார்கள். இரண்டு இடங்களிலும் பொருளாதார அரசியல் பண்பாட்டு விடயங்களில் தாம்

மேற்கொள்ள வேண்டிய பணிகள் பல உள்ளன என்பதையும் தங்கள் பிரசன்னத்தின் அவசியத்தையும் உணர்ந்தவர்களாயும் இருப்பார்கள். (இம்மேற்கோள் முற்குறிப்பிட்ட காலித்கோஸர் நூலில் (பக்.27) இருந்து எடுக்கப்பட்டது).

இந்நூலாசிரியர் கோகிலா மகேந்திரன் சிறந்த கல்வியாளர், எழுத்தாளர், கலைஞர், சமூக சேவகர் என்ற பன்முக ஆளுமைமிக்கவர். அவர் இந்நூலிற்கு என்னை அணிந்துரை எழுதித் தரும்படி வேண்டியது எனக்குப் பெருமகிழ்வு தருகிறது. அவர் பணிகள் சிறப்புற வாழ்த்துகிறேன்.

க.சண்முகலிங்கம்

93, 1/3, பீற்றர்சன் லேன்,

கொழும்பு - 06.

இலங்கை.

15.12.2013

பதிப்புரை

வெள்ளிவிழாவைக் கண்ட கலை இலக்கியக் களத்தின் முக்கியமான இலக்கியப் பணிகளில் ஒன்று நூல் வெளியீடு. இப்பணி பல இடம்பெயர்வுகள், போர் நெருக்கீடுகள் என்பவற்றையும் தாண்டி இடையீடன்றித் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பது மனநிறைவைத் தருகின்றது.

களத்தின் இணைச் செயலாளராகத் தொடர்ந்திருந்து களத்துக்குப் பெருமை சேர்த்துக் கொண்டிருக்கும் இலக்கிய வித்தகர் கோகிலா மகேந்திரனின் அவுஸ்திரேலியா பற்றிய “புலச்சிதறல் நெஞ்சம்” எனும் நூல் இப்போது வெளிவருகிறது.

எதையும் புதுமைப் பொலிவுடன் செய்யும் பன்முக ஆளுமையும், படைப்பாற்றலும் மிக்க இவரின் நுண்மாண் நுழைபுலத்திற்கு இந்நூல் உரைகல்லாக விளங்குகின்றது எனலாம்.

தான் அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்ந்த காலத்து அனுபவங்களைப் புதுமையான ஆக்க இலக்கியமாகத் தந்திருக்கும் உத்தி வியக்கத்தக்கது. பயண இலக்கியங்களில் இது ஒரு புதுமையான படைப்பு.

பல்வேறு பாத்திரங்களைப் பேச வைப்பதன் மூலம் அவுஸ்திரேலியாவின் வரலாறு, அரசியல், நிர்வாகக் கட்டமைப்பு, பொருளாதாரம், கலாசாரம், வாழ்வியல் முதலான சகல அம்சங்களையும் அறியத்தருகின்றார்.

பார்வையாளர், மூத்த சிட்டிசன், வேலை தேடுபவர், மாணவர், கல்லூரி அனுமதிக்கு அலைபவர், வெளிநாட்டு

மாப்பிள்ளைக்கு ஏமாந்த பெண், பதின்மவயதினர், வாக்காளர், போகைவஸ்துவுக்கு அடிமையானவள், வங்கி வைப்பாளர், வாடகை வீடு தேடுபவர், தமிழ்ப்பாடசாலை ஆசிரியர், உல்லாச வாழ்வு வாழ்பவர், தமிழ்பேசாத தமிழர், அழகுச் சிகிச்சை பெறுபவர் முதலான மும்பதுக்கு மேற்பட்ட வித்தியாசமான பாத்திரங்களுடாக அவுஸ்திரேலியாவை அறிய வைக்கும் சுவாரசியமான நூல் இதுவாகும்.

இப்பொழுது இலங்கையர்களால் அதிகமாகப் பேசப்படும் நாடு அவுஸ்திரேலியா. ஏதோ ஒரு சொர்க்க பூமிக்குப் போவது போலக் கப்பல் கப்பலாக அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்து செல்வதும் பிடிபட்டுச் சிறையில் வாடுவதும், கப்பல் கவிழ்ந்து சாவதும் திருப்பி அனுப்பப்படுவதும், வேறு தீவுகளில் குடியேற்றப்படுவதும், நிர்க்கதியாவதுமான செய்திகள் ஊடகங்களுக்குப் பெருவிருந்தளிக்கும் காலம் இது.

இக்காலகட்டத்தில் இதுதான் அவுஸ்திரேலியா என அதன் உண்மை வடிவத்தைச் சுவையான இலக்கியமாகத் தரும் இந்நூல் “இலக்கியம் காலத்தின் கண்ணாடி” என்பதற்குச் சான்றாக அமைகின்றது.

இந்நூலை வெளியிடுவதில் கலை இலக்கியக்களம் பெருமை அடைகிறது.

கலாபூஷணம், சைவப்புலவர்

ச.செல்லத்துரை

தலைவர்

கலை இலக்கியக் களம் - தெல்லிப்பழை

என்னுரை

அர்த்தங்களை அநாதையாய் நிற்கவிட்டு வார்த்தைகளை ஊர்வலம் போகவிடும் மனிதர் மத்தியில்தான் நாம் வாழ்கிறோம். அதனால் இந்த உலகத்தினைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் நாம் சரியாக உள் வாங்குவதில்லை அல்லது எமது உள்வாங்கல் மிகைப்படுத்தப்பட்டு அல்லது அறிகைசார் குழப்பங்களுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு விடுகிறது.

சமீபத்தில் கூட ஒரு நிறுவனத்தின் பத்திரிகை விளம்பரத்தைப் பார்த்தேன். “எம்மிடம் சட்ட ஆலோசனை பெற்ற இருவர் சென்ற மாதம் அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் பறந்து விட்டார்கள்” என்று அந்த விளம்பரம் பேசுகிறது. அதை வாசிக்கிற போது, “அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் பறக்கிறவர் எவ்வளவு அதிர்ஷ்டசாலி?” என்ற எண்ணம் வருவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை அல்லவா? அவுஸ்திரேலியா பல வகையிலும் ஒரு சிறந்த நாடு. பொருளாதார வளமிக்க, ஜனநாயகப் பண்புகள் பல நிறைந்த நாடு. சந்தேகமில்லை. ஆனால் அவுஸ்திரேலியாவிலும் மனிதர்கள் தான் வாழ்கிறார்கள். தனி மனிதப் பலவீனங்கள் அங்கும் இருக்கின்றன. சமூகப் பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. அதீத போட்டி காரணமாக எழும் சுயநலம் எமது நாட்டை விட அதிகமாக இருக்கிறது என்று கூடச் சொல்லலாம். ஆகவே அவுஸ்திரேலியா போன்ற ஒரு நாட்டுக்குப் புலம் பெயர்ந்து விட்டால், “இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை” என்று நினைப்பது அறிகைக் குழப்பம் உள்ள எண்ணம். இதை ஊடு கடத்தும் பொருட்டே நான் இத்தொடரை எழுதத் தொடங்கினேன்.

“புலச்சிதறல் நெஞ்சம்” தினக்குரலில் ஞாயிறு தோறும்

தொடராக வெளிவந்த போது அவுஸ்திரேலியாவில் வாழும் தமிழர் பலர் அதனை வாசித்து எனக்குப் பின்னூட்டல் தந்து கொண்டிருந்தார்கள். குறிப்பாக வியாழக்கிழமைகளில் “ஸ்ரத் பீல்ட்” சனசமூக நிலையத்தில் கூடும் தமிழர் மூத்த பிரஜைகள் சங்கத்தினர் என்னைக் காணும் போதெல்லாம் அவ்வாரம் வெளிவந்த கட்டுரை பற்றிப் பல கருத்துக்கள் கூறுவார்கள். அந்த உற்சாகம் என்னைத் தொடர்ந்து எழுதத் துண்டியது.

சென்ற மாதம் நான் இலங்கைக்கு வந்த போது இங்கு அக்கட்டுரைத் தொடரைப் பலரும் வாசித்திருக்கிறார்கள் என்று அறிந்தேன். நான் சந்தித்த நண்பர்கள் எல்லோருமே அநேகமாய் அது பற்றிப் பேசினார்கள். மிகப் பரவலாக வாசிக்கப்பட்ட ஒரு தொடராக அது இருந்திருப்பது எனக்குப் பெருமகிழ்வு தருகிறது.

“புலச்சிதறல் நெஞ்சம்?” எவ்வகை இலக்கியம்? அவுஸ்திரேலிய வாழ்வின் கூறுகள் ஒவ்வொரு பாத்திரங்களுடாக முன் வைக்கப்படுகின்றன. இதனால் ஒரு பாத்திரப் பண்பும் கதை கூறும் இயல்பும் காணப்பட்டாலும் இது ஒரு சிறுகதைத் தொகுதி இல்லை என்று சிறுகதை ஆசிரியராகிய எனக்கு நன்கு தெரியும். பல இடங்களில் அவுஸ்திரேலியா சம்பந்தப்பட்ட விபரிப்புகள் இருந்தாலும் இது ஒரு விபரிப்புக் கட்டுரைத் தொகுதியும் இல்லை. “பயண இலக்கியம்” என்ற வரையறைக்குள்ளும் இது வராது. ஏனெனில் இதன் சில பகுதிகளிலாவது கற்பனை கலந்து எழுதப்பட்டுள்ளது. முதலாவது கட்டுரையில் வருகின்ற “பிரசாந்த் செல்லத்துரை” என்ற பெயர் தவிர ஏனைய பாத்திரப் பெயர்கள் யாவும் கற்பனைப் பெயர்கள். ஒரு வகை “உரைக்கும் எழுத்தாக்கம்” என்று நான் கருதுவேன். நேர்மையான விமர்சகர்கள் என்ன கூறுகிறார்கள் என்று கேட்க ஆவலாக உள்ளேன்.

இத்தொடரை மிக ஆர்வத்துடன் பிரசுரித்த தினக்குரல்
வாரமலர் ஆசிரியர் திரு.இ.பாரதி அவர்களுக்குப் பிரதம ஆசிரியர்
திரு.வீ.தனபாலசிங்கம் அவர்களுக்கும் மிகுந்த நன்றி உடையேன்.

நிறைய நூல்களை வாசிப்பவரும் சிறந்த அறிஞருமாகிய
திரு.க.சண்முகலிங்கம் அவர்கள் எனது அயலூர்வர். என்னை
நன்கு தெரிந்தவர். தனது நேரத்தை அர்ப்பணித்து அவர்
இந்நூலுக்கு ஒரு நீண்ட ஆழமான அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார்.
அவருக்கு எனது மனம் நிறைந்த நன்றி உரியது.

கலை இலக்கியக் கள வெளியீடாக வரும் இந்நூலுக்குக்
களத்தின் தலைவர் சைவப்புலவர் கலாபூசணம் ச.செல்லத்துரை
அவர்கள் பதிப்புரை வழங்கியுள்ளார். அவருக்குப் பணிவன்புடன்
நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

கவிஞர் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் அவர்களின் கவிதை பின்
அட்டையை அலங்கரிக்கிறது. அவருக்கு நெஞ்சார்ந்த நன்றி.

நூலை அச்சுப்பதிப்பு செய்கின்ற வெள்ளவத்தை குளோபல்
கிரபிக்ஸ் நிறுவனத்தாருக்கும் எனது நன்றி.

எனது மகன் கலாநிதி ம.பிரவீணன் எழுதிய “ஏலியன்
கதைகள்” நூலுடன் ஒரு சேர இந்நூலும் வெளியிடப்படுவதில்
இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி. படிக்க ஒப்பு நோக்கலில் உதவிய மகனுக்கும்
நன்றி கூறி உங்களை நூலுக்குள் செல்ல விட்டு அமைகின்றேன்.

கோகிலா மகேந்திரன்

17.12.2013

கே.கே.எஸ் வீதி,
கோண்டாவில் மேற்கு
கோண்டாவில்.

பொருளடக்கம்

	பக்.
01. அவுஸ்திரேலிய தினம்	01
02. ஒரு சீனியர் சிட்டிசனின் ஏக்கம்!	08
03. வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை	15
04. வேலை தேடும் படலம்	22
05. பல்லுக்கு நேர்ந்த கதி!	29
06. பதின்மவயதின் பதற்றம்	36
07. மலர் போன்ற ஆசிரியர்	43
08. வாடகைக்கு ஒரு வீடு	51
09. மனக்காயம்	58
10. நக்குத் தண்ணீர்	65
11. வங்கியும் வட்டியும்	73
12. குடை மரம்	80
13. உள்ளே ஒரு வாதம்	88
14. மனிதக்குட்டி	96
15. அனொ ரெக்சியா	105
16. பூசணிக்காய்	112
17. செல்லுபடியற்ற வாக்கு	119
18. சமதளம்	126
19. ரமிலன்	134
20. புகை	141
21. கருக்கப்படுதல்	148
22. ஊஞ்சல்	155
23. நஞ்சூட்டல்	162
24. மந்தி பிறந்தது முந்தி	169
25. வாழ்க்கையின் நடுக்கம்	176
26. சமன் என்பது சமமின்மை	184
27. சொர்க்கத்தின் சக்தி	191
28. குடிபெயர முடியாத பறவை	198
29. தொலைந்தது எது?	205
30. நூறு டொலர் நாடகம்	212
31. அழகுச் சிகிச்சை	219
32. இசைவாக்கம்	226

அவுஸ்திரேலியா தினம்

ஒவ்வொரு வருடமும் ஜனவரி 26ம் திகதி அவுஸ்திரேலியா தனது அவுஸ்திரேலிய தினத்தைக் கொண்டாடுகிறது. 'அவுஸ்திரேலியா டே! டேய்! இது அவுஸ்திரேலியா தெரியுமா?' என்று சொல்வது போல அந்த நிகழ்வுகள் அமைகின்றன. இப்போது சிட்னி என்று அழைக்கப்படும் ஜாக்சன் துறை முகத்தில் கப்டன் ஆர்தர் பிலிப் வந்திறங்கியதன் மூலம் அவுஸ்திரேலியாவைப் பிரித்தானிய அரசுக்குக் கீழ்க் கொண்டு வந்த தினத்தையே அவுஸ்திரேலியர்கள் கொண்டாடுகிறார்கள்.

சிட்னி துறைமுகத்தில் இது சற்றுப் பெரிய அளவில் கொண்டாடப்பட்டாலும் எல்லா முனிசிப்பல் கவுன்சில்களிலும் சிறுசிறு அளவிலாவது இவ்விழா கொண்டாடப்படுகிறது. 2011 ஆம் ஆண்டு ஸ்ரத்பீல்ட் முனிசிப்பல் கவுன்சில், ஸ்ரத்பீல்ட்

மைதானத்தில் கொண்டாடிய நிகழ்வுக்கு நான் சென்றிருந்தேன்.

நிகழ்வுகள் காலை 9.00 மணிக்கு ஆரம்பமாக இருந்தன. அவுஸ்திரேலியப் பிரஜைகளாகும் சான்றிதழ் பெறுவோரை 8.15 இற்கு முன்னர் வரச்சொல்லி இருந்தார்கள். எனக்குத் தெரிந்த இலங்கை நண்பர்கள் சிலர் அன்று அச்சான்றிதழ் பெறுவதாக இருந்தது. 8.30 அளவில் நான் போன போது பிரஜைகளாகும் சான்றிதழ் பெறுவோர் கூடாரத்தில் தமது பெயரைப் பதிவு செய்து சத்தியப் பிரமாண அட்டையைப் பெற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள். அழகான மைதானத்தில் அமைந்திருந்த சிறுவர் பூங்காவில் சிறுவர்களும் பெரியவர்களும் ஊஞ்சலாடிக் கொண்டும் விளையாடிக் கொண்டும் இருந்தார்கள். மேடையில் இசை நிகழ்வு ஒன்று நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. நிகழ்ச்சி நிரலுக்குரிய நிகழ்வுகள் தொடங்குமுதல் வந்தோரை மகிழ்வுட்டும் பாடல் நிகழ்வு! 'மேலை நாட்டு இசைக்கலைஞர்கள் நாகரிகமாக உடை அணிவதில்லை' என்ற எனது எண்ணக்கருவை மாற்றி அமைக்கும்படி கௌரவமான உடையுடன் மிகச் சந்தோஷமாகச் சிரித்துக் கொண்டு பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

நகரமேயர் தானே ஓடியோடிக் காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தார். பியோனைக் கொண்டும், அவனைக் கொண்டும் இவனைக் கொண்டும் வேலைகளைச் செய்ய வைத்து நிகழ்வு தொடங்கும் நேரத்துக்கு அரைமணி நேரம்

அல்லது ஒரு மணிநேரம் பிந்தி வருவதே' பெரியார்களுக்கு அழகு என்ற தாரகமந்திரம் நிறைந்த நாட்டில் வாழ்ந்து பழக்கப்பட்ட எனக்கு 'தனது வேலையைத் தானே செய்தல்' என்பது எப்படி ஒரு வளர்ந்த நாட்டின் வாய்ப்பாடாகிறது என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

'பாப்பக்கியூ' என்று சொல்லப்படுகிற இலவச காலை உணவு இருந்தது. தேவையானவர்கள் தாமே தயாரித்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டார்கள்.

ஆதிவாசிகளின் நடனம் ஒன்றுடன் நிகழ்வுகள் சரியான நேரத்துக்கு ஆரம்பமாகின. வெள்ளையர்கள் அந்த நாட்டுக்குள் வந்திறங்கிய நாளை அவர்கள் கொண்டாடினாலும் அதற்கு முன் வாழ்ந்த ஆதிவாசிகளை மறந்து போகவில்லை என்பதை நினைவுபடுத்துவதாக அந்த நடனம் அமைந்திருந்தது. ஆயினும் அதை ஆடியவர்கள் ஆதிவாசிகள் இல்லை. 'பிரீமன் டான்சோஸ்' என்று சொல்லப்படும் நடனக் குழுவினரே அந்தப் பாடலையும் ஆட்டத்தையும் பயின்று பொருத்தமான உடை ஒப்பனையுடன் ஆடினார்கள். ஆட்டம் வெறும் புற்றரையில் நடந்தது. நடனத்தின் நடுவில் 'இரிக்கி' எனப்படும் ஆதிவாசிகளின் சங்கீதக் கருவி ஒன்றையும் அவர்கள் இசைத்தார்கள். 'இரிக்கி' எமது நாட்டு நாதஸ்வரம் போன்று அமைப்பில் பெரிய மரக் குழாயாக இருந்தது. துவாரங்கள் காணப்படவில்லை. அதை வாசிப்பதற்கு மிகப்பெரிய வலுவைக் கொடுக்க வேண்டி இருந்ததை அவர்களின் கழுத்து

மற்றும் முகத் தசைகளின் அசைவில் இருந்து கணிக்க முடிந்தது.

நிகழ்வில் மத்திய அரசின் அமைச்சர் ஒருவர் கலந்து கொண்டிருந்த போதும் தேசியக் கொடி ஸ்ரத்பீல்ட் எஸ்.ஈ.எஸ். எனப்படும் தொண்டர் குழுவினால் சரியாக 9.00 மணிக்கு ஏற்றப்பட்டது. தொண்டர் குழுவினர் 'சலூட்' அடித்து நிற்க, ஏனையோர் எழுந்திருந்து மரியாதை செய்யக் குழுவின் தலைவர் எந்த ஆர்ப்பாட்டமும் இன்றிக் கொடியை ஏற்றினார்.

பார்வையாளருக்கென்று ஒரு கொட்டகை அமைக்கப் பட்டிருந்தது. மேடை முழுவதும் சங்கீதக் கலைஞர்களின் வாத்தியக் கருவிகளால் நிரம்பியிருந்தது. அமைச்சரும், ஸ்ரத்பீல்ட் பிரதேச எம்.பி.யும் மற்றும் பிரதேசசபை உறுப்பினர்களும் மேடைக்கு முன் பிரதேசத்தில் வெயிலில் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவுஸ்திரேலியாவில் மனிதர்களுக்கு வெயில் பிடிக்கும் என்றாலும் இவர்களுக்கு 'குடை கொடி ஆலவட்டம்' பிடிக்க ஒருவரும் இல்லாதிருந்தது இலங்கை மனதுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

மந்திரி தனியாகவே வந்திருந்தார். மிக எளிமையான உடையில் காணப்பட்டார். அவருக்குப் பின்னால் 'பொலிஸ் காண்ஸ்டபிள்' எங்கே நிற்கிறான் என்று தேடித் தேடிப் பார்த்தேன். அப்படி ஒருவரையும் காணவில்லை. உதவியாளர், செயலாளர் என்று கூட யாரும் அவரோடு வந்ததாகத் தெரியவில்லை. பாவம் மனிதர் தன் பாட்டுக்குக் காணை ஓட்டிக்

கொண்டு தானே வந்திருந்தார்! 'எடு பிடி' கள் அதிகம் தேவைப்படுவோர் இலங்கையில் சந்தோஷமாக இருப்பதே புத்திசாலித்தனம்!

நிகழ்வின் நெறிப்படுத்துனராக அமைந்த அறுபது வயது மதிக்கத்தக்க பெண்மணி மிக உற்சாகமாக அறிவிப்புகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார். அமைச்சர், மேயர், எம்.பி.எல்லோரும் பேசினார்கள் தான். எல்லோருமே தமது பேச்சுக்களை எழுதி வைத்திருந்தார்கள். இரண்டு, மூன்று நிமிடங்களுக்கு மேல் யாரும் மைக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்கவில்லை. தம்மைப் பற்றியும் தமது 'மக்கள் சேவை' பற்றியும் புகழ்ந்து தள்ளவில்லை. பெரும்பாலும் 'அவுஸ்திரேலியா' என்ற நாட்டின் பெருமை பற்றிப் பேசினார்கள். அதன் பிரஜைகளாதல் பற்றிப் பேசினார்கள். குறுகிய நேரத்தில் ஆழமான கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பவர்களே அங்கு நல்ல பேச்சாளர்கள் என மதிக்கப்படுவது என் புத்தியில் உறைத்தது.

ஸ்தர்பீல்ட் பிரதேசத்தின் அவுஸ்திரேலிய தினப்பரிசு இருவருக்கு வழங்கப்பட்டது. பரிசு பெறுவோர் கொட்டகையில் மற்றவர்களுடன் சாதாரணமாக அமர்ந்திருந்தனர். தமது பெயர் அழைக்கப்பட்ட போது சென்று பரிசைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். சிறந்த இளம் பிரஜைக்கான விருது 'பிரசாந்த் செல்லத்துரை' என்ற தமிழ்ப் பையனுக்குக் கிடைத்ததைப் பார்க்க மகிழ்வாக இருந்தது. சிட்னி பல்கலைக்கழக மாணவரான இவர் உடற்பயிற்சித் துறையில் சர்வதேச விருதுகளை வென்றவர். 2010

ஆம் ஆண்டு கொமன் வெல்த் விளையாட்டுகள் புதுடில்லியில் நடைபெற்ற போது அவுஸ்திரேலியாவுக்கான முதல் தங்கப் பதக்கத்தை வென்றவர். ஆனால், இவருக்குச் சிறந்த இளம் பிரஜைக்கான விருது ஏன் வழங்கப்பட்டது தெரியுமா? 'தொண்டு' அடிப்படையில் இவர் செய்த சேவைக்காக! 'ஆரோக்கியமான வாழ்வை வாழ்வது எப்படி?' என்று பாடசாலை மாணவர்களுக்கு இலவச பயிற்சிகளை வழங்கினாராம்! பணம் பெற்றுக் கொள்ளாமல் செய்யப்படும் தொண்டுப் பணிகளுக்கு அவுஸ்திரேலியா மிக அதிக கௌரவம் தருகிறது. பதிலுரை அல்லது ஏற்புரை ஆற்றுவதற்குப் 'பிரசாந்த்' அழைக்கப்பட்ட போதும் அவர் தனது எதிர்காலத் திட்டம் பற்றி ஒரு வசனம் சொல்லி பரிசுக்கு நன்றிசூறி மிகச் சருக்கமாகத் தன் உரையை முடித்துக் கொண்டார். நிறைய நேரம் பேசி எல்லோருடைய நேரத்தையும் வீணடிப்பது அநாகரிகம் என்று கருதப்படும் மனப்பாங்குக்கும் ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சிக்கும் தொடர்பு இருக்கலாம் என்று என் மனம் கணக்குப் போட்டது.

அன்றைய தினம் ஸ்ரத்பீல்ட் பிரதேசத்தில் அவுஸ்திரேலியப் பிரஜைகளாகப் புதிதாகச் சத்தியப் பிரமாணம் செய்த நாற்பத்தைந்து பேரில் ஒன்பது பேர் தமிழர்களாக இருந்தது பெயர்ப் பட்டியலைப் பார்த்தபோது தெரிந்தது. எண்ணிக்கை என்று வருகிறபோது இன்னொரு புள்ளிவிபரம் நினைவுக்கு வருகிறது. 2012 ஆம் ஆண்டு நடந்த கணக்கெடுப்பின் படி அவுஸ்திரேலியா முழுவதிலும்

ஐம்பதாயிரம் தமிழ் மக்கள் வாழ்கிறார்கள். தம்மைத் தமிழ் பேசுவோர் என்று குறிப்பிட்ட தமிழ் மக்கள் தான் இந்தக் கணக்கில் வருவார்கள். அப்படிச் சொல்லாத தமிழர்கள், அதாவது தமிழ்ப் பேசாத தமிழர்கள் எத்தனை பேர் என்பது கடவுளுக்குத் தான் வெளிச்சம்! இவர்களில் அதிகமானோர் சிட்னி, மெல்போர்ன் ஆகிய நகரங்களைச் சுற்றியுள்ள பிரதேசங்களில் வாழ்கிறார்கள்.

அன்றைய சத்தியப் பிரமாண வசனத்தை மேயர் சொல்ல இவர்கள் அதாவது புதிய அவுஸ்திரேலியப் பிரஜைகள் வழிமொழிந்தனர். அந்த வசனம் பின் வருமாறு அமைந்திருந்தது. 'அவுஸ்திரேலியாவுக்கும் அதன் பிரஜைகளுக்கும் எனது விசுவாசத்தை நான் இத்தால் உறுதியாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அவுஸ்திரேலியப் பிரஜைகளின் ஜனநாயக நம்பிக்கை, அவர்களின் உரிமை, சுதந்திரம், சட்டம் ஆகியவற்றில் நான் பங்கு தாரராகி அதை மதித்துப் பின் பற்றுவேன் என்று உறுதியளிக்கிறேன்'.

மேயரிடமிருந்து தமது சான்றிதழையும் எம்.பி.யிடம் இருந்து அவுஸ்திரேலியக் கொடியையும் அவர்கள் பெற்றுக் கொண்டனர். அவுஸ்திரேலியாவில் பொது விடுமுறை தினங்கள் குறைவு. அவுஸ்திரேலிய தினம் பொது விடுமுறை நாள்.

அப்படியானால் அவுஸ்திரேலியா ஒரு சொர்க்க பூமியா? அங்கே சமூகப் பிரச்சினைகள், தனிமனிதப் பிரச்சினைகள் எதுவும் இல்லையா? தொடர்ந்து வாசியங்கள்.

ஒரு சீனியர் சிட்டிசனின் ஏக்கம்!

நாங்கள் கொழும்பில் நல்ல வசதி வாய்ப்புகளோடு வாழ்ந்தவர்கள். எனது கணவர் பெரிய வியாபாரம் செய்தவர். நான் கணித ஆசிரியையாகக் கொழும்பின் பிரபலமான கல்லூரி ஒன்றில் கற்பித்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னுடைய ஆங்கில உச்சரிப்பைப் பார்த்தால் தெரியும் உங்களுக்கு. பிரிட்டிஷ் உச்சரிப்பு! அதனால் தான் அவுஸ்ரேலியாவிலும் என்னோடு கதைக்கிற எவரும் நான் நல்ல படிப்பாளி என்று புரிந்து கொள்வார்கள். எனக்கு இப்போது தொண்ணூறு வயது என்று தெரிகிறதா? எனக்கு இப்போது கூட நல்ல ரூபகசக்தி.

சிட்னியில் நாங்கள் நன்றாக வாழ்ந்த காலத்தில் அங்கே இருந்த தமிழர்கள் எல்லோருடைய முகவரியும் ரெலிபோன் நம்பரும் எனக்கு மனப்பாடம். இப்போதும் கூட அவை எனக்குத் தெரியும். ஹோம்புஷ் மேற்கு, ஹென்லி ரோட்டிலை 15 ஆம் இலக்க வீட்டினை தாமோதரம்பிள்ளை என்று ஒரு

இன்ஜினியர் இருக்கிறார். சரியா என்று நீங்கள் சரி பார்த்துக் கொள்ளலாம். நான் ஏன் சொல்கிறேன் என்றால் எனக்கு அவ்வளவு ஞாபகசக்தி.

எண்பத்து மூன்றாம் ஆண்டு எங்கள் பெரிய வீடு கொழும்பில் எரிக்கப்பட்டது. நாங்கள் பெரிய கஷ்டப்பட்டு நீதிபதி ஒருவருடைய வீட்டில் தங்கி நின்று அப்படியே அவுஸ்திரேலியாவுக்குள் வந்தோம். என்னுடைய மகள் ஒருவர் கன்பராவில் இருந்த படியால் அவளோடு தங்கினோம். எங்களுடைய அகதி விண்ணப்பத்தை அவுஸ்திரேலிய அரசு ஏற்றுக் கொண்டதால் எங்களுக்கு அரசு உதவி கிடைத்தது. பிறகு மெல்ல மெல்ல நாங்கள் சிட்னியில் ஒரு வீடு வாங்கினோம். என்னுடைய கணவர் இங்கேயும் சில சில வியாபாரங்களில் இருந்த படியால் வீட்டுக் கடனை இருபது வருடங்களில் கட்டி முடித்து விட்டோம். எங்களுடைய மற்ற இரு ஆண் பிள்ளைகளும் இங்கே கல்லூரிகளில் சேர்ந்து படித்தார்கள். பல்கலைக்கழகம் போகிற அளவுக்கு அவர்களால் படிக்க முடியாவிட்டாலும் அவர்கள் தமக்குரிய வருமானங்களைத் தேடிக் கொண்டார்கள். ஒருவர் 'ஸ்பைஸ்கடை' நடத்துகிறார். அவருக்கு கடவுளே என்று நல்ல வருமானம். தம்பியின் ஸ்பைஸ் கடையில் இலங்கைத் தமிழருக்குத் தேவையான 'முருங்கைக்காய்' தொடக்கம் 'உழுத்தம் மா' வரை சகல பொருட்களும் கிடைக்கும். மற்றவர் 'மணி சேஞ்ச்' செய்கிறார். இலங்கைக்குக் காசு அனுப்புகிற எல்லோரும் தம்பியின் கடையைத் தான் தேடித் தேடி

வருவார்கள். அவ்வளவு நேர்மை. இங்கு காசு கொடுத்து இரண்டு மணித்தியாலத்தில் அங்கே வங்கிக்குக் காசு போய்விடும். அவரும் நல்லாக இருக்கிறார். இப்போது மூன்று பிள்ளைகளும் வீடு வாங்கிவிட்டார்கள். ஒவ்வொருவருடைய வீட்டிலும் மூன்று மூன்று கார் இருக்கிறது. கஷ்டப்பட்டு உழைத்த எங்களைக் கடவுள் நல்லாகத் தான் வைத்திருந்தார். இப்போது தான் கொஞ்சம் பிரச்சினை!

இந்தக் ஹோம்புஷ் தமிழ்ப் பாடசாலை இருபத்தைந்து வருடத்துக்கு முதல் ஆரம்பித்த போது ஓடி, ஓடி உழைத்தவர்களில் எனது கணவர் முக்கியமான ஆள். ஒரு முப்பது, நாற்பது பிள்ளைகளோடு தொடங்கின பள்ளி. இப்போது பாருங்கள் எப்படி வளர்ந்திருக்கிறது என்று! நானும் இந்தப் பள்ளியில் தமிழ் கற்பித்தேன். பிறகு விட்டு விட்டேன்.

சிட்னி முருகன் கோயில் என்பது இப்போது உலகம் முழுவதும் பிரசித்தமான கோயில்! முதலில் நாங்கள் இங்கு ஹோம்புஷ்ஷில் தான் ஒரு மண்டபத்தில் சுவாமியை வைத்துக் கும்பிட்டுக் கொண்டு வந்தோம். கோயிலுக்குத் தேவையான பூமாலை எல்லாம் அப்போது எங்கள் வீட்டில் தான் கட்டுவோம். கோயிலுக்கு வீடு வீடாகச் சென்று நன்கொடையும் அன்பளிப்பும் சேர்த்துக் கொடுத்தவர்களில் நான் முக்கியமான ஆள்! இப்போது எல்லோரும் எல்லாவற்றையும் மறந்து விட்டார்கள்! பொதுவாகவே தமிழ்ச் சாதி நன்றி கெட்ட சாதி!! அது தான் எங்களுக்கு இவ்வளவு பிரச்சினை.

தமிழர் மூத்தோர் பிரஜைகள் சங்கம் ஆரம்பித்த போதும் வலு உற்சாகமாகச் செயற்பட்டேன். இத்தகைய சங்கங்களுக்கெல்லாம் இங்கு அரசு உதவி கிடைக்கும். வாரந்தோறும் நாங்கள் அங்கத்தவர்கள் எல்லாம் கூடிப் பல பிரயோசனமான வேலைகள் செய்வோம். யோகாசன வகுப்பு நடக்கும். கொம்பியூட்டர் படிப்பு நடக்கும். பின்னல் வேலைகள் நடக்கும். நாம் கம்பளி நூலில் எத்தனையோ 'ஜாக்கற்' எல்லாம் பின்னி எனக்குத் தெரிந்த நண்பர்கள், அவர்களின் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்தேன். காசுக்கும் கொடுத்தேன். அன்பளிப்பாயும் கொடுத்தேன்.

தமிழ்ப் பாடசாலையிலும் சரி, கோயிலிலும் சரி, மூத்தோர் பிரஜைகள் சங்கத்திலும் சரி, பதவிகளுக்குப் போட்டி! அடிபாடு!! எல்லாம் இழந்து வந்தவர்கள், வந்த தேசத்திலும் ஒற்றுமையாக இல்லை! எல்லோரும் சேர்ந்து, பொருத்தமான ஒருவருக்குப் பொருத்தமான பதவியைக் கொடுப்பது கனவில் தான் நடக்கும். அதனால் புதிது புதிதாகத் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் முளைத்தன. புதிது புதிதாகக் கோயில்கள் தோன்றின. சங்கங்கள் எல்லாம் பிரிந்து, பிரிந்து உடைந்து உடைந்து பல சங்கங்கள் ஆயின. தமிழ் வானொலி உடைந்த இரண்டாகப் போயிற்று. எப்போது மூன்றாகமோ தெரியாது. "ஆலையில்லா ஊருக்கு இலுப்பைப் பூ சாக்கரை" என்று புலம் பெயர்ந்த எல்லோருக்கும் எல்லாம் தெரியும் என்ற எண்ணம் எங்களைப் போட்டு உலுப்பி எறிகிறது. "காசேதான் கடவுளடா" என்று காசு அதிகம் வைத்திருப்பவர் தான் உயர்ந்த சாதி! அவர்கள் பண வலிமை குறைந்தவர்களைக்

'கீழ்ச் சாதி' போலத்தான் மதிப்பார்கள். நான் தெரியாத தன்மையாக என்னுடைய வீட்டை மக்களுக்கு அன்பளிப்பாக எழுதிக் கொடுத்து விட்டேன். அதற்குப் பிறகு என்னை யாரும் மதிப்பதாக இல்லை.

வயது போனதால் மெல்லிய உயர்குருதி அழுக்கம். எனக்கு வேறு எந்த நோயும் இல்லை. என்னைக் கொண்டு வந்து மெல்பேர்னில் உள்ள ஒரு நர்ஸிங் ஹோமிலை விட்டாச்சு! என்னைப் பார்க்க ஆள் வேண்டும் என்று அப்பாவையும் கொண்டு வந்து ஒரே அறையில் விட்டு விட்டார்கள் பிள்ளைகள். அப்பாவுக்கு ஒரு வருத்தமும் இல்லை. தொண்ணூற்றொரு வயது. கடந்த ஏழு வருடமாக இரண்டு பேரும் இந்த அறையில்! பிள்ளைகள் சிட்னியிலும் கன்பராவிலும் இருப்பதால் எங்களை அடிக்கடி வந்து பார்க்க முடியாது. அடிக்கடி என்ன இடைக்கிடை கூட வந்து பார்ப்பதில்லை என்பதே நிஜம். உலகம் என்கிற மேடையில் மனிதர்கள் என்கிற கார்கள் ஓடும் வேகச் சவாரியில் யார் வெல்லப் போகிறார்களோ தெரியாது. எல்லோரும் ஆளுடன் ஆள் மோதுப்பட்டு உடைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். 'சீனியர் சிட்டிசன்' ஆகிய நான் இதைச் சொல்லி யாரும் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள். பிள்ளைகளுக்கு எதற்கும் நேரம் இல்லை. அதனால் நான் அவர்களுடன் கதைப்பதையும் குறைத்துக் கொண்டு விட்டேன்.

நேர்ஸிங் ஹோமில் எல்லாம் கிடைக்கிறது. உணவு கிடைக்கிறது. படுக்க இடம் கிடைக்கிறது. மருந்து கிடைக்கிறது.

ஆனால், பிள்ளைகளிடமிருந்து கிடைக்கக் கூடிய அன்பும் ஆதரவும் கிடைக்குமா? கிடைக்கும் என்று எப்படி எதிர்பார்க்கலாம்? காலையில் வருகிற தாதி சீன தேசத்தவர். மாலையில் வருபவர் ஐப்பானியப் பெண். மருந்து தர வருபவர் அவுஸ்திரேலியப் பெண். 'பிறெஸ்ஸர்' அளக்க வருபவர் இத்தாலியர். இவர்களுக்கெல்லாம் எப்படி என்மீது அன்பு வரமுடியும்? ஏனோ தானோ வென்று தங்கள் வேலையைச் செய்வார்கள். போய்விடுவார்கள். மனம் விட்டுக் கதைக்க யாரும் இல்லை.

இப்போது சில மாதங்களாக எனக்கு ஒரு ஆசை. நானும் அப்பாவும் எங்கள் ஊரில் போய் ஒரு நாளாவது வாழ்ந்து அங்கேயே இறக்க வேண்டும் என்று. எங்களுடைய ஊர் திருநெல்வேலி. அழகான ஊர்! உறவினர்களும் நண்பர்களும் சூழ வர நாங்கள் அமைதியாய், இனிமையாய் வாழ்ந்த அந்த நாட்கள்! "அங்கே ஒரு வீடு வாடகைக்காயினும் எடுத்து எங்களைக் கொண்டு போய் விடுங்கள்" என்று வருகிற போகிற எல்லோரையும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்.

"மனசிக்கு மூளை தட்டிப் போட்டுது" என்று தான் எல்லோரும் நினைக்கிறார்கள் போல இருக்கிறது. யாரும் எனது வேண்டுகல்குச் செவி சாய்ப்பதாக இல்லை.

இன்னும் சில தினங்களில் நான் இறந்து போய்விடலாம். இந்த இறுதி நேரத்தில் என்னைச் சுற்றி இருப்பவர்கள் எல்லோரும் தமிழில் பேசிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

“ஹாய்! ஹவ் ஆர்யூ?” கேட்டுக் கேட்டுப் புளித்துப் போய்விட்டது. பக்கத்துக் கோயிலில் இருந்து நல்ல திருவாசகம் கேட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இதை எனது கடைசி மகனிடம் சொல்வோம் என்றால் அவன் இந்தப் பக்கமே வருகிறானில்லை. அவன் சொன்னதைத் தான் நாங்கள் கேட்க வேண்டுமாம். நாங்கள் சொல்வதை எல்லாம் செய்ய முடியாதாம்!

நர்ஸரியில் அவனை நான் கொண்டு போய் விடுகிற போது அழுது கொண்டிருப்பான். நான் விட்டு விட்டு வந்து விடுவேன். இப்போது நடிபாகம் மாறியிருக்கிறது. அவ்வளவு தான்!

வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை

சிட்னியில் நான் வசிக்கும் 'கிறானி கவுஸ்' க்குப் பின்னால் ஒரு ஐந்து நிமிட நடை தூரத்தில் ஒரு நூலகம் உண்டு. அது ஒரு முனிசிபல் கவுன்சில் நூலகம். ஒரு நேரத்தில் சுமார் நான்கு அல்லது ஐந்து பேர் தான் ஏதாவது வாசித்துக் கொண்டு அல்லது கணினியில் வேலை செய்து கொண்டு இருப்பார்கள். பொதுவாகக் காலை நேரத்தில் நூலகம் மிக அமைதியாக இருக்கும். மாலை மூன்று மணியளவில் பாடசாலைகள் விடும் நேரத்தில் பாடசாலைப் பிள்ளைகள் பலர் 'மொசு மொசு' வென்று வந்து கூடும் வரை அது அமைதியான அழகான இடம்.

இப்போது சில மாதங்களாக எனக்கு இந்த நூலகம் தான் தஞ்சம். இதுவும் இல்லை என்றால் நான் மனநோய் மருத்துவ விடுதியில் தங்க நேர்ந்திருக்கலாம். நூலகத்தில் அங்கத்துவம்

பெறுவதற்குப் பணம் ஏதும் செலுத்த வேண்டியதில்லை. நீங்கள் குறித்த பிரதேசத்தில் தான் வசிக்கிறீர்கள் என்பதற்கு ஆதாரமாய் உங்களுக்கு வந்த கடிதம் ஒன்றைப் பெயர் முகவரியுடன் காட்டினால் போதும். உங்கள் அடையாளத்தை உறுதிப்படுத்தப் பாஸ்போர்ட்டை அல்லது வாகனம் ஓட்டும் லைசென்ஸைக் காட்டினால் உடனேயே அங்கத்துவம் பெறலாம். இந்த விடயங்களில் அங்கே உள்ளவர்கள் பெயர் சொல்வது குறைவு. சொன்னால் கூட, நூலகத்தில் அங்கத்துவம் கொடுப்பதில் நட்டமில்லை என்றே அவுஸ்திரேலியர்கள் எடுத்துக் கொள்கிறார்கள்: நான் உண்மையாகவே அந்தநூலகத்திற்கு அண்மையில் தான் வசித்தேன். அதனால் எனக்கு அங்கத்துவம் இலகுவில் கிடைத்து விட்டது. நாள் முழுவதும் நூலகமே தஞ்சம் எனக் கிடக்கிறேன்.

ஏ.சி.வசதியுடன் கூடிய விசாலமான மண்டபம். நாள் முழுக்க இருந்து வாசிக்கலாம் போல் இருக்கும். நூலகத்தின் அங்கத்தவர் ஒருவர் முப்பது பொருட்களை - நூல்கள், சி.டிக்கள் உட்பட - ஒரே நேரத்தல் இரவல் எடுக்கலாம். ஒரே துறை சார்ந்த நூல்கள் மூன்றுக்கு மேல் எடுக்க முடியாது. ஒரே நேரத்தில் பத்துப் பொருள்கள் கோரி நீங்கள் நூலகத்தில் விண்ணப்பம் செய்து வைக்கலாம். அந்தப் பொருள் நூலகத்திற்குத் திரும்பி வந்தவுடன் நூலகம் உங்களுக்கு அறிவிக்கும். வேறு நூலகங்களில் இருந்து தேவையான புத்தகங்களை எடுப்பதற்கும் நீங்கள் விண்ணப்பிக்கலாம்.

நீங்கள் எடுத்த பொருள்களை திருப்பிக் கொடுக்கும் காலம் முடிந்துவிட்டால், ஈமெயில் மூலம் அல்லது மொபைல் போன் குறுஞ் செய்தி மூலம் நூலகம் உங்களுக்கு அறிவிக்கும்.

நான் எந்தப் பொருளையும் இரவல் எடுப்பதில்லை. வீட்டிலே கொண்டு போய் வைத்து என்ன செய்வது? வீட்டில் இருக்கப் பிடிக்காமல் அல்லது வீட்டில் இருக்க முடியாமல் தானே நான் இந்த நூலகத்தில் உறைந்து கிடக்கிறேன்!

நூலகத்துக்கு வெளியே ஒரு சிறு வட்டக் கொட்டகை இருக்கிறது. மாலை நேரங்களில் அல்லது அதிகாலையில் நூலகம் மூடி இருக்கும் போது நீங்கள் அந்தக் கொட்டகையில் இருந்து வாசிக்கலாம். காற்றாடலாம். எனது சுற்றாடலில் சீனர்கள் அதிகமாக வசிக்கிறார்கள். சீனப் பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பதிலும் விருப்பம் அதிகம். மாலையில் வேலை முடிந்து பெற்றோர் வந்து அழைக்கும் ஊரை - மாலை ஆறு ஏழு மணிவரை - அவர்களில் சிலர் இந்தக் கொட்டகையில் இருந்து தாம் கொண்டு வந்த சிற்றுண்டிகளைச் சாப்பிட்டுவிட்டுத் தமது வீட்டு வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். இப்படி ஆர்வமாகப் படிக்கும் பிள்ளைகள் எனக்குப் பிறப்பார்கள் என்ற கனவோடு தான் நான் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்தேன். எல்லாம் கனவாகவே போய்விட்டது.

நீங்கள் சுகயினமாக இருக்கிறீர்களா? உங்களுக்கு வயது போய் விட்டதா? உங்களுக்கு வீட்டிலேயே நூல்களைக் கொண்டு வந்து தரவும் திருப்பி எடுத்துப் போகவும் தொண்டர்கள்

நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களின் உதவியை நீங்கள் பெற்றுக் கொள்ளலாம். ஒவ்வொரு மாதமும் முதல் பதன் கிழமைகளில் ஒரு இலவச பஸ் சேவை உண்டு. அதில் நூலகத்திற்கு வர விரும்புவர்கள் வரமுடியும். குழந்தைகளுக்கான கதை சொல்லல் நேரம் வாராவாரம் நடைபெறுகிறது. எனது குழந்தையும் இங்கு வந்து கதை கேட்கும் என்று கற்பனை செய்தேனே! எவ்வளவு முட்டாள்தனம்! ஐந்து முதல் பதின்நாலு வயதுப் பிள்ளைகளுக்குப் பாடசலை விடுமுறைக் காலங்களில் விடுமுறைச் செயற்பாடுகள் உள்ளன. ஒவ்வொரு வயதுப் பிள்ளைகளுக்குமான தனித்தனி நூல்கள் பிரித்துப் போடப்பட்டுள்ளன. பிள்ளைகள் வந்து தங்கள் வயதுப் பிரிவில் உள்ள நூல்களை எடுத்துக் கொண்டு போய் வைத்து வாசிக்கிறார்கள்.

நூலகத்திற்கு வெளியே உள்ள நீர்ப்பைப்பில் நீர் மேற்புறமாக வரும்படி திருகி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதைத் திறந்து பாத்திரம் எதுவும் இன்றி, கையையும் பாவிக்காமல் பிள்ளைகள் நீர் பருகும் அழகைப் பார்த்து ரசிப்பேன். ஆனாலும், எனது வீட்டில் இலங்கையில், இரண்டு கையையும் சேர்த்துப் பிடித்து நீரில் நிறைத்து ஏந்திக் குடித்து விட்ட திருப்தியோடு இருந்திருக்கலாம்.

அவுஸ்திரேலியா மாப்பிள்ளை என்றவுடன் எனது பெற்றோர் மட்டுமில்லை. நானும்தான் சொக்கிப் போனேன். 'வெளிநாடு' என்ற சொல்லின் மயக்கம் வேறு எதையும் அதிகம்

விசாரிக்க இடம் தரவில்லை. இவருடைய பெற்றோரைத் தமக்குத் தெரியும். அவர்கள் நல்லவர்கள் என்று அம்மாவுக்கு யாரோ சொன்னார்களாம். அதற்கு மேல் வேறு எதையும் விசாரிக்கும் பொறுமை எனது குடும்பத்துக்கு இருக்கவில்லை.

திருமணம் சிங்கப்பூரில் நடந்ததும் ஒரு வருடத்துக்கிடையில் நான் அவுஸ்திரேலியா வந்து சேர்ந்ததும் எல்லாம் பெருமைக்குரிய விடயங்களாகத் தெரிந்தன. பெரும் செலவில் தயாரிக்கப்பட்ட திருமண அல்பத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து நானே பூரித்துக் கிடந்தேன். சினிமா நட்சத்திரம் போல எத்தனை 'போஸ்' கொடுத்தேன். எத்தனை ஷகைச் சிரிப்பு! எல்லாம் படத்திற்கு மட்டும் தானா? ஒருவருடைய 'சொருபம்' தெரிய எத்தனை நாளாகும்? இங்கு வந்த சில நாள்களிலேயே எனக்கு மெல்ல மெல்ல அது தெரியலாயிற்று.

எதற்கு என்று தெரியாத ஏராளமான கோபம் இவருக்குள்ளே பொதிந்து கிடந்தது. இலங்கையில் இருந்த போது மூன்று முறை இவர் கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார். இவர் நீண்ட காலம் காதலித்த ஒரு பெண் இவரை ஏமாற்றிவிட்டு அமெரிக்காவிற்குப் போய்விட்டாள். இலங்கையில் இவர் படித்த பி.எஸ்.சி. படிப்பிற்குரிய வேலை எதுவும் அவுஸ்திரேலியாவில் இவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. முதியோர்களை வைத்துப் பராமரிக்கும் இல்லம் ஒன்றில் 'கிளீனிங்' வேலை தான் செய்கிறார். அவர்கள் பாவிக்கும் மலசலகூடத்தையும் இவரே கழுவ வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். இப்படி இப்படி

இவருக்குக் கோபம் வருவதற்குக் காரணங்கள் பலப் பல இருக்கலாம். அதையெல்லாம் ஆராய்வதற்கு நான் உளவியல் பேராசிரியர் இல்லை. ஆனால், எல்லாக் கோபத்தையும் காட்டக் கூடிய கையாலாகாத ஒருத்தியாக நான் வந்து அகப்பட்டேன் என்பது எனக்குப் புரிந்தது. அவர் வரும்போது மேசையில் ஒரு பொருள் இருந்துவிட்டால் போதும். 'இது ஏன் இதிலை இருக்கு?' என்று தொடங்கிக் கோபம் வெளியே வரும். சாப்பாடு ஆறிவிட்டால் போதும். 'மனிசர் இதை எப்படிச் சாப்பிடுறது?' என்று தொடங்கும். 'வேண்டாப் பெண்டாட்டி கையட்டால் குற்றம். கால்பட்டால் குற்றம்' என்ற பழமொழி எனக்கென்றே எழுதப்பட்டது போலத் தெரிந்தது.

கோபம் வாய்ச் சொற்களில் தூஷணமாக மட்டும் வெளிப்படுவதைக் கூட ஓரளவு தாங்கிக் கொள்ளலாம். அது கையாலும் காலாலும் கண்ட இடத்திலும் அடியாக மாறிய போது எனது பெண் உடலின் வலிமை அதைத்தாங்க முடியவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் நிலைமை திருந்தும் திருந்தும் என எதிர்பார்த்து ஏமாந்து போனேன். அன்பைக் காட்ட முயன்று தோற்றுப் போனேன்.

மனைவி என்ற அடிமை நிலை எனது வயிற்றில் ஒரு சிசுவைத் தந்திருந்தது. அடி தாங்காமல் நான் நிலத்தில் விழுந்து கதறிய ஒரு பின்னிரவில் அது ஐந்து மாதத்தில் என்னை விட்டு வெளியேறி இறந்து போனது. அதற்குப் பிறகு நான் முழுதாகவே உடைந்து போனேன். அவுஸ்திரேலியாவில்

குடும்ப வன்முறை அனுமதிக்கப் படுவதில்லையாம். 'ரிப்பிள் சீரோ' அடித்துப் பொலிசைக் கூப்பிடலாம் என்று சொல்கிறார்கள். பொலிஸ் இவரை எப்படித் திருத்தி அமைக்கும் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. திருமணம் தொடர்பாக நான் தவறான முடிவை எடுத்து விட்டேன் என்று மனம் புலம்புகிறது. அந்த வசனமே திரும்பத் திரும்பச் சூழல் எண்ணமாக மனதை ஆட்டிப் படைக்கிறது. என்ன செய்வது என்று ஒன்றும் தெரியவில்லை. இந்த விடயத்தைப் பெற்றோர் அறிந்தால் அதிர்ச்சியில் இதயநோய் வந்து இறந்து விடுவார்கள் என்று பயப்படுகிறேன்.

இப்போதைக்கு இந்தநூல் நிலையத்தைத் திருமணம் செய்து கொண்டு அதுவே கதி என்று இருக்கிறேன். நூலகத்தில் சிறுபிள்ளை ஒன்று சத்தம் போடுகிறது. 'பிள்ளையை உங்களோடு வைத்திருங்கள்' என்று தாயிடம் நூலகம் அமைதியாகக் கூறிச் செல்கிறார். கணினியில் இருந்து ஏதோ ஒன்றைப் 'பிறிள்' எடுக்க இன்னொருவருக்கு உதவுகிறார். எனக்கு உதவப் போவது யார்?

வேலை தேடும் IILலம்

நாங்கள் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்த போது இலைதளிர் காலம். மரங்கள் எல்லாம் 'பூத்துச் சொரிவது' என்பது அவுஸ்திரேலியாவுக்கு மிகப் பொருத்தமான தொடர்! பெயர் தெரியாத மரங்கள் எல்லாம் கத்தரிப்பூ நிறத்திலும் சிவப்பு நிறத்திலும் வெள்ளை நிறத்திலும் மஞ்சள் நிறத்திலும் பூத்து நிறைந்து போய் இருந்தன. இலங்கையில் எனக்குத் தெரிந்த 'மே பிளவர்' மரம் ஊதா நிறத்தில் பூக்கும். அவுஸ்திரேலியாவில் ஊதாவிலும் அந்தப் பூக்கள் இருந்தன. அதைவிட ஒரு மணந்தா நிறத்தில் மிக அழகாகத் தெருவெங்கும் பரந்து காணப்பட்டன. நாங்கள் ஒரு இரண்டு அறை ஃபிளாட்ஸ் எடுத்துத் தங்கியிருந்தோம். ஒரு அறை வாடகைக்கு எடுப்பது கடினம். நாங்கள் மற்றவர்களைப் போல அகதி அந்தஸ்துக் கோரிப் போனவர்கள் இல்லை. 'ஸ்கில்' மைகிறேசன்! ஆகவே எங்களைப் பற்றி எமக்குள் உயர்வான ஒரு எண்ணம். வேலை கிடைத்து

விடும் என்று நம்பி வாரம் முந்நூறு டொலர் வாடகைக்கு அந்தவீட்டை எடுத்திருந்தோம். வாரம் முந்நூறு டொலர் என்பது ஒரு வகையில் சிட்னி நகரத்தில் மிகக் குறைந்த வாடகை என்றும் சொல்லலாம்! இலங்கைக் காசுக்கு மாற்றிப் பார்த்தால் மயக்கம் வரும். மாதம் ஒரு இலட்சத்து ஐம்பதாயிரத்துக்கு மேல்!

எங்கள் வீட்டுக்கு வெளியே "இரவு ராணிச்" செடி இருந்தது. அதன் சிறிய வெள்ளைப் பூக்கள் இரவில் நல்ல சுகந்தம் தரும். அதை விடப் பாரிஜாதச் செடியும் இருந்தது. அதன் அழகான வெள்ளைப் பூக்கள் பகல் நேரத்தில் நல்ல நறுமணம் தரும். அதைப் போலவே எனக்கு அல்லது எனது மனைவிக்கும் பொருத்தமான வேலை கிடைத்த பிறகு எங்கள் வாழ்விலும் நறுமணம் வீசும் என்ற பெருந்த எதிர்பார்ப்பு எங்களுக்கு. நாங்கள் என்ன ஓ.எல்., ஏ.எல் என்று சாதாரண படிப்போடு போனவர்களா? நான் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டம் பெற்ற சிவில் எஞ்சினியர். எனது மனைவி யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகக் கலைப்பட்டதாரி. வேலை தேடும் படலம் ஆரம்பமாயிற்று.

அவுஸ்திரேலியாவில் வேலை தேடுவது, வேலை பெறுவது ஒரு வித்தியாசமான அனுபவம். அநேகமான விடயங்கள் 'ஒன் லைனிலேயே' செய்ய வேண்டும். குறிப்பிட்ட நிறுவனங்களின் வலைப்பதிவுகளில் வேலைக்கு ஆட்கள் தேவைப்படுவதை விளம்பரப்படுத்துவார்கள். வேலை தேடும் பிரதேசத்தை 'ரைப்' செய்தும் அந்தந்தப் பிரதேசங்களில் உள்ள வேலை

வாய்ப்புகளை அறிந்து கொள்ளலாம். நல்ல வேலைகள் எல்லாம் இப்படித்தான் வரும். கொஞ்சம் குறைந்த தரத்திலான வேலைகள் பற்றி இலவச 'மகசீன்' களிலும் பத்திரிகைகளிலும் விளம்பரப்படுத்துவார்கள். தொடர்ந்து தேடித் தேடிப் பார்த்து எமக்குப் பொருத்தமான வேலைகளுக்கு விண்ணப்பம் செய்ய வேண்டும். விண்ணப்பப் படிவம் வலைப் பதிவிலேயே இருக்கும்.

வேலைக்குத் தேவையான தகைமைகள் விளம்பரத்தில் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கும். எமது நாட்டில் கேட்பது போல பீ.ஏ பி.எஸ்.ஸி. எம்.ஏ. என்று வெறும் சான்றிதழ் தகைமைக்கு அப்பால் பல விடயங்கள் இருக்கும். கட்டாயமாகத் துறைசார் அனுபவத்தைப் பற்றிக் கேட்டிருப்பார்கள். அதிலும் அவுஸ்திரேலியாவில் பணியாற்றிய அனுபவம் மிக முக்கியமானது. முதன் முதலாக இலங்கையில் இருந்து சென்று வேலைக்கு விண்ணப்பம் செய்யும் எங்களைப் போன்றவர்களுக்கு அவுஸ்திரேலிய அனுபவம் எப்படி இருக்கும்? அந்த ஒரு காரணத்தாலேயே பல வேலைகள் கிடைக்காது போய்விடும். யாராவது ஒருவர் வேலை தந்தால் தானே அதற்குப் பிறகு விண்ணப்பம் செய்யும் போது அவுஸ்திரேலிய அனுபவத்தைக் குறிப்பிடலாம்? இந்தப் பிரச்சினையைப் போய் யாரிடம் சொல்வது?

நீங்கள் விண்ணப்பப் படிவத்தைப் பூர்த்தி செய்து உங்கள் சி.வி. அல்லது சுயவிபரக்கோவையை அனுப்புவதோடு அவர்கள் கேட்கும் தகைமைகளை நீங்கள் எவ்வாறு பூர்த்தி செய்கிறீர்கள்

என்பதையும் எழுத வேண்டும். இதை எழுதுவதே ஒரு பெரிய திறன். சி.வி. எழுதுவது எப்படி என்று விசேட வகுப்புகள் நடக்கும். சி.வி. எழுதுவதில் உதவி செய்யவென்று தனிப்பட்ட நிறுவனங்கள் இருக்கும். அதற்கெல்லாம் காசு வேண்டும். வேலை தேடுவதற்கு இப்படி நிறையக் காசு வேண்டும். காசு வேண்டும் என்றால் வேலை செய்ய வேண்டும். இந்த நச்சுவிட்டச் சூழலில் அகப்பட்டுத் தவியாய்த் தவித்துக் கொண்டிருந்தோம். இப்படித் தவிப்பதை விட இலங்கையில் ஒரு இருபத்தையாயிரம் ரூபா வேலையைச் செய்து கொண்டு கஞ்சியையோ கூழையோ குடித்துக் கொண்டு நிம்மதியாக இருந்திருக்கலாமே என்று மனம் பரிதவிக்கும். நல்ல வேலை கிடைக்க வேண்டும் என்றால் கஷ்டப்படத்தான் வேண்டும். வேலை கிடைத்து விட்டால் இந்தத் துன்பம் எல்லாம் போய்விடும் என்று மனதைத் தேற்றிக் கொண்டு மீண்டும் மீண்டும் முருக்க மரத்தில் ஏறிக் கொண்டிருந்தோம்.

எல்லா வேலைகளுக்கும் அவசியம் எதிர்பார்க்கப்படும் மற்றொரு தகைமை வாகனம் ஓட்டக் கூடிய லைசன்ஸ். வாகனம் ஓட்டத் தெரியாதவர் அவுஸ்திரேலியாவில் வசிக்க முடியாது என்பது போல எந்தச் சிறிய வேலைக்கும் அதை ஒரு தகைமையாகக் கேட்டிருப்பார்கள். அதிக மது அருந்துபவர் அல்லது போதைப்பொருள் பாவிப்பவர் வீதி விபத்தில் அகப்பட்டுக் கொள்வார். அல்லது போக்குவரத்துப் பொலிஸாரிடம் மாட்டியிருப்பார். அப்படி மாட்டுப் பட்டிருந்தால் அவர்களின் 'லைசன்ஸ்' பறி போயிருக்கும். ஆகவே உங்களிடம்

'லைசன்ஸ்' இருக்கிறதா என்ற கேள்வி மூலம் அதீத குடிகாரர்களையும் போதைப் பொருள் பாவனையாளர்களையும் விலக்கி விடலாம். ஆனால், இந்த நிபந்தனை உண்மையாகவே ஒரு பிரச்சினையுமின்றி வாகனம் ஓடத் தெரியாதவர்களைப் பாதிக்கும். சரி, லைசன்சைப் பெற்றுக் கொள்வோம் என்றால், வாகனம் ஓட்டுவதற்கான அறிமுறைப் பரீட்சை எழுதுவதற்கு முன் ஆறு மாதம் தொடர்ந்து அவுஸ்திரேலியாவில் தங்கியிருந்திருக்க வேண்டும். அந்த ஆறுமாதமும் காற்றையா குடித்துக் கொண்டிருப்பது?

இங்கே போலத்தான்! கார் ஓட்டப் பழகுவதற்கும் லைசன்ஸ் எடுக்க உதவுவதற்கும் பல நிறுவனங்கள் இருக்கின்றன. உண்மை தான். பச்சைத் தண்ணீரில் கார் ஓட்ட முடியாது. பணம் தான் பத்தும் செய்யும். திரும்பவும் நச்சு வட்டம்!

சில மாதங்களில் எனக்கு ஒரு வகைத் தலையிடி தோன்ற ஆரம்பித்தது. நல்ல காலம். எல்லோருக்கும் 'மெடி கெயர்' காட் இருப்பதால் வைத்தியரிடம் சென்று காட்டினேன். அவர் 'பனடோல்' தான் தந்தார். மன நெருக்கீட்டினால் வந்த தலையிடி என்கிறார். மனதைத் தளர்வடைய வைக்கட்டாம்! பயிற்சிகள் சில சொல்லித் தந்தார். கிரேக்க நாட்டைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட ஜி.பி. நல்ல மனிதர். ஆனால், எனக்குச் சாப்பிட வழியில்லாமல் நாம் மனதைத் தளரச் செய்வது எப்படி? அந்தக் கேள்வியை நான் அவரிடம் கேட்கவில்லை.

வேலை இல்லாதவர்களுக்கு 'செண்டர்லிங்க்' உதவும் என்றார்கள். அதைத் தேடிப் பல நாள் அலைந்து திரிந்த பிறகு வேலை தேடுவதற்கும் நேர்முகப் பரீட்சையில் நன்றாகச் செய்வதற்கும் பயிற்சி தருகிறோம் என்றார்கள். அந்தப் பயிற்சிக்குப் போனதாலோ அல்லது தற்செயலாகவோ ஒரு ஐம்பது வேலைக்கு விண்ணப்பித்த பிறகு ஒரு வேலைக்கு நான் நேர்முகப் பரீட்சைக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தேன்.

விண்ணப்பம் செய்பவர்களில் மூன்று அல்லது ஐந்து பேரைத் தான் நேர்முகப் பரீட்சைக்கு அழைப்பார்கள். சிலவேளை தொலைபேசி உரையாடல் மூலம் நேர்முகப் பரீட்சை வைத்து இன்னும் சிலரைத் தட்டிவிடுவார்கள். நல்லகாலம்! நான் நேரே தோற்றும் நேர்முகப் பரீட்சைக்குத் தான் அழைக்கப்பட்டேன். நான் நேர்முகப் பரீட்சைக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டிருப்பதை எனக்குத் தொலைபேசியில் கூறினார்கள். அது தொடர்பாக ஒரு மின்னஞ்சலும் வந்திருந்தது. சிட்னியில் ஒரு வேலை எனக்கு கிடைக்கப் போகிறது! எனக்கு சொல்லிப் புரிய வைக்க முடியாத 'திறில்'!

நேர்முகப் பரீட்சைக்குப் போகும் உடைபற்றி நிறையக் கவனம் செலுத்தி எல்லாம் புதிதாக வாங்கினேன். 'ரை' யில் இருந்து சப்பாத்து வரை புத்தம் புதிது! என்ன கேள்வி கேட்டால் எப்படித் தலையைச் சாய்த்து எப்படி '.....யா....' என்று தொடங்கி என்னவெல்லாம் சொல்ல வேண்டும். என்னவெல்லாம் சொல்லக் கூடாது என்று எழுதி வைத்து என்னைத் தயார்படுத்தினேன்.

ஆள் அடையாளத்தை நிரூபிக்கும் சான்றையும் முகவரியை உறுதிப்படுத்தும் சான்றையும் கொண்டு வரச் சொன்னார்கள். அது நூறு புள்ளியைப் பெற்றுவிடும். வங்கியில் பெரிய காசில்லாவிட்டாலும் வங்கி அட்டை இருபத்தைந்து புள்ளியைத் தந்து ஆளை நிரூபிக்கும். எனது சான்றிதழ்களை அவுஸ்திரேலியக் கல்வி முறைக்குச் சமப்படுத்தி வைத்திருந்தேன். அவர்கள் மனிதர்களை நம்புவது அதிகம். நேர்முகப் பரீட்சையில் சான்றிதழைப் பார்க்கவே இல்லை. நான் எழுதிய ஒரு நூல், எனது இலங்கை வேலையின் விளைவு பற்றிய ஒரு 'ரிப்போட்', நான் செய்த ஒரு விரிவுரையின் சி.டி எல்லாம் கொண்டு போனேன்.

தாம் என்ன கேள்வி கேட்கப் போகிறோம் என்பதைப் பத்து நிமிடத்திற்கு முன் என் கையில் தந்தார்கள். கேள்வி கடினமில்லை. மூன்று பேரிடமும் ஒரே கேள்விகள் தான் கேட்டார்கள். நான் பதில் சொல்லும் போது எல்லோரும் சந்தோஷமாகக் காணப்பட்டார்கள். எனக்கு நிறைய நம்பிக்கை இருந்தது. இரண்டு வாரத்தின் பின் எனக்கு ஒரு ஈமெயில் வந்தது. நான் தெரிவு செய்யப்பட வில்லையாம்! அதற்குரிய விரிவான காரணங்களோடு!!

பல்லுக்கு நோர்ந்த கதி!

தண்டவாளத்தில் திருத்த வேலைகள் காரணம் என்று சொல்லி அன்று காலையில் எட்டு மணிக்கு மெல்போணை வந்தடைய வேண்டிய எக்ஸ்பிரஸ் புகையிரதம் எட்டரைக்குத் தாமதமாக வந்து சுத்திகரிப்பும் பணி எல்லாம் முடிந்து ஒன்பது மணிக்குத்தான் திரும்பி சிட்னி நோக்கிப் புறப்பட்டது.

சிட்னியிலே அண்ணாவும் அம்மாவும் இருக்கிறார்கள். அம்மாவை அடிக்கடி போய்ப் பார்க்க வேண்டும். இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு விஸா எடுத்து அவஸ்திரேலியாவுக்கு வந்ததே அம்மாவை அடிக்கடி பார்க்க முடியும் என்பதற்குத்தானே! அதுவும் இல்லாவிட்டால் வேறு என்னதான் இருக்கிறது இங்கு?

வேறு என்னதான் இருக்கிறது? என்ன கேள்வி இது? அவஸ்திரேலிய வாழ்க்கை கிடைக்காதா என்று எத்தனை பேர் ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? வசதிகள் பல அப்படித்தான்

இருக்கின்றன. உண்மைதான். இந்தப் புகையிரதத்தைப் பாருங்களேன்! மிகமிகத் துப்புரவான வசதியான இருக்கைகள்! ஏசி வசதி உண்டு! கால்களை வசதியாக வைத்துக் கொள்வதற்குப் பொருத்தமான கால் மிதி! தேவையில்லா விட்டால் மடித்துவிட்டு விடலாம். எப்போது வேண்டுமானாலும் உணவு, தேநீர், கோப்பி, பால் எதுவும் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய ப.:பே! எல்லோரும் கட்டாயம் இருந்தே பயணம் செய்கிறார்கள் என்ற உறுதி, விடயங்கள் அனைத்தும் மரியாதையுடன் உடன் அறிவிக்கப்படும் நேர்த்தி!

காலையில் கூட புகையிரதம் அரைமணி நேரம் தாமதித்துப் புறப்பட்டதற்கு மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டார்கள் பயணிகளிடம். மிகப் பாதுகாப்பான புகையிரதக் கதவு. யாரும் விரும்பினாலும் கூடக்குதித்துத் தற்கொலை செய்ய முடியாது. புகையிரதம் நிறுத்தப்பட்ட பிறகு, பச்சைவிளக்கு, கதவில் எரிந்தால் தான் கதவைத்திறக்க முடியும். இலங்கையில் நாம் பார்க்கின்ற மிதி பலகைப் பயணம் எல்லாம் காணவே முடியாத காட்சி. வெளியே பார்த்தால் இடது பக்கத்தில் அழகான மலைத் தொடர்களின் அழகு மனதைக் கொள்ளை கொள்கிறது. வெளியில் தான்.... உள்ளே?

ஏதேதோ நினைத்தபடி நல்ல வசதியான இருக்கையில் தூங்கிவிட்டேன் போல இருக்கிறது. அடுத்துவரும் புகையிரத நிலையம், 'ஹென்றி' என அறிவிக்கப்பட்ட போதுதான் விழித்தேன். வீட்டில் இருந்து கொண்டு வந்திருந்த மதிய

உணவை எடுத்துச் சாப்பிட்டேன். வெள்ளையர்கள் பலரும் ஏற்கனவே பஃபேயில் தாங்கள் ஓடர் கொடுத்த சிக்கினை வாங்கிச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தூங்கி எழுந்த பிறகும் நினைவுச் சூழல் நிர்ப்பந்தம் போல் சங்கிலி சங்கிலியாய் வந்து கொண்டிருந்த நினைவுகளைத் தூக்கி எறிய முடியவில்லை. இப்போது மிகத் தூரத்தில் மலைத்தொடர்கள் தெரிகின்றன அல்லது தெளிவின்றி, மங்கலாக மாறிக் கொண்டிருக்கின்றன. அந்தப் பல் வைத்தியர் பற்றித்தான் நினைவுகள் சுற்றிச் சுற்றி வருகின்றன. ஒரு நாள் வைத்துக் கொண்ட 'அப்போயின்மென்ரை' மாற்றித் தரும்படி கேட்டபோது அவதூக்கி எறிந்த வார்த்தைகள்!

“நீங்களெல்லாம் சீறிலங்காவுக்குத்தான் பொருத்தம்”

“இனிமேல் மட்டும் இப்பிடிச் செய்ய வேண்டாம்”

“எவ்வளவு நேர விரயம் என்னுடைய நேர விரயம்? எனது உதவியாளரின் நேர விரயம்”

“உதவியாளருக்கு நான் காசு கொடுக்க வேண்டும்.”

“வேறு இடமென்றால் அப்போயின் மென்ற கான்சல் பண்ணுவதற்குத் தொண்ணூறு டொலர் அறவிடுவார்கள்.”

இவ்வளவுக்கும் நான் செய்தது ஒன்றும் கொலைக்குற்றம் இல்லை. நான் அவவிடம் பெற்றிருந்த ஒரு நேரத்தை மாற்ற முடியுமா என்று கேட்டது! எனது கெட்டகாலம். அம்மா விழப்போகிறா என்று ஒரு கணத்தில் ஓடி அவ்வைப் பிடிக்கப்

போய் நான் விழுந்து பல்லை உடைத்துக் கொண்டது. முன் கடைவாய்ப் பல் வலது பக்கத்தில் மேல் வாயில் உடைந்து விட்ட படியால் நாக்கில் பட்டுக் காயப்படுத்தி வலியைத் தந்து கொண்டிருந்தது. அவுஸ்திரேலியாவில் பல் வைத்தியம் மிகச் செலவு என்று தெரியுந்தான்! இலங்கையில் ஐந்நூறு ரூபாவுக்கு செய்யக்கூடிய ஒரு 'அடைத்தலுக்கு' இங்கு அறுநூற்றைம்பது டொலர் கறந்துவிடுகிறார்கள். கிறவுண் போடுவதென்றால் இன்னும் ஒரு தொள்ளாயிரம் டொலர். மொத்தத்தில் ஒரு பல்லுக்கு ஆயிரத்து அறுநூறு டொலர். இலங்கைப் பணத்தில் இரண்டு இலட்சம் ரூபா வந்துவிடும். உலகத்தில் பட்டினியால் வாடும் எத்தனை பிள்ளைகள் சாப்பிடப் போதுமான பணம்!

சரி, என்ன செய்வது? முறிந்த பல்லை அப்படியே விடமுடியாது என்ற போதுதான் வீட்டுக்கு மிக அருகில் 'தேவி' என்ற பெயரில் ஒரு பல்வைத்தியரின் பெயரைப் பார்த்தது நினைவு வந்தது. பெயரைப் பார்த்தால் தமிழ்ப் பெயராக இருக்கிறது! வைத்தியராக இருந்தாலும் தமிழரிடம் போவதில் ஒரு ஆறுதல் உண்டல்லவா? அப்படி நினைத்தது தான் பிழையாகப் போய்விட்டது.

முதல்நாள் தொலைபேசியில் கேட்டவுடனேயே அடுத்த சனிக்கிழமை காலைக்கு நேரம் கிடைத்துவிட்டது. 'நான் அவசர விடயங்களுக்கு எப்போதும் முன்னுரிமை கொடுப்பேன்' என்று தன்னைப் புகழ்ந்து கொண்டமை வேறு. போன உடனேயே எக்ஸ்-ரே எடுத்தார். எனது வயது ஐம்பதுக்கு மேல் என்பதையும்

நான் அண்மையில் தான் இலங்கையில் இருந்து வந்திருக்கிறேன் என்பதையும் புரிந்து கொண்டார். அப்போதே என்னிடம் அதிக பணம் கறக்கலாம். இலகுவில் என்னை ஏமாற்றலாம் என்று அவ நினைத்திருக்க வேண்டும். சாதாரணமாகப் பல்லை அடைத்துவிடும்படி நான் கேட்டதை தனது நிபுணத்துவ உரைகளால் மழுங்கடித்து 'றுற்கனால் :பில்லிங்' தான் செய்ய வேண்டும் என்று ஒற்றைக்காலில் நின்றார். நான் திருப்ப இலங்கைக்குப் போகும்போது நிரந்தரமான ஒரு அடைப்புப் பற்றி யோசிக்கலாம். தற்காலிகமாக நாக்கைக் குத்தாத படி தற்காலிக அடைப்பு ஒன்றைச் செய்யும்படி நான் திரும்பத் திரும்பக் கேட்டது நிராகரிக்கப்பட்டது.

இலங்கையில் வசதி வாய்ப்பெல்லாம் இல்லையாம். அங்கே உள்ள வைத்தியர்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாதாம். நான் இலங்கையில் செய்வித்த அடைப்பு எல்லாம் திருப்பிச் செய்ய வேண்டுமாம். அவரது நீண்ட நேரப் பிரசங்கத்துக்குப் பிறகு நான் இப்போது உடைந்த பல்லுக்கு 'றுற்கனால்' செய்ய ஒத்துக் கொண்டேன். நீங்கள் நாலு நாள் வரவேண்டும் என்றார். 'ஏன்' என்று கேட்டேன். 'இலங்கையிலை இரண்டு நாளில் செய்து போடுவினாம். நாங்கள் வடிவாச் செய்யிறது. இன்று சுத்தம் செய்வது, பிறகு ஒரு வாரத்தின் பின் ஒருமுறை. பிறகு இரண்டு வாரத்தின் பின் ஒருமுறை. பிறகு கிறவுண் வைக்க ஒருமுறை'.

'கிறவுண் வைக்க வேண்டாம்' என்று கூறி மூன்று நாள் வரச்சம்மதித்தேன். முதல்நாள் வேலை ஐந்து நிமிடத்தில் முடிந்தது. பல்லு வலி தொடர்ந்த படியே இருந்தது. தொலைபேசியில் கேட்ட போது 'பனடோல்' போடுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டார். இரண்டாம் நாள் 'அப்போயின்ற மென்ற' றை முன்தள்ளிக் கேட்டபோதுதான் கண்டபடி ஏசத் தொடங்கினார். 'கூவுளே' என்று சொல்லிவிட்டுத் தரப்பட்ட திகதிக்குப் போனேன். முதல் நாள் நூற்று எண்பது டொலர். இரண்டாம் நாள் இருநூற்று முப்பது டொலர். இரண்டாம் நாளும் நாலு நிமிடத்தில் வேலை முடிந்தது. மூன்றாவது நாள் ஒரு ஆறு நிமிடம் எடுத்திருக்கலாம். மேலும், இருநூற்று ஐம்பது டொலர். 'றுாற் கனால் ..பில்லிங்க்' முடிந்தது என்றார். வீட்டுக்கு வந்தால் எனக்குப் பல்லு வலி குறைந்த மாதிரி இல்லை. மறுபடி ஒருநாள் நேரில் போய்க் கேட்டபோது 'அன்ரிபயோற்றிக்' எழுதித் தந்து அதற்கும் ஒரு நூறு டொலர் பறித்துக் கொண்டார். மருந்தும் போட்டு முடிந்தது. இப்போது வலி பல்லில் மட்டுமில்லை, முரசு கன்னம் என்று பரந்துவிட்டது.

'என்ன செய்வது?' என்று திரும்பப் போய்க் கேட்டேன். 'ஒரு பிரச்சினையுமில்லை. அதை உடைத்து விட்டுத்திருப்பிச் செய்கிறேன். அப்படி நான் பலருக்குச் செய்திருக்கிறேன்' என்றார். பலருக்கும் இதுதான் கதி என்று விளங்கியது.

எங்கோ நான் பிழை செய்து விட்டேன் என்று இப்போது எனக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது. உடைப்பதற்குப் போக முன்னர் ஜி.பி.யிடம் காட்டிக் கேட்டேன். ஜி.பி.தமிழர் இல்லை. அவர் அவுஸ்திரேலியர். அவர்தான் உண்மையைச் சொன்னார். எக்ஸ்ப்ளோ பார்த்துச் சொன்னார். 'இந்தப் பல்லு முழுமையாக அடைக்கப்படவில்லை. இங்கே பாருங்கள். மேலே இடைவெளி இருக்கிறது. அதற்குள் அகப்பட்டுக் கொண்ட பற்றிரியாக்கள் உங்கள் முகத்தின் எலும்புகளைத் தாக்கியிருக்கின்றன. அந்தத் தொற்றை நீக்க நீங்கள் கடுமையான அன்ரிபயோற்றிக் பாவிக்க வேண்டும். தொற்று முழுதாக நீங்கப் பல மாதங்கள் ஆகலாம். அதற்குப் பிறகு தான் அந்தப் பல்லை நீங்கள் பிடுங்க வேண்டுமா அல்லது இரண்டாவது தடவை 'றுற்கனால்' செய்யலாமா என்று தீர்மானிக்கலாம். உங்களிடம் றசீற்றுக்கள் இருந்தால் நீங்கள் பல்வைத்தியருக்கு எதிராக வழக்குத் தொடரலாம்' பாவம். நேர்மையான மனிதர் உண்மையைச் சொன்னார். இலங்கைத் தமிழரை அவுஸ்திரேலியாவில் தேடிப்போன எனக்கு இதுவும் வேண்டும். இன்னும் வேண்டும்.

ஈதீன்மவயதீன் ஈதற்றம்

அது ஒரு 'சம்மர்' காலக் காலை வேளை! நான் தமிழ்ப் பாடசாலைக்குப் புறப்படும் போது வெப்பநிலை 28°C என எமது 'கார்' காட்டியது. ஆகவே நான் கோடை காலத்திற்குரிய உடை ஒன்றைத் தேடிக் கொண்டேன். ஒரு சோட்ஸ் உம் 'ரீ' சேட்டும்! எத்தணையோ மாதமாகக் 'குளிர் குளிர்' என்று உடல் முழுவதையும் மூடி உடை அணிந்து அலுத்துப் போய்விடும். கோடை வரும் போதாவது கொஞ்சம் சூரிய ஒளி உடலில் பட வேண்டும். அவுஸ்திரேலியர்களுக்கு 'விறற் மின் டி' பற்றாக்குறை அதிகம் வருவதே சூரிய ஒளி தோலில்படுவது குறைவாக இருப்பதால் தான் என்பதெல்லாம் அம்மாவுக்குத் தெரியாது.

அம்மாளைப் பொறுத்தவரை தான் இலங்கையில் இருந்த போது எப்படி இருந்தாவோ, என்ன செய்தாவோ அதையே இங்கேயும் செய்ய வேண்டும். அவுஸ்திரேலியாவின் காலநிலை

ஸ்திரமற்றது. எந்த நாளில் வெப்பநிலை எப்படி மாறும் என்று தெரியாது. வானொலியிலும் டி.வி.யிலும் அறிவிக்கப்படும் வானிலை முன்னறிவிப்புப் பல சமயங்களில் சரியாக இருக்குமாயினும் சிலவேளை பொய்த்துவிடும். சிட்னியைப் பொறுத்தவரை கோடையின் சில நாட்களில் 40-42 பாகை வரை ஏறும் வெப்பநிலை குளிர்கால இரவுகளில் 3 பாகை வரை இறங்கும். ஒரே நாளிலேயே பகல் வெப்பநிலை மிக அதிகமாகவும் இரவு வெப்பநிலை குறைவாகவும் இருக்கும். இங்குள்ள ஆண்கள் பலர், "சிட்னியின் வெப்பநிலையைப் போலவே சிட்னியின் பெண்களையும் நம்ப முடியாது" என்று கதைத்துக் கொள்வதுண்டு. சிட்னியில் வாழும் பெண்கள் அவ்வளவு மோசமானவர்கள் என்று நான் நினைக்கவில்லை. ஒரு வேளை ஒரு பெண் ஒரு ஆணை ஏமாற்றிவிட்டால் அதைப் பொதுமைப்படுத்தி "பெண்கள் எல்லோரும் கெட்டவர்கள்" என்ற முடிவுக்கு வருவது பொருத்தமற்றது என்று நினைக்கிறேன்.

நான் 'சோட்ஸ்' உடன் வெளியே வந்ததை அம்மா கண்டு விட்டா, "தமிழ்ப் பாடசாலைக்காவது ஒழுங்கான உடுப்போடை போக வேணும்" என்று கத்தினா, ஒழுங்கான உடுப்பு என்று அம்மா நினைப்பது சாறி அல்லது பாவாடை சட்டை. எனக்குப் பதினாறு வயது. நான் 'சாறி' உடுத்துக் கொண்டா தமிழ்ப் பாடசாலைக்குப் போக முடியும்? எனது வயதை ஒத்த பிள்ளைகள் போடுகிற உடையைத் தானே நான் போட முடியும்? தமிழ்ப் பாடசாலையில் யாரும் முழுப்பாவாடை, சட்டை போட்டுக் கொண்டு வருவதில்லை. நவராத்திரிக்

கொண்டாட்டத்திற்கு அல்லது தமிழ்ப் பாடசாலை தொடர்பான புகைப்படம் எடுப்பதற்கு மட்டும் தான் அப்படி சரிதார் அல்லது பாவாடை போடுவார்கள். மற்றைய நாட்களில் நாங்களும் அவுஸ்திரேலியாவில் இருக்கும் சாதாரண பிள்ளைகள் போலத்தானே உடை உடுக்க வேண்டும்? “ஊரோடு ஒத்து வாழ்” என்ற தமிழ்ப் பழமொழி பற்றி அன்று தமிழ்ப்பாடசாலை ஆசிரியை எங்களுக்குக் கற்பித்தார். இந்த விளக்கங்களையெல்லாம் நான் சொன்னாலும் அம்மா கேட்கமாட்டா. தான் பிடித்த முயலுக்கு முன்றே தான் கால் என்று நிற்பா.

பிரதேச சபை குப்பை சேகரிப்பது சிட்னியில் மிக ஒழுங்காக நடக்கும். ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் மஞ்சள் மூடியுடன் ஒரு பெரிய பாத்திரமும் சிவப்பு மூடியுடன் அதேயளவு பாத்திரமும் தந்திருப்பார்கள். சில பிரதேசங்களில் பச்சை மூடியுடன் ஒரு பாத்திரமும் இருக்கும். மீள் சுழற்சிக்கு உட்படக் கூடிய பேப்பர், பிளாஸ்டிக் போன்ற பொருட்களை மஞ்சள் பாத்திரத்தில் போட வேண்டும். ஏனைய பொதுக் கழிவுப் பொருட்கள் சமையலறைக் கழிவுகள் போன்றவை சிவப்புப் பாத்திரத்தில் இடப்படும். புல்வெட்டி வந்த குப்பை, தாவரங்கள் வெட்டி வந்த குப்பை போன்றவை பச்சைப் பாத்திரத்தில் போடப்படும். இது அவுஸ்திரேலியாவில் குழந்தைப் பிள்ளைக்கும் தெரியும். பழைய உடைகள், பழைய மொபைல் போன்கள் போன்றவை போட விசேட இடங்கள் இருக்கும். அம்மா ஒரு நாள் தான் சொன்னதை நான் கேட்கவில்லை என்ற கோபத்தில் எனது ‘சோடஸ்’ ‘லோ நெக் பிளவுசுகள்

எல்லாம் தூக்கி சிவப்பு 'பின்' னுக்குள் எறிந்து விட்டா, அது மீள்
 சூழ்சி அடைந்து அதே உருவத்தில் எங்கள் வீட்டிற்கு வராது
 என்ற திருப்தியுடன்!

வாரத்தில் ஒரு முறை குப்பை லொறி வரும். குப்பைப்
 பாத்திரங்களுக்குச் சில்லு இருப்பதால் ஒருவர் அவற்றை உருட்டி
 லொறி தூக்குவதற்கு வசதியான இடத்தில் வைத்துவிடுவார்.
 லொறியின் இயந்திரக் கைப்பிடிக்குள் அகப்படும் பாத்திரத்தை
 அது மிக இலாவகமாக மேலே உயர்த்தித் தலைகீழாகத் திருப்பி,
 லொறியின் பின்பக்கத்தில் கொட்டிவிட்டுப் பாத்திரத்தைப்
 பழைய இடத்தில் வைத்துவிடும். லொறியும் லொறியின் டிரைவர்
 தவிர்த்த இன்னும் ஒரு மனிதரும் இவ்வேலையை மிகக்
 கச்சிதமாகச் செய்து முடித்துக் கொண்டு போவதை ஒவ்வொரு
 வாரமும் பார்க்கலாம். எனக்கு ஏனோ அம்மாவுடனான
 உறவைக் கச்சிதமாக வைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.
 கொஞ்சம் கை, கால் தெரியும் உடைகளைப் போட்டுக் கொண்டு
 போனால் என்னை யாரும் தங்கள் கைப்பிடிக்குள்
 அகப்படுத்தித் தூக்கிக் கொண்டு போய்விடுவார்கள் என்று
 அம்மாவுக்கு பயமோ? அப்படி ஏதுவும் அவ மனம் திறந்து
 கதைத்ததில்லை. ஆனால், அதைச் செய்ய வேண்டாம். இதைச்
 செய்ய வேண்டாம் என்று அவ பதற்றப்படுவதைப் பார்க்க
 எனக்குக் கோபம் வருகிறது.

என்னை அவ்வளவு இலகுவாக யாரும் தூக்கிக் கொண்டு
 போவதற்கு நான் என்ன உயிரற்ற குப்பைப் பாத்திரமா?
 எங்களுக்கு வீதியில் போகும் போது யாரும் தீமை செய்ய
 வந்தால் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று பாடசாலையில்

கற்பித்திருக்கிறார்கள். ஆக மிஞ்சினால் எனது 'ஐ பாட்' மூலம் நான் பொலிவை அழைத்து விடுவேன். ஆனால், அப்படி எல்லாம் நடக்காது. தமிழ்ப் பாடசாலைக்கு அப்பா காரில் கொண்டு போய் விடுகிறார். பிறகு பாடசாலை முடிந்தவுடன் வெளியே வந்து நின்றால் அப்பா தான் 'பிக்' பண்ணுகிறார். பிறகு அம்மாவுக்கு என்ன பிரச்சினை?

இந்த உடுப்புகள் எங்கள் தமிழ்க் கலாசாரத்துக்குச் சரியில்லையாம் என்று ஒரு நாள் சொன்னா. அப்பாவும் தமிழர் தானே! அவர் இதைப் பற்றிப் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்வதில்லை. கலாசாரம் என்றால் என்ன? ஒரு இனம் அல்லது குறிப்பிட்ட குழுவைச் சேர்ந்த மக்கள் காலம் காலமாகப் பின்பற்றி வரும் நடைமுறைகள்! ஆதி மனிதன் குகைகளில் வாழ்ந்தான். சிம்பன்சி குரங்கில் இருந்து மனிதன் கூர்ப்படைந்த போது உடையின்றித் தான் கட்டாயம் இருந்திருப்பான். பிறகு மெல்ல மெல்ல மரவுரி தரித்தான். இலைகளைக் கோத்து இடுப்பில் கட்டிக் கொண்டான். எல்லா நதிக்கரை நாகரிக வளர்ச்சியிலும் இது தான் நடந்தது. ஆகவே உடையைப் பொறுத்தவரை எந்த இனத்திற்குமே நிர்வாணமாக இருப்பது தான் உண்மையான கலாசாரம். ஒரு நாள் நான் இதைச் சொல்லப் போக அம்மாவுக்குக் கடும் கோபம் வந்துவிட்டது. "அப்படியானால் நாளைக்கு நீ உடுப்பில்லாமல் போ" என்று பெரிதாகக் கத்தி ஆர்ப்பாட்டம் செய்தா. சமகாலத்தில் எங்களுடன் படிக்கும் சகபாடிகள் செய்வதைத் தான் நாமும் செய்ய முடியும் என்பது அவளுக்கு விளங்குவதே இல்லை.

உடுப்பு மட்டுமல்ல பிரச்சினை. எல்லாமே பிரச்சினை தான். தலைமயிரை நான் எனது தோழிகளைப் போலவே வெட்டி விட்டிருக்கிறேன். குட்டையாக அல்ல! கொஞ்சம் நீளமாக! ஒரு பக்கத்து மயிர் நெற்றியோடு வந்து, கண்களைத் தொட்டு கன்னத்தை முட்டியபடி கீழே தொங்கும். “அதைப் பிடித்துக் கட்டு, கட்டு” என்று சுத்துவா. அவிழ்ந்த கூந்தலோடு பெண்கள் காணப்பட்டால் அந்த வீட்டுக்கும் நாட்டுக்கும் தீமை வருமாம்.

கண்ணகி விரிந்த கூந்தலோடு போய் அரசனோடு வாதம் செய்த படியால் நான் மதுரை நகர் எரிந்ததாம். கைகேயி விரித்த கூந்தலோடு படுத்திருந்து வரம் கேட்ட படியால் தான் இராமன் காடு செல்ல நேரிட்டதாம். திரௌபதியின் தலைமயிர் துச்சாதனனால் அவிழ்க்கப்பட்ட படியால் தான் பாரத யுத்தமே நிகழ்ந்ததாம். இலங்கையிலும் பல பெண்கள் “ஸ்ரைல்” என்று தலைமயிரை விரித்த படி கோயிலுக்குப் போய் வந்ததால் தான் இலட்சக்கணக்கான தமிழர் செத்துப் போனார்களாம். இந்த மனுசி கூறுகிற அபத்தமான இந்தக் கதைகள் எனக்குப் புரியவில்லை. அஷஸ்திரேலியாவிலும் ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் அமெரிக்காவிலும் இன்னும் பலபல நாடுகளிலும் இன்று பெண்கள் தலைமயிரை விரித்து அழகாக வெட்டிய தலை அலங்காரத்தோடுதான் வலம் வருகிறார்கள். அதனால் தான் அனர்த்தங்கள் எல்லாம் ஏற்படுகின்றன என்ற அம்மாவின் வரட்டு வாதத்தை என்னால் ஏற்கவே முடியாது.

“வயதுக்கு மூத்தவர்கள் சொல்வதைக் தட்டக் கூடாது” என்று ஒரு வசனம் வைத்திருக்கிறா. இதை எனக்கு ஆயிரம்

தடவைக்கு மேல் சொல்லியிருப்பா. வயதுக்கு மூத்தவர்கள் 'தற்கொலை செய்' என்று சொன்னால் செய்துவிட முடியுமா?

நான் அழகாக இருக்க விரும்புகிறேன். உண்மை தான். அழகாக இருந்தால் தான் இங்கு ஆண் நண்பர்களைச் சம்பாதிக்க முடியும். அவர்களில் சிலரோடு 'டேற்றிங்' செய்ய முடியும். பிறகு அவர்களில் ஒருவரைத் திருமணம் செய்ய முடியும். அம்மா தன்னுடைய நாட்டில் தன்னுடைய காலத்தில் "சீதனம்" சேர்த்து வைத்தது போல காசு சேர்த்து வைத்தால் சரி என்று நினைக்கிறா. அவளுக்குப் புரிய வைப்பது கஷ்டம்.

தொடர்மாடி மனையில் இருந்து கீழே இறங்கி வருகிறேன். வழியில் ஒரு குப்பைப் பாத்திரம் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் இருந்து விலகி இருக்கிறது. அதை இழுத்து அது இருக்க வேண்டிய இடத்தில் நிறுத்திவிட்டு அப்பாவின் காரில் ஏறி 'பெல்ற்றைப்' போட்டுக் கொள்கிறேன்.

மலர் போன்ற ஆசிரியர்

நான் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு முதன் முதலில் போய் இறங்கியது ஒரு நவம்பர் மாதம்! ஸ்ரத்.. பீல்டில் நாங்கள் வாழ்ந்த தொடர்மாடி மனைகளைச் சுற்றி எங்கே திரும்பிப் பார்த்தாலும் 'ஐக்கரண்டா' மரம் ஊதா நிறத்தில் பூத்துக் குலுங்கும். நகரம் முழுவதுமே ஊதா நிறமாகத் தெரிவது போன்றதொரு அழகு!

அவுஸ்திரேலியாவின் வீதிகள், அங்கு வாழும் மனிதர்களின் உளநலத்தைக் காட்டும் நல்ல சட்டிகள் போல எனக்குத் தோன்றின. தெருவில் எந்த நேரத்திலும் எந்தத் திசையிலிருந்தும் எந்த இடத்திலும் ஒரு முச்சக்கரவண்டி வந்து நுழையலாம். தெருவில் நடந்து கொண்டிருக்கிற ஒரு மனிதரை எந்தப் பக்கத்திலிருந்தும் ஒரு வாகனம் வந்து அடிக்கலாம் என்பது போன்ற நிலை உள்ள ஒரு நாட்டில் இருந்து

போயிருந்த எனக்கு அங்கே காணப்பட்ட தெரு ஒழுங்கு பெருத்த வியப்பைத் தந்தது.

எந்தத் தெருவைப் பார்த்தாலும் வாகனங்கள் ஒரே திசையில் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக ஒழுங்காகச் சென்று கொண்டிருக்கும். நடப்பவர்களுக்கும் சைக்கிளில் செல்பவர்களுக்கும் தனிப்பட்ட கரையோர வீதிகள் இருக்கும். எந்தக் காரணம் கொண்டும் நடப்பவர்கள் பெருந்தெருக்களுக்கு வரமாட்டார்கள். அதேபோலவே எந்தக் காரணம் கொண்டும் வாகனங்கள் நடப்பவர்களுக்குக் கிட்டவோ சைக்கிளில் செல்பவர்களுக்கு அருகிலோ வரமுடியாது. மனிதன் கற்பனைக் குதிரையை வலு வேகமாக ஓடவிட்டு, "ஏமலாந்தியபடி" தாராளமாக நடக்கலாம். எந்த ஆபத்தும் வராது. பெரு வீதியை நடந்து கடப்பதற்குச் 'சிக்னல்' உள்ள சந்திகளுக்கு வர வேண்டும். வாகனங்கள் அனைத்தும் நின்ற பின்னர் மனித உருவில் நடப்பதற்கான பச்சை சமிக்ஞை வந்த பிறகே மனிதர்கள் தெருவைக் கடக்கிறார்கள். அதுவரை பொறுமையோடு காத்திருக்கிறார்கள். பாடசாலைப் பிள்ளைகள் கூடச் சிறு வயதிலேயே இந்த ஒழுங்கையும் ஒழுக்கத்தையும் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். வெகு வேகமாக வாகனங்கள் செல்வதற்கென அமைக்கப்பட்ட பாதைகள் 'மோட்டார் பாதைகள்' எனப்படும். அப்பாதைகளில் வாகனங்கள் மிக நீண்ட தூரத்திற்குத் தொண்ணூறு கிலோமீற்றர் மணித்தியாலத்துக்கு என்ற வேகத்தில் சென்று

கொண்டிருக்கும். இந்தப் பாதைகளுக்கு நடப்பவர்கள் ஒரு போதும் வரமாட்டார்கள். சிறிய தெருக்களில் எமது நாட்டைப் போலவே தெருவைக் கடக்கும் மஞ்சள் கோடுகள் அல்லது வெள்ளைக் கோடுகள் காணப்படும். அந்த வெள்ளைக் கோட்டுக்கு அருகில் தெருவைக் கடக்க ஆயத்தமாக ஒரு மனிதர் நிற்பதைக் கண்டாலும் வாகனங்கள் உடனே நின்றாவிடும். மனிதர் தெருவைக் கடந்த பிறகே மீண்டும் புறப்பட்டுச் செல்லும். உடற் பயிற்சிக்கு நடப்பவர்களுக்கும் சைக்கிள் ஓடுபவர்களுக்கும் தனிப்பட்ட பாதைகள் பூங்காக்களிலும் பூங்காக்களைச் சுற்றியும் வீடுகள் குறைந்த காடுகள் ஊடாகவும் காணப்படும்.

“ஸ்ரத் பீல்ட்டில் ‘குக்’ நதிக்கரை ஓரமாக மிக நீளமான பாதை நடப்பவர்களுக்கென உள்ளது. பலவிதமான குருவிகளையும் ‘யூகலிப்ரஸ்’ மரங்களையும் பார்த்தபடி அந்தப் பாதையில் நான் நடந்து கொண்டிருந்தேன். குருவிகளின் பெயர் எதுவும் எனக்குத் தெரியவில்லை. தமது செல்ல நாய்களை ‘பெல்ற்’ இல் பிடித்த படி நடந்து வரும் பலர் எனக்கும் ‘ஹை’ சொல்லிவிட்டு நகர்ந்து கொண்டிருந்தனர். நவாம்பர் மாதத்தின் மெல்லிய வெயிலுக்குப் பெரிய மரங்களின் நிழலில் நடப்பது ஒரு தனிச் சுகத்தைத் தந்தது.

வெளிப்புறத்தில் காணப்பட்ட இந்த அழகும் ஒழுங்கும் உள்ளேயும் எல்லா இடத்திலும் காணப்படும் என்ற மிக நேரான

சிந்தனை எனது மனதில் மிக ஆழமாகப் பதிந்து விட்டது. தாய் நாட்டில் பாதி வழியில் விட்டு வந்த எனது ஆங்கில ஆசிரியர் தொழிலை இந்த நாட்டில் மிகச் சந்தோஷமாகத் தொடர முடியும் என்ற எண்ணம் மனதில் ஷேருன்றி விட்டது.

வெவ்வேறு நிறங்களைக் கொண்ட தனித்தனிச் சீருடைகளில் மாணவர்கள் காலையில் பாடசாலைகளை நோக்கிச் செல்லும் காட்சிகளைக் காணும் போது நானும் மிக விரைவில் இவர்களுக்குக் கற்பிக்கத் தொடங்கிவிடுவேன் என்ற மகிழ்வான எண்ணம் மனத்திரையில் ஓடும். நான் ஆசிரியராக வேலை செய்யத் தொடங்கு முன்னர் இந்த நாட்டின் உட்கட்டமைப்பு, நாட்டின் காலநிலை, மலைகள், நதிகள், தாவரங்கள், விலங்குகள் பற்றி எல்லாம் படித்து விட வேண்டும் என்ற ஆவலுடன் மடிக்கணினியுடன் போராடிக் கொண்டிருப்பேன். நான் காலையில் நடந்த போது கண்ட அந்தச் சிவப்புப் பூப் பூக்கும் தாவரத்தின் உருவத்தை மனதில் வைத்துக் கொண்டு அதன் பெயரைக் கணினியில் தேடிக் கொண்டிருப்பேன். அல்லது 'அவுஸ்திரேலியாவின் பிரதான விலங்குகள்' என்று 'கூகுள்' பண்ணி அதில் படத்துடன் வரும் விலங்குகளை எனது 'சப்பேப்' பில் தேடிக் கொண்டிருப்பேன். தாய் நாட்டில் ஆடும், மாடும், பன்றியும், அணிலும், காகமும், குயிலும், நாயும், பூனையும், பாம்பும், பல்லியும் மிகச் சாதாரணமாக மனிதர்களுடன் சேர்ந்து வாழ்வதைப் போல

அங்கு காண முடியவில்லை. நான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுத் தேடியும் 'ஸ்ரத் பீல்ட்' பிரதேசத்தில் ஒரு கங்காருவைக் கூட என்னால் காண முடியவில்லை.

என்றாலும் நான் முயற்சியைக் கைவிடவில்லை. ஆசிரியத் தொழிலுக்கு விண்ணப்பிப்பது எப்படி என்று தேடி எனது தராதரப் பத்திரங்களை அவுஸ்திரேலிய நாட்டின் தரத்துக்குச் சமப்படுத்துவதற்காக அனுப்பியிருந்தேன். இங்கே எவ்வளவு பெரிய அனுபவத்தையும் தராதரத்தையும் பெற்றிருந்தாலும், அவுஸ்திரேலியாவின் ஆசிரியருக்குரிய 'டிப்ளோமா' பயிற்சியைப் பெறாமல், நான் ஆசிரியராக வர முடியாது என்று எனக்கு விரைவில் தெரிந்து போயிற்று. சரி பரவாயில்லை, அந்தப் பயிற்சிக்கும் போவோம் என்று விண்ணப்பிக்கும் முறையைப் பார்த்தால், அவுஸ்திரேலியப் பிரஜை அல்லாத ஒருவர் பெருத்த பணச் செலவில் தான் அந்தப் பயிற்சியைப் பெற முடியும் என்று தெரிந்தது. சற்றும் மனம் தளராமல் எனக்குத் தெரிந்த ஒரு நண்பரிடம் கடன் பெற்று அந்தப் பயிற்சிக்குப் போனேன்.

நான் ஒரு ஆங்கில ஆசிரியராக இருந்த போதிலும், விரிவுரையாளர்களின் வேகமான உச்சரிப்பு எனக்கு ஆரம்பத்தில் பெரும்பாலும் புரியவில்லை. எழுத்து மூலம் தரப்படும் விடயங்கள் எனக்குச் செய்ய முடிந்தன. ஆயினும் நான் வாயைத் திறந்தால் என்னுடைய உச்சரிப்பைப் பற்றி அவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள் என்று மிகவும் பயமாக இருந்தது.

ஏராளமான சொற்களில் நாங்கள் தாய் நாட்டில் உச்சரித்துப் பழகிய முறை மிகவும் வேறுபாடாக இருந்தது. என்றாலும் ஏதோ ஒரு வகையில் கடும் முயற்சி செய்து, அந்தப் பயிற்சியைத் தாக்குப் பிடித்துப் பரீட்சையில் சித்தி அடைந்த போது எனது பரவசத்திற்கு அளவே இல்லை. இனிமேல் மிக இலகுவில் நான் ஆசிரியராகப் பாடசாலையில் நியமிக்கப்பட்டு விடுவேன் என்று நினைத்த போது சொர்க்கத்தில் மிதப்பது போல இருந்தது.

அது நடக்கத்தான் செய்தது. ஆறுமாத கால விடாமுயற்சியின் பின் சற்றுத் தொலைவில் 'பெண்டில் ஹில்' பகுதியில் ஒரு ஆரம்பப் பாடசாலையில் நான் ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டேன்.

முதல் நாள்! தரம் மூன்றுக்கு நான் வகுப்பாசிரியராக நியமிக்கப்பட்டு வகுப்பறைக்குள் நுழைந்தேன். பிள்ளைகள் யாரும் எழுந்து எனக்கு 'குட்மோர்னிங்' சொல்லவில்லை. நானாக 'குட்மோர்னிங் சில்ட்றன்' என்று சொல்லிப் பார்த்தேன். எல்லோரும் என்னை வியப்புடன் பார்த்தார்கள். தமக்குள் ஏதோ கதைத்துக் கொண்டார்கள். ஒரு பிள்ளை இருந்தபடியே எனது பெயரைக் கேட்டார். 'திருமதி விமலா ராமநாதன்' என்று நான் கூறினேன். பிள்ளைகள் என்னை 'விம்மலா' என்று அழைக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். அவர்கள் 'மெடம்' என்று கூப்பிடாவிட்டால் பரவாயில்லை. 'ரிச்சர்' என்றாவது கூப்பிடலாம். குறைந்த பட்சம் 'மிஸிஸ் விமலா' என்றாலாவது பரவாயில்லை

என்று விட்டு விடலாம். மிகச் சிறிய பிள்ளைகள் தமது சிநேகிதியைக் கூப்பிடுவது போல அதுவும் எனது பெயரின் உச்சரிப்பைக் கொலை செய்து கூப்பிடுகிறார்கள். சரி இருக்கட்டும் என்று விட்டு விட்டு, அவர்களது பெயர்ப்பட்டியலை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு வரவைப் பதிவு செய்ய ஆரம்பித்தேன். முதலாவது பெயரை அழைத்த போது ஒரு பையன் இருந்த படியே 'யா' என்றான். 'பிறசுன்ற மடம்' என்று சொல்வான் என எதிர்பார்த்து ஏமாந்தேன். இரண்டாவது பெயரை நான் அழைக்க எல்லோரும் 'கொல்' என்று சிரித்தார்கள். எனக்கு உண்மையாகவே நிரம்பிய கோபம் வந்துவிட்டது. 'இப்போது ஏன் சிரித்தீர்கள்?' என்று கோபமாகக் கேட்டேன். அந்தப் பெயரை அப்படி உச்சரிப்பதில்லையாம். என்னுடைய பெயரையும் நீங்கள் பிழையாகத் தானே உச்சரிக்கிறீர்கள் என்று கேட்டு விட்டேன். அதற்கும் சிரித்தார்கள்.

வகுப்புக்குள் ஆசிரியர் நுழைந்தால் பிள்ளைகள் மிக அமைதியாக இருப்பார்கள், இருக்க வேண்டும் என்பது தான் எனது எதிர்பார்ப்பு. இங்கே பார்த்தால் பலர் தமக்குள் கதைக்கிறார்கள். ஒரு பிள்ளை எழுந்து யாருடைய அனுமதியும் இல்லாமல் வகுப்புக்கு வெளியே போய்விட்டார். இன்னும் ஒருவர் தாமதமாகவே வந்து எதுவும் கூறாமல் தனது இடத்தில் அமர்ந்து கொண்டார்.

“இன்றைக்கு நாங்கள் பெயர்ச் சொற்களைப் பற்றிப் படிப்போம்” என்று தொடங்கினேன். ‘நோ’ என்றார்கள். அனைவரும் கோரஸ்ஸாக, ‘நோ கிராமர்’. நான் இந்த நாட்டில் சய மரியாதை உள்ள ஆசிரியராக எப்படி வேலை செய்யப் போகிறேன்? என்னை மாணவர்கள் கேலி செய்யப் போகிறார்களா? அதை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியுமா?

வாடகைக்கு ஒரு வீடு

நேரத்தை அவுஸ்திரேலியர்கள் செலவு செய்யும்முறை மிக அற்புதமானது. ஒரு வீடு விற்பனைக்கு வருகிறது, அல்லது வாடகைக்கு விடப்பட இருக்கிறது என்றால் பல விதத்திலும் விளம்பரப்படுத்துவார்கள். 'வெப்' தளங்களில் குறிப்பிட்ட தரகர் நிறுவனங்கள் அதை விளம்பரப்படுத்தும். வீடுகள், காணிகள், கடைகள் போன்ற சொத்துகளை விற்றல், வாங்கல், வாடகைக்கு விடுதல் போன்றவை தொடர்பான தரகு வேலைகளுக்கு நிறையப்பணம் கிடைக்கும் என்பதால் போட்டி போட்டிக்கொண்டு பல நிறுவனங்கள் அதைச் செய்கின்றன. குறிப்பிட்ட வீட்டுக்கு முன்னால் ஒரு பலகை நாட்டி வீடு தொடர்பான விபரங்களையும் எழுதி விளம்பரப்படுத்துவார்கள். இலவசமாக வெளிவருகின்ற ஆங்கிலச் சஞ்சிகைகளிலும் அந்த விளம்பரங்களைப் பார்க்கலாம்.

நான் அவுஸ்திரேலியாவுக்குள் நுழைந்து கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதம் ஆகிறது. என்னோடு படித்த குற்றத்திற்காக நண்பன் ஒருவன் தனது வீட்டில் ஒரு அறை தந்திருக்கிறான். விரைவில் ஒரு வீட்டைப் பார்த்துக் கொண்டு போகச் சொல்லிப் பலமுறை சொல்லிவிட்டான். நானும் தான் வந்த நாளில் இருந்து முயற்சி செய்து கொண்டு இருக்கிறேன். நான் உருப்படியான வேலை ஒன்றிலும் இல்லாத படியால் பார்த்த வீடுகள் எல்லாம் சறுக்கிக் கொண்டு போகின்றன.

நண்பனுடைய வீட்டைக் கொண்ட மாடி மனையின் முன்னால் எறியப்பட்டிருந்த 'இன்னர் வெஸ்டர் கூரியர்' என்ற சஞ்சிகையைக் கையில் எடுக்கிறேன். முன் அட்டையிலேயே ஒரு அழகான வீட்டின் படம்தான் போடப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் போல அழகான வீட்டில் அவுஸ்திரேலியாவில் நான் வாழ்வது வெறும் கனவுதான்! சும்மா இரண்டு அறையில் ஒரு பிளாஸ் கிடைத்தால் போதும். அதுக்கும் கூட வாடகை கொடுப்பது மிகவும் கஷ்டம் என்ற நிலையில் தான் நான் இருக்கிறேன். அந்தச் சஞ்சிகையைச் சுற்றியிருந்த பிளாஸ்டிக் உறையைக் கிழித்து எடுக்கிறேன். தாய் நாட்டுப் பழக்கத்தில் கிழிந்த உறையை அப்படியே நிலத்தில் போட்டுவிட்டேன். ஒரு நிமிடத்திற்குள் நான் இருப்பது அவுஸ்திரேலியாவில் என்பது உறைக்கவே உறையைக் குனிந்து எடுத்து, பிளாஸ்டின் பின் பக்கத்தில் இருந்த மஞ்சள் ஷாடி கொண்ட 'பின்'னுக்குள் போட்டுவிட்டு வந்தேன்.

இந்தச் சஞ்சிகையிலும் வீடு தொடர்பான விளம்பரங்கள் வந்திருக்கும் என்பதால் அதைப் பிரித்துப் பார்க்கிறேன். நூற்று இருபத்தைந்து வருடத்தை நிறைவு செய்கிற 'பிறெஸ்பிரேறியன் லேடீஸ் கல்லூரி' பற்றிய ஒரு செய்தியும் அதன் அதிபரின் படமும் முதற்பக்கச் செய்தியாக வெளியாகி இருக்கிறது. 'கோகெயின்' போதைப் பொருள் வைத்திருந்த குற்றத்திற்காகப் பொலிஸ் முப்பது வயது நபர் ஒருவரைக் கைது செய்தமை பற்றிய செய்தி ஒன்றும் இருக்கிறது. 'ஆஸ்.பீல்ட்' தெருக்களில் இரண்டு சீ.சீ.ரி.வி கமராக்கள் வேலை செய்யவில்லை என்றும் அதனால் குற்றச் செயல்களுக்கு வாய்ப்புகள் அதிகமாகிப் போகிறது என்றும் ஒரு செய்தி தெரிவிக்கிறது. பாடசாலைகளில் பிள்ளைகள் ஒருவரை ஒருவர் கேலி செய்வது அதிகரித்துச் செல்வது பற்றியும் அவ்விடயம் தொடர்பாகத் தண்டனை அதிகரிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் பெற்றோர்கள் கூறியிருப்பதான ஒரு செய்தி. இவற்றை எல்லாம் தட்டிக் கொண்டு போகின்றேன். அந்தச் சஞ்சிகையில் எழுபது பக்கங்களை 'றியல் எஸ்டேட்' விளம்பரங்கள் பிடித்திருக்கின்றன.

பல்வேறு நிறுவனங்களும் தமது விளம்பரங்களைப் போட்டுள்ளன. ஒரு வீடு தொடர்பான விளம்பரத்தில் அந்த வீட்டின் புகைப்படம், அதன் விலாசம் இருக்கிறது. அந்த வீட்டில் எத்தனை படுக்கையறை, எத்தனை ரொயிலெற், எத்தனை கார் பார்க் வசதி என்பன குறியீட்டுப் படங்கள் மூலம்

கீழே காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. எப்போது அந்த வீட்டைப் பார்வையிடலாம் என்ற விபரம் இருக்கிறது. அநேகமான வீடுகள் சனிக்கிழமைகளில் பார்வையிடும் நேரம் கொண்டிருக்கின்றன. விற்கப்படும் வீடாயின் குத்து மதிப்பான பெறுமதி போடப்பட்டிருக்கிறது. நானூற்று ஐம்பதாயிரம் டொலர்தான் சிட்னியில் ஒரு வீட்டின் ஆகக்குறைந்த விலை என்பதைக் கவனித்துக் கொள்கிறேன். தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய தொலைபேசி இலக்கங்கள் தரப்பட்டுள்ளன.

'எல்டேர்ஸ்' என்ற நிறுவனத்துடன் தொடர்பு கொண்டு இப்பகுதியில் தமிழர் அதிகம் வசிப்பதால் 'வெள்ளவத்தை' என அழைக்கப்படும். பேர்லிங்க்டன் வீதியில் ஒரு வீட்டைப் பார்ப்பதற்கான நேரம் அடுத்த சனிக்கிழமை காலை பதினொரு மணி என அறிந்து கொள்கிறேன். இந்த வீட்டை நான் எப்படியாவது பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். பெற்றுக் கொண்டால் ஒரு அறையில் நான். இன்னொருவருக்கு அல்லது இருவருக்கு வாடகைக்கு வீட்டின் பெரும் பகுதியைக் கொடுக்கலாம் என்பதுதான் எனது திட்டம். ஆனால், அப்படி எல்லாம் அவர்களிடம் சொல்ல முடியாது. அவர்கள் தருகின்ற விண்ணப்பப்படிவத்தில் நான் என்ன தொழில் செய்கிறேன்? எனக்கு எவ்வளவு வருமானம் வருகிறது? என்பதைச் சான்றுடன் காட்டும்படி கேட்பார்கள். நான் தற்காலிகமாக ஒரு 'கார் வாஷில்' அதாவது கார் கழுவும் தொழில் செய்கிறேன். அதற்குச் சொந்தக்காரரான ஒரு இலங்கைத் தமிழர் என்பது

மூன்று கலவரத்துடன் அவுஸ்திரேலியாவிற்கு வந்தவர் என்பதால் அவுஸ்திரேலியாவின் தமிழ்க் குடிகளில் உயர்சாதியைச் சேர்ந்தவர். அவர் எனக்கு மணித்தியாலத்திற்கு ஐந்து டொலர்தான் தருகிறார் என்று உண்மையைச் சொன்னால் எனக்கு வீடு கிடைக்கப் போவதில்லை. அவர் அந்த ஐந்து டொலரையும் கூடக் கையில்லாதான் தருவார். ஏனெனில், சட்டப்படி அவ்வளவு குறைந்த பணத்தில் அவர் என்னை வேலைக்கு வைத்துக் கொள்ள முடியாது. ஆனால், தாய் நாட்டில் நீர்க்கதியாகி எல்லாம் இழந்து எப்படியோ உயிர் வாழ்ந்தால் போதும் என்று அண்மையிலே அவுஸ்திரேலியாவுக்குள் நுழைந்த இளைஞர்கள் எவ்வளவு குறைந்த சம்பளத்திற்கும் வேலை செய்யத் தயாராக இருக்கிறார்கள். என்ன வேலையும் செய்யத் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்ற இரகசியம் நேரத்தோடு வந்து இங்கு ஓரளவு தம்மை நிலை நிறுத்திக் கொண்டுவிட்ட தமிழர்களுக்குத் தெரியும். அவர்களின் கையில் நானும் ஒரு பந்தாக அகப்பட்டிருக்கிறேன். ஆகவே, நான் நேர்மையாக விண்ணப்பம் செய்து ஒரு வீட்டைப் பெறுவது என்பது முயல் கொம்பு.

அந்தப் பிரச்சினைக்கு இம்முறை இன்னொரு தீர்வு வைத்திருக்கிறேன். இங்கு நீண்ட காலமாக வாழ்கின்ற, சொந்த வீடு வைத்திருக்கிற இன்னொரு நண்பரைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் அவரை விண்ணப்பம் செய்து வீட்டை எடுத்து எனக்குத்தரும்படி கேட்டிருக்கிறேன். அவர் என் மீது

இரக்கப்பட்டு அதற்குச் சம்மதம் தெரிவித்திருக்கிறார். இங்கு அவ்வாறு செய்வது அதிகம் பிரச்சினையைத் தராது. ஏனென்றால் வீட்டுக்குள் ஒரு குடும்பம் வாடகைக்குக் குடியேறிவிட்ட பிறகு யாரும் முன் அனுமதி இன்றி அந்த வீட்டிற்குள் வரமாட்டார்கள். வீட்டுச் சொந்தக்காரர் என்றாலும் மூன்று மாதம் அல்லது ஆறு மாதத்துக்கு ஒரு தடவைதான் வருவார். வருவதற்கு முன் தொலைபேசியில் முன் அனுமதி பெற்றுத்தான் வருவார். அப்படி முன் அனுமதி பெறாத ஒருவருக்கு நாம் வீட்டுத் தடவைத் திறக்க வேண்டியதில்லை. முன் அனுமதி கோரி வரும் அந்த நாளில் எனது நண்பரை வந்து நிற்கும்படி கூறிவிட்டு நான் கொஞ்சம் வெளியில் போக வேண்டி வரும். அதைச் சமாளித்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

'றியல் எஸ்டேட்' விளம்பரத்திற்குப் பின் இந்தச் சஞ்சிகையில் என்ன இருக்கிறது என்று சும்மா தட்டிப் பார்க்கிறேன். வியாபாரம் தொடர்பான சில விளம்பரங்கள் இரண்டு பக்கத்தில் காணப்படுகின்றன. அதற்குப் பின்னால் 'கரியர் ஒண்' என்ற பகுதி காணப்படுகிறது. இது இப்பிரதேசத்தின் சில வேலை வாய்ப்புகள் தொடர்பான விளம்பரங்களைத் தருகிறது. எனக்கும் பொருத்தமான வேலை ஏதாவது இருக்கிறதா என்று கண்கள் மேய்கின்றன. எல்லாவற்றிலும் கார் லைசென்சும் நிரந்தர வதிவிட முகவரியும் கேட்கப்பட்டிருக்கின்றன. 'ஒன்றும் சரிவராது'. மனம் தானே பதில் சொல்லி அலுத்துக் கொள்கிறது. சஞ்சிகையை மூடுவதற்கு

முன் கடைசிப் பக்கங்களில் இருந்த 'அடல்ற் சேவிஸஸ்' என்ற பகுதியைத் தற்செயலாகக் கண்கள் காணுகின்றன. 'இது என்ன விடயம்?' என்று பார்க்கிறேன்.

எங்கள் நாட்டுப் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளில் ஒருபோதும் காணப்படாத விடயம்! அது 'பாலியல்' தொடர்பான வியாபார விளம்பரங்கள். பெண்கள் பலர் தனிப்படவே தங்களுடைய 'தகைமைகள்' பற்றி விபரித்திருக்கிறார்கள். தங்களுடைய புகைப்படங்களையும் கூடப் பிரசுரித்திருக்கிறார்கள். அடடா! வெட்கம் என்பது இல்லையா இவர்களுக்கு? தமது வீட்டுக்கே வருமாறு அழைத்திருக்கும் பலர் தமது தொலைபேசி எண்களையும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். பெண்கள் மட்டுமில்லை. ஆண்களும் பலர் விளம்பரம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். பல விளம்பரங்களில் ஆண்கள் தேவை என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். இதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் வெட்கப்பட்ட படி நண்பனிடம் பேசியபோது 'அது பெரிய வருமானம் தரும் தொழிலாயிற்றே' என்கிறான்.

நல்ல காலமாக எமது உத்தி பலித்துவிட்டது. அந்த வீடு எனது நண்பர் மூலம் எனக்குக் கிடைத்துவிட்டது. வீட்டுக்குக் குடிவந்து இப்போது ஆறுமாதங்கள் முடிந்துவிட்டன. எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை என்று நான் நினைத்திருந்த போது, நண்பர் நேற்றுச் சொல்கிறார். 'அடுத்த மாதத்திலிருந்து கிழமைக்கான வாடகை ஐம்பது டொலரால் கூடுகிறதாம்' கார் வாஷில் எனக்கு இன்னும் மணித்தியாலத்திற்கு ஐந்து டொலர்தான்! நான் அந்தப் பெரிய வருமானம் தரும் தொழிலுக்குப் போனால் என்ன?

மனக்காயம்

அவுஸ்திரேலியர்கள் மனிதவலுவை மிகச் சிக்கனமாகப் பயன்படுத்துகிறார்கள். சிறிய நூலகங்களில் ஒரு நேரத்தில் ஒரு அலுவலர் தான் இருப்பார். அவரே நூலகத்தின் பணிகள் அனைத்தையும் கவனித்துக் கொள்வார். ஒரு பியோன் வந்து கூட்டித் தடைத்துத் தனக்குத் தேநீரும் கொண்டு வந்து வைத்த பின்தான் தான் வேலையைத் தொடங்குவேன் என்று அவர் காத்திருப்பதில்லை. சிறிய தபாலகங்களில் ஒருவர் தான் வேலை செய்வார். தபாலக வேலைகளுக்கு அப்பால், சிலவேளை, தபாலகம் வங்கியின் ஒரு பிரிவாகவும் இருக்கும். அதற்கு மேலே விற்பனைப் பொருட்கள் சில இருக்கும். நூல்கள், மொபைல் போன்கள் குழந்தைகளுக்கான விளையாட்டும் பொருட்கள் போன்றவை. அவற்றையும் அவரே விற்பனை செய்வார். உற்சாகமான ஒரு வரால் இவை அனைத்தையும் பொறுப்புணர்வுடன் செய்ய முடியும் என்று அவர் காட்டிக்

கொண்டிருப்பார். இலங்கையில் வாழ்ந்து பழக்கப்பட்ட என்னை இது மிகவும் கவர்ந்த விடயமாக இருந்தது. என்னால் முடியாமலும் இருந்தது.

இப்போது நான் பயணம் செய்து கொண்டிருக்கும் இந்த பஸ்ஸின் டிரைவர் கூட அப்படிப்பட்ட ஒருவர் தான். பஸ்ஸின் பொறுப்பு முழுவதையும் தானே எடுத்துக் கொண்டு ஒரே நேரத்தில் டிரைவராகவும் கொன்டக்டராகவும் ரிக்கற் பரிசோதகராகவும் கடமையாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். பஸ்தரிப்பிடத்தில் இருந்த மஞ்சள் பெட்டி காலை 10.05 இற்கு இந்த பஸ் இந்த இடத்திற்கு வரும் என்று தெரிவித்திருந்தது. சரியாகப் 10.06 இற்கு அது வந்து விட நான் ஏறி அமர்ந்து கொண்டேன். அவர் உற்சாகமாகக் காலை வந்தனம் கூறினார். ஆனால், எனது பதில் மிகத் தாழ்ந்த குரலில் வந்தது. என்னிடமிருந்த 'மைபஸ் ஒண்' அட்டையைப் பச்சைப் பெட்டியில் போட்டு அடித்து எடுத்துக் கொள்கிறேன். நான் எங்கு போகிறேன் என்பது பற்றி அவர் அக்கறைப்படவில்லை. நான் எங்கு போகிறேன் என்பது எனக்கே தெரியவில்லை.

பஸ்ஸின் உட்புறத்தை ஒருமுறை கவனமாகப் பார்க்கிறேன். எந்த சீற்றில் இருப்பது? எதிலும் இருக்கலாம். பஸ்ஸில் மொத்தமாகவே மூன்று பேர் தான் இருக்கிறார்கள். இறங்குவதற்கான பொத்தானை இருந்த இடத்திலேயே அழுத்தக் கூடிய ஒரு சீற்றில் அமர்ந்து கொள்கிறேன். எழுந்து பொத்தானை அழுத்தக் கூடிய அளவு சக்தி கூட என் மனதில் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் அமர்ந்து விட்டதை உறுதி செய்த பிறகே கதவைப் பூட்டி நிதானமாக பஸ்ஸை

எடுக்கிறார் டிரைவர். அவருக்கு எனது உயிரில் அக்கறை இருக்கிறது. ஆனால், எனக்கு இருப்பதாக எனக்குப் படவில்லை. இப்போது சில நாள்களாகத் தற்கொலை செய்யும் எண்ணம் அடிக்கடி மனதில் வந்து போகிறது.

பஸ்ஸின் உட்பக்கத்தை மீண்டும் பார்க்கிறேன். அழகான குஷன் கவர் போட்ட நீல, சிவப்பு சீர்கள், சக்கர நாற்காலியில் வருவோர், குழந்தையை 'பிராமில்' கொண்டு வருவோர் மற்றும் நடக்க முடியாதவர்கள் அமர்வதற்காக எதிர் எதிராகப் பார்த்துப் படி ஆறு சீற்றுகள். மனநலம் குறைந்தவர்கள் அமர்வதற்கென்று விடே சீற் எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. மனநலம் குறைந்தவர் மீதான இரக்கம் எந்த நாட்டிலும் குறைவுதான் போல இருக்கிறது. எனக்கு மனநலம் குறைவு என்பது என்னைப் பார்த்தால் தெரிகிறது? அல்லது நானே சொல்லிக் கொண்டால் தான் யாருக்கும் தெரியுமா?

என்னுடைய கதையைக் கேட்டால் யாருக்கும் என்மீது ஒரு பரிவு வரும். ஆனால், அதற்காக அதைப் போய் நான் பஸ் டிரைவிடம் சொல்ல முடியுமா என்ன? எனது சிந்தனைகள் கடிவாளமின்றி ஓடுவதைத் தடுப்பதற்காக மீண்டும் பஸ்ஸுக்குள் கவனத்தைச் செலுத்த முயலுகிறேன்.

சக்கர நாற்காலியில் வரும் பயணிகள் அதனை எப்படி நிறுத்த வேண்டும், எப்படி அதன் பிறேக்கைப் போட வேண்டும் என்று கூறும் அறிவுறுத்தல்கள் தெளிவாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அடுத்த தரிப்பில் சக்கர நாற்காலியுடன் ஒருவர் பஸ்ஸைக் கை நீட்டி மறிக்கிறார்.

டிரைவர் தனது இடத்தை விட்டு எழுந்து சாய்தளத்தைப் போட்டு, சக்கர நாற்காலி உள்ளே வர உதவி செய்து, அவர் சரியான இடத்தில் தனது நாற்காலியை நிறுத்துவதை உறுதிசெய்து, அதன் பின் கதவைப் பூட்டி பஸ்ஸை எடுக்கிறார். எனது தந்தையும் வன்னியில் இப்போது சக்கர நாற்காலியில் என்பதை இது எனக்கு நினைவூட்டுகிறது. அங்கு பஸ்கள் இப்படி அவரை ஏற்றிச் செல்லாது, அவர் அந்த நிலைக்கு வந்த பின் நான் அவரைப் பார்த்ததும் இல்லை.

இந்த அவுஸ்திரேலிய பஸ்ஸில் எவரும் புகை பிடிக்க முடியாது. உணவு அருந்த முடியாது. தண்ணீர் தவிர வேறு பானங்கள் அருந்த முடியாது என்றும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அப்பா உணவு அருந்த முடியாத நிலையில் இருக்கிறாராம். தேநீர் கூட அதிகமாக அருந்த முடியவில்லையாம் என்று அம்மா நேற்று ::போனில் கதைக்கும் போது கூறினா. போய்ப் பார்க்கும் நிலையில் நான் இல்லை. பார்த்துத் தான் என்ன பயன் என்று மனசு கேட்கிறது. என்ன பயன் என்று நீங்கள் யாராவது எனக்குச் சொல்லப் போகிறீர்களா?

அவசர தேவையின் போது பஸ்ஸில் இருந்து வெளியேறும் இடம் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'அவசர வேளையில் கண்ணாடியை உடைக்கவும்'' என்றும் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. அவசர தேவை இருக்கிறதோ இல்லையோ இந்தக் கண்ணாடிகளை எல்லாம் உடைத்தெறிய வேண்டும் போல ஒரு கோபம் எனக்குள் எழுகிறது. இது யார் மீதான கோபம்? உலகத்தில் உள்ள எல்லா மனிதர்களிலும் கோபம்.

எங்கேயும் உண்மை கிடையாது. தர்மம் வெல்லும் என்று படித்ததெல்லாம் பொய்! தர்மம் எப்போதும் தோற்றுப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. எனது தந்தையார் மிக நேர்மையான ஏழை விவசாயி. யாரையும் ஏமாற்றி வாழ்ந்தவரில்லை. அவரது கால்களை “மல்ரி பறல் ஷெல்” கொண்டு போய்த் தொலைத்த போது இந்தத் தர்மம் எங்கே போய்த் தொலைந்தது?

பொதிகளை வைப்பதற்கென்று உயரமான அடைப்புப் போட்ட ஒரு பாதுகாப்பான இடம் இருக்கிறது. நான் 1995 இல் எனது ஓ லெவல் புத்தகப் பொதிகளைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடிய போது - ஓடிய போதல்ல தென்மராட்சி வரை அணு அணுவாய் அங்குலம் அங்குலமாய் நகர்ந்த போது - இப்படி ஒரு இடம் இருக்கவில்லையே? இப்போது இருந்து என்ன பயன்?

பஸ் கட்டணங்கள் தெளிவாக எழுதப் பட்டிருக்கின்றன. முதியோர் யாராவது நின்று பயணம் செய்தால் இனையோர்கள் எழுந்து இடம் கொடுக்கும் படி ஒரு விளக்கப்படம் தெரிவிக்கிறது. 1995 இன் பாரிய இடப்பெயர்வின் போது நான் எத்தனை முதியோர்களுக்கு உதவினேன்? குடையில் மழை நீர் ஏந்தி அவர்களுக்குக் குடிக்கக் கொடுத்தேன். அந்தப் புண்ணியம் எல்லாம் எங்கு போயிற்று? புண்ணியம் என்று ஒன்று இருக்கிறதா? எனக்கு இப்போது எதிலுமே நம்பிக்கை அற்றுப் போய்விட்டது.

நன்றாகச் செப்பனிட்ட வீதி, பஸ் வழக்கிக் கொண்டு அமைதியாக ஓடுகிறது. எனது தலைவிதி தான் செப்பனிடப்படாமல் போய்விட்டது. அவுஸ்திரேலியாவின்

அடிவேயிட் பல்கலைக்கழகத்தில் என்சினியரிங் படிப்பதற்கு ஒழுங்கான ஸ்ருடன்ற விசா எடுத்துத் தான் நான் இங்கு வந்தேன். ஆனால், எனது மனநிலையில் நான் படிப்பில் வெற்றி பெறவில்லை. கார் கழுவும் வேலை செய்து வந்தேன். தமிழ் முதலாளி எனக்கு சம்பளம் தராமலே என்னை ஏமாற்றி வந்தார். சித்தப்பா லண்டனில் இருந்து அனுப்பும் ஒரு சிறு தொகைப் பணத்தில் தான் சமாளித்து வந்தேன். ஆனாலும் தாய் நாட்டின் நிலைமைகள் ஒவ்வொன்றையும் கேள்விப்பட்ட போது என் மனம் படிப்பில் நிலைக்கவில்லை. நான் மெல்ல மெல்ல மனச்சோர்வுக்கு உட்பட்டேன்.

டினரவர் தனது வேலையில் கவனமாகத் தான் இருக்கிறார். பச்சை, சிவப்பு, மஞ்சள் விளக்குகள் அவரைக் கண் காணிக் கின்றன. எல்லா வாகனங்களையும் அவை கட்டுப்படுத்துகின்றன. அவர் எந்தக் கதையும் கதைக்க வேண்டியதில்லை. ஹோரன் அடிக்க வேண்டிய தேவையும் இல்லை. 1995 இல் எங்கள் வீட்டின் மீது பொம்மர் குண்டு விழப் போவதை மோட்டார் சைக்கிளில் ஓடிய வண்ணம் பார்த்த நான் எத்தனை தடவை ஹோர்னைப் போட்டு அடிஅடி என்று அடித்தேன். ஆனாலும் குண்டு எங்கள் வீட்டின் மேல் விழத் தான் செய்தது. அம்மம்மாவைத் துடிக்கத் துடிக்கக் கொல்லத் தான் செய்தது.

அவுஸ்திரேலியாவில் இப்போது இந்த அமைதியான பஸ் பயணம் நெஞ்சில் ஒரு இனிய தாளத்தை ஒலிபரப்ப வேண்டும். மறுதலையாக எனக்கு நடந்த கொடூர சம்பவங்கள் எல்லாம் இப்போது நடப்பது போல மனதில் ஓடுகின்றன. நல்ல கவிதை

ஒன்றை மனதில் தோற்றுவிக்க வேண்டிய இந்தப் பயணம் தற்கொலை எண்ணத்தை அடிக்கடி தோற்றுவிக்கிறது. ஒரு ஆனந்த அனுபூதி உடலெங்கும் தழுவிப் பரவும் சுகம் வரவேண்டிய இடத்தில் விபரிக்க முடியாத அந்தரம் பரவுகிறது. சுற்றிலும் பார்க்கிறேன். வேறு யார் இந்த பஸ்ஸில் இருக்கிறார்கள்? கடைசி வரிசையின் மூலையில் ஒரு பெண், கண்ணில் சன்கிளாஸ், கையில் மோபைல், காதில் பொருத்திய வயர். அந்த மொபைலுக்கு அடிக்கடி முத்தம் கொடுத்துக் கொள்கிறாள். காதலனோடு பேசுகிறாளோ?

இந்த நாட்டில் எத்தனை அழகிகளைப் பார்த்து விட்டேன். யார் மீதும் எனக்குக் காதல் வரவில்லை. என்னைச் சுற்றியும் வெறுமையான சீற்குகள்! மனிதர்கள் எல்லாம் தனித்தனி அவர்களது கார்களில், தத்தம் நாய்களோடு வெளியில்! பறவை ஒன்று அடிவானுக்கும் ஆழிக்கும் இடையில் அந்தரப்படும் காட்சி யன்னல் கண்ணாடியில் தெரிகிறது.

நக்குத் தண்ணீர்

ஒவ்வொரு புதன்கிழமையும் பதினொரு மணிமுதல் மதியநேரம் வரையிலும் ஒரு ஜே.பி.நூலகத்துக்கு வருவார் என்று அறிந்தேன். அவரது சேவையை நாங்கள் இலவசமாகப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். தாம் நாட்டிலும் ஒரு காலத்தில் நிலைமை அப்படித்தான் இருந்தது. இப்போது கொழும்பில் ஜே.பி.க்கள் பலருக்குக் கையெழுத்து வைக்க மட்டுந்தான் தெரியும். ஆனால், அந்தக் கையெழுத்து ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு 'வில்லை' வேறு வைத்திருக்கிறார்கள்! சரி, அது போகட்டும்.

எனக்கு அவுஸ்திரேலியாவிலே சில ஆவணங்களின் போட்டோ பிரதிகள் உண்மையானவை என்று உறுதிப்படுத்த ஒரு ஜே.பி.யின் கையெழுத்துத் தேவைப்பட்டது. அதைப் பெற்றுக் கொள்ளப் போனபோது தான் நூலகத்தில் போடப்பட்டிருந்த அந்த விளம்பரத்தைப் பார்த்தேன்.

அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை காலை பத்தரை மணிமுதல் பதினொன்றரை மணிவரை ஒரு 'ஓதேர்ஸ் ரோக்' அதாவது 'எழுத்தாளர் பேச்சு' நூலகத்தின் 'ஐக்கரண்டா' மண்டபத்தில் நடைபெற இருக்கிறது! 'ஜொனாத்தன் றொடே' என்ற எழுத்தாளர். தனது 'புதுப்பரிமாணம் பெறும் வாழ்வு' என்ற நூலைப் பற்றிப் பேச இருக்கிறார். உளவியல் சார்ந்து எழுதும் எழுத்தாளர். இந்நூலின் தலைப்பு என்னை மிகவும் கவர்ந்திருந்தது. வண்ணத்துப்பூச்சி ஒன்று தனது கூட்டுப்புழு நிலைக் கவசத்தின் உள்ளே செட்டைகளின் வண்ண அழகு சிறிதே தெரியும் படி உட்கார்ந்திருக்கும் அந்த அட்டைப்படம் என்னை வசீகரித்து இழுத்தது. இந்தக் கூட்டுப்புழு எப்படியும் இந்தக் கூட்டை உடைத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தாக வேண்டும் என்ற உணர்வு பலமாக என் நெஞ்சுக்குள் சிறகடித்தது. 'எழுத்தாளர் பேச்சு' தொடர்பான பல விளம் பரங்களை முன்னர் அவுஸ் திரேலியாவில் பார்த்திருந்தாலும் அவற்றை எல்லாம் தவறவிட்டு விட்டு வேறுவேறு வேலைகளில் திரிந்து கொண்டிருந்த தமிழ் எழுத்தாளராகிய நான் இந்தப் பேச்சை எப்படியும் தவறவிடப் போவதில்லை என்று எனக்குள்ளே தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

ஒரு நேரத்தில் ஒருவருக்கு ஐந்து ஆவணங்களில் மட்டும் தான் கையெழுத்து இடமுடியும் என்று ஜே.பி.தெரிவித்தார். நல்லகாலமாக என்னிடத்தில் ஐந்து ஆவணங்கள் தான் இருந்தன. அந்த வேலை முடிந்த திருப்தியோடு வெளியில் வந்தேன்.

பாதசாரிகள் நடக்கும் பாதையில் இறங்கியபோது
முன்றுபேர் தமது நாய்களை பெல்ற்றில் பிடித்தவாறு எனக்கு
முன்பக்கம் இருந்து வருகிறார்கள். பெரிய நாய்கள்! பார்க்கப்
பயமாக இருக்கிறது. ஆயினும் அநேகமாக அவை சாதுவான
நாய்களாகத்தான் இருக்கும். செல்லப் பிராணி ஊர்ப்பில்
முதலிடம் பெறும் நாடுகளில் அவுஸ்திரேலியா முக்கியமானது.
ஏறத்தாழ நாலு மில்லியன் நாய்கள் இந்நாட்டில் செல்லப்
பிராணி அந்தஸ்தில் உள்ளன. அநேகமாகத் திருமணமாகிப்
பிள்ளை குட்டிகளோடு கிராமப் புறங்களில் வாழும்
பெண்கள்தான் நாய்களிலும் அக்கறை காட்டுகிறார்கள் என்று
ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன. வயதாகி, ஓய்வு பெற்றுத் தனியாக
வாழும் முதியவர்கள் இந்த நாய்களை இழுத்துக் கொண்டு
திரிவது குறைவு. எப்படியும் இந்தச் செல்ல நாய்களின்
எண்ணிக்கை 1994 முதல் அவுஸ்திரேலியாவில் படிப்படியாக
அதிகரித்து வருகிறதாம்! நாய் ஊர்ப்பதால் மனிதர்களுக்கு
இங்கே ஒரு சமூக அந்தஸ்து ஏற்படுகிறது. உளவியல் ரீதியாக
அவர்களின் உள-ஆரோக்கியம் மேம்படுகிறது என்பதும்
உண்மைதான்.

அந்த வெள்ளிக்கிழமை கடும் மழை பெய்து
கொண்டிருந்தாலும் இந்த எழுத்தாளர் பேச்சைத்
தவறவிடுவதில்லை என்ற திடசங்கற்பத்துடன் பத்து
இருபதுக்கெல்லாம் நான் நூலகத்துக்குப் போய்விட்டேன்.
'ஐக்கரண்டா அறை' இன்னும் திறக்கப்படவில்லை.

மேல்மாடியில் 'ஜக்கரண்டா அறை'க்குப் பக்கத்தில் மிக 'ரிப்டொப்பாக, கண்ணியமாக உடை அணிந்த ஒரு மனிதர் உதவி நூலகரோடு பேசிக் கொண்டிருக்கிறார். பெரும்பாலும் இவர் தான் எழுத்தாளராக இருக்கும் என்று ஊகித்துக் கொள்கிறேன். நடுத்தர உயரமும் பருமனும் கொண்ட செழிப்பான மனிதர். ஒரு எழுத்தாளனுக்கு இருக்கக்கூடிய கம்பீரமும் நேர் கொண்ட பார்வையும்... எனக்கு அவரைப் பார்த்த உடனேயே நன்கு பிடித்துப் போய்விட்டது. சரியாகப் பத்து இருபத்தைந்துக்கு அறை திறக்கப்பட்டு நாம் எல்லோரும் உள்ளே போகிறோம். ஜன்னலூடாகத் தெருவின் நடைபாதை தெரிகிறது. மழை இப்போது குறைந்து சிறு தூறலாக மட்டும் இருக்கிறது. இப்போது ஒரு நாய் தனது பெல்ற்றுடன் தனியாக நடைபாதையில் நிற்கிறது. இப்படியான காட்சியை அவுஸ்திரேலியாவில் காண்பது கடினம். இது தனித்து விடப்பட்ட, காப்பாற்றப்பட வேண்டிய நாயா?

"பெர் றெஸ்கியூ" என்று இங்கு ஒரு அரசு சார்பற்ற நிறுவனம் இருக்கிறது. அதற்கு அறிவித்தால் அவர்கள் வந்து இந்த நாயைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு போவது மட்டுமல்லாமல், இது வாழ்வதற்கு ஒரு நிரந்தர இடத்தையும் கண்டுபிடித்துக் கொடுப்பார்கள்.

உலகத்தில் எத்தனையோ மனிதர்கள் வாழ்வதற்கு வீடில்லாமல் இருக்கிறார்கள். தெருக்கரைகளிலும் மரங்களின் கீழும் பஸ்தரிப்பிடங்களிலும் புகையிரத நிலையங்களிலும் தூங்கி

எழுகிறார்கள். ஆனால், இங்கு நிரந்தர வீடில்லாத செல்லப் பிராணிக்கு வீடு கண்டு பிடித்துக் கொடுத்து உதவி செய்வதற்கென்றே ஒரு நிறுவனம் இயங்குகிறது! அவர்கள் இந்தச் செல்லப்பிராணியைப் பற்றிப் போட்டிருக்கும் விளம்பரங்களை அவர்களின் 'வெப் தளங்களில்' பார்க்க வேண்டும்! அந்தக் கண்ணைப் பற்றியும் அதில் உள்ள ஒளியைப் பற்றியும் அவர்கள் சொல்லியிருக்கும் அழகைப் பார்த்தே யாரும் அதற்கு ஒரு வீடு கொடுத்துவிடுவார்கள்!

அந்த எழுத்தாளரின் கண்ணில் ஒரு ஒளி இருக்கத்தான் செய்தது. அது நேர்மையின் ஒளி, உலகுக்கு நன்மை செய்யும் பிரகாசம்! உதவி நூலகரான பெண்மணி சரியாகப் பத்தரை மணிக்கு அவரை அறிமுகம் செய்தார். மிகுந்த வெட்கப்பட்டு ஓரிரு வசனங்களுடன் தனது அறிமுகத்தை முடித்துக் கொண்டு எழுத்தாளரைப் பேச அழைத்தார். இந்த எழுத்தாளருக்கு இந்த அறிமுகம் போதாது என்று எனக்குப்பட்டது. இவரைப் பற்றி இன்னும் நிறையச் சொல்லியிருக்கலாம் என்று தோன்றியது. என்னை விட்டிருந்தால் கூட இதைவிட நன்றாக அவரை அறிமுகம் செய்திருப்பேனே என்று நினைத்தேன். ஆனால், நூலகம் ஏற்பாடு செய்யும் நிகழ்விலே நூலகத்தானே அறிமுகம் செய்வார்? அது நியதி.

எழுத்தாளர் கதிரையில் அமர்ந்திருந்த படியே பேசினார். 'இந்த நிகழ்வுக்கு வராதவர்களைப் பற்றி, அல்லது தாமதமாக

வரப்போகிறவர்களைப் பற்றி நான் அக்கறைப்படவில்லை. வந்திருக்கிற உங்களை கௌரவப்படுத்திச் சரியாகப் பத்தரை மணிக்கு நாங்கள் நிகழ்வைத் தொடங்குகிறோம்' என்று அவர் பேச்சைத் தொடங்கியமுறை உலகின் மீதான அவரது தெளிவான பார்வையைத் தெளிவுபடுத்தியது. அடுத்ததாக அவர் அங்கு வந்திருந்த ஒவ்வொருவரினதும் பெயர்களைக் கேட்டறிந்து 'நீங்கள் என்னிடம் இருந்து எதை அறிய வந்தீர்கள்?' என்றும் கேட்டார். எனது முறை வந்தபோது 'இப்படி ஒரு நூலை எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணம் எப்படி உங்களுக்கு வந்தது? இதை எழுத எவ்வளவு காலம் எடுத்தது?' என்பவற்றை அறிய வந்தேன் என்று கூறினேன்.

எல்லோரும் சொன்ன விடயங்களை மனதில் வைத்துக் கொண்டு அவர் பேசத் தொடங்கினார். இடையிடை சபையினரோடு சிறு உரையாடலை வைத்துக் கொண்டார். மிகக் காத்திரமான பேச்சு, எங்களால் இந்த வாழ்வில் செய்யக் கூடிய பல பெரிய விடயங்கள் இருந்தும் நாம் ஏன் அவற்றைச் செய்யாமல் இருக்கிறோம் என்பதைப் பற்றி விரிவாக எடுத்து விளக்கினார். ஒருவர் தான் செய்கின்ற ஒவ்வொரு சிறு விடயத்திற்கும் தன் வாழ்வின் இலக்கிற்கும் ஒரு தொடர்பு இருப்பதை உறுதி செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று கூறினார்.

தனது எட்டு வயது மகனுக்கு உயரமாக ஊர வேண்டும் என்று விருப்பமாம். ஆனால், காய்கறிகள், பழங்கள் சாப்பிடச் சொல்லித் தாயார் சொல்வதைக் கேட்க மாட்டாராம். 'பாஸ்டர் பூட்'

எனப்படும் திடீர்த் தயாரிப்பு உணவுகளே வேண்டும் என்று கேட்பாராம். 'காய் கறிகளும் பழங்களும் சாப்பிடுபவர்களே உயரமாக வளருவார்கள்' என்று தான் ஒருநாள் கூறினாராம். அதற்குப் பிறகு அவற்றைக் கேட்டு வாங்கிச் சாப்பிடுகிறாராம். இப்படியான சிறுசிறு வாழ்க்கை உதாரணங்கள், நடைமுறை உதாரணங்கள் ஊடாகத் தான் சொல்ல வந்த கருத்தைத் தெளிவுபடுத்தினார்.

இந்த நூலை எழுதுவதற்குத் தனக்கு மூன்று வாரங்கள் மட்டுமே எடுத்தது என்று கூறினார். ஆனால், இதை எழுதத் தேவையான தரவுகளையும் எண்ணங்களையும் தான் எவ்வளவோ காலமாகச் சேகரித்து வைத்திருந்தாராம்.

இந்த எழுத்தாளர் சமூகத்தின் மீது விசுவாசம் கொண்டவர். தான் வளர்ந்த சமூகத்துக்கு நன்றி உள்ளவர். சமூகத்தில் செய்யப்படும் மனிதாபிமானம் மிக்க செயல்களுக்கு 'வாலாட்டி'த் தன் மகிழ்வைத் தெரிவிப்பவர். அதேநேரம் அநீதிகளின் மீதும், அக்கிரமங்களின் மீதும் கோபப்பட்டுப் பாய்ந்து குறைத்துத் தள்ளுபவர். அது எல்லாம் அவரது உரைமூலம் உறுதியாகியது.

சரியாகப் பதினொன்று இருபதுக்குத் தனது பேச்சை முடித்துச் சபையினரின் கேள்விகளுக்கு நேரம் ஒதுக்கினார். பதினொன்றரைக்கு உதவி நூலகர் ஒரு வசனத்தில் நன்றி தெரிவித்துக் கூட்டத்தை நிறைவு செய்தார். அதன் பிறகு தேநீரும் கிடைத்தது. பத்து டொலருக்கு நூல்

வாங்கியவர்களுக்கு இருபது டொலர் “கிப்ட்” காட்டும் கொடுத்தார். தனது கையால் நூலில் கை எழுத்திட்டிருக்கெளரவப்படுத்தினார். எல்லோமே மிகமிக நன்று.

ஒரு விடயம் கவனியுங்கள்! இந்த நிகழ்வுக்கு வந்திருந்தோரின் எண்ணிக்கை என்னையும் சேர்த்து ஐந்து மட்டுமே! நாய்க்கு எங்கு போனாலும்.....?

வங்கியும் வட்டியும்

அவுஸ்திரேலியா ஒரு வளர்ச்சி அடைந்த நாடு. உலகத்திலுள்ள பணக்கார நாடுகளில் ஒன்று. உன்னதமான கைத்தொழில் விருத்தி பெற்ற நாடு. நாட்டின் மொத்தப் பொருளாதாரம் கிட்டத்தட்ட 6.4 ரில்லியன் டொலர். உலகப் பொருளாதாரத்தின் 1.7% அவுஸ்திரேலியாவிடம் இருக்கிறது. அதிகளவு ஏற்றுமதி, இறக்குமதி வர்த்தகம் என்று பார்க்கும் போதும் இது முதல் இருபது நாடுகளுக்குள் வந்துவிடும்.

கரி, இரும்பு, தங்கம், இறைச்சி, கம்பளி, அலுமினியம், கோதுமை, மதுபானம், வைரம், இயற்கை வாயு, இயந்திரங்கள் என்று பல பொருட்களை அது சீனா, ஜப்பான், கொரியா, இந்தியா, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்து நல்ல வருமானத்தைப் பெற்றுக் கொள்கிறது. இதனால் உலகத்தின் மிகப் பெரிய கம்பனிகள் சில

அவுஸ்திரேலியாவையே தமது தாய்விடு போல வைத்துக் கொள்கின்றன. அந்தக் கம்பனிகளில் அவுஸ்திரேலியாவின் தேசிய வங்கி, கொமன் வெல்த் வங்கி, ஏ.என்.சற் போன்றவையும் அடங்கும்.

அவுஸ்திரேலியாவில் எனது மகள் வேலை செய்து கொண்டு இருந்ததால் நாங்கள் பெற்றோருக்குரிய விசாவைப் பெற்று இங்கு வந்து சேர்ந்திருந்தோம். வந்த ஒரு சில நாள்களிலேயே மகளின் மேசையில் 'தமிழ்க் கையேடு அவுஸ்திரேலியா' என்று ஒரு புத்தகம் இருந்ததை அவதானித்து ஆர்வத்துடன் எடுத்துப் பிரித்துப் பார்த்தேன்.

அந்தக் கையேடு அவுஸ்திரேலியாவில் உள்ள கோயில்கள், தமிழ்ப் பாடசாலைகள், சமய வகுப்புகள் நடைபெறும் இடங்கள், சங்கீதம், நடனம், நாடகம் கற்றுக் கொடுக்கப்படும் இடங்கள் போன்ற விபரங்களோடு தமிழ் வைத்தியர்கள், தமிழர்களின் உணவகங்கள், திருமண ஏற்பாட்டாளர்கள் என்று தமிழர்கள் தொடர்பான பல விபரங்களையும் கொண்டிருந்தது. 'இது ஒரு மிகப் பயனுள்ள முயற்சி' என்று அந்தக் கையேடு தயாரித்தவர்களை மனதிற்குள் பாராட்டிக் கொண்டு அந்நூலின் இறுதிப் பக்கத்திற்குச் சென்ற போது, அங்கு ஒருவர் அவுஸ்திரேலியா நாட்டுக்குள் குடி வந்தவுடன் என்ன என்ன விடயங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்ற தகவல்கள் தரப்பட்டிருந்தன.

முதலாவதாக 'மெடிகெயர்' அட்டையைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று இருந்தது. நான் அதைப்

பெற்றுவிட்டேன். இரண்டாவதாக 'வங்கிக் கணக்கு ஒன்று ஆரம்பியங்கள்' என்று கூறப்பட்டிருந்தது. தாய் நாட்டில் நகைகளை விற்றுச் சுட்டுப் பெட்டி கட்டி எடுத்து வந்த பணம் கொஞ்சம் இருந்தது. அதை வங்கி ஒன்றில் வைப்புச் செய்வோம் என்று காலையில் கிளம்பியிருக்கிறேன்.

'வெஸ்ற் மீட்' பிரதேசத்தில் எங்கள் வீட்டுக்கு அருகில் இருந்த பஸ் தரிப்பு நிலையத்திற்கு நான் வந்த போது எனது வயதை ஒத்த ஒரு பெண் பஸ்ஸுக்காகக் காத்து நின்றார். பருத்த உடலும் வட்ட முகமும் இரட்டை நாடியுமாகத் தோற்றம் தந்த அவர் அணிந்திருந்த உடை அவரை ஒரு இந்தியர் என்று நம்ப வைத்தது. அவுஸ்திரேலியர்கள் எல்லோரும் தொடங்குவது போல நானும் அன்றைய காலநிலை பற்றிப் பேச்சுக் கொடுத்த போது அவரும் அக்கறையுடன் கதைக்கத் தொடங்கினார். அவரது மகள் இப்பிரதேசத்தில் 'இந்திய உணவகம்' ஒன்று நடத்துகிறாராம். பகல் நேரத்தில் மகளும் மருமகனும் வேலைக்குப் போய்விடுவார்களாம். குழந்தைகள் பாடசாலைக்குப் போய்விடுவார்களாம். தனக்கு வீட்டில் பொழுது போகாதாம். அதனால் கிளம்பி விடுவதுண்டாம் என்று நான் கேட்காமலே கூறினார். 'எங்கே போவீர்கள்?' என்று கேட்டேன். 'நூல் நிலையத்துக்காக இருக்கும்' என்பது தான் எனது எதிர்பார்ப்பு. ஆனால், 'அவர் சொன்னார், 'கிளப்புக்குப் போகிறேன்' என்று, பகலில் அங்கே என்ன செய்வார்கள் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. தொடர்ந்து பேச்சுக் கொடுத்த போது அவர் ஏராளமான பணத்தைச் செலவழிக்கும் சூதாட்டத்திற்குப்

போகிறார் என்று தெரிந்தது. 'எனக்கு நேற்று முப்பது டொலர்' 'கிப்ற் காட்' கிடைத்தது என்று வேறு சந்தோஷமாகச் சொன்னார். தாங்கள் இந்தியாவிலே மிகப் பணக்காரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களாம். புதுடில்லியில் வாழ்ந்து வந்தவர்களாம்.

'இவர்களெல்லாம் எதற்குத் தமது நாட்டை விட்டு இங்கே வந்திருக்கிறார்கள்?' எனது சந்தேகத்தை அவரிடமே கேட்டேன். புதுடில்லியில் சிலவேளை ஓரிரு மணி நேரம் மின்சாரம் இருக்காதாம். அப்போது ஒன்றுமே செய்ய முடியாதாம். நாங்கள் எத்தனை நாள் எத்தனை மாதம் ஒரு குப்பி விளக்கு எரிக்க முடியாமல் இருந்தோம். ஒரு போத்தல் மண்ணெண்ணெய் வாங்க ஆயிரம் ரூபாத் தாணாக் கொண்டு அலைந்தோம். நான் அவரிடம் கூற விரும்பவில்லை.

'ஒரு சிறு பிரச்சினையைத் தாங்க முடியாது என்று இங்கு வந்து சூதாட்டத்தில் கொட்டிச் செலவழிக்கும் இந்தப் பெண் இந்தியாவிலேயே எத்தனை ஏழைகளுக்கு உதவியிருக்க முடியும்?' என்று என் மனதில் எழுந்த சிந்தனையை நான் அவரிடம் கூறவில்லை. பணக்காரர்களைக் கவர்ந்திழுக்கும் வல்லமையை அவுஸ்திரேலியா வைத்திருக்கிறது. நல்லது தான். 'உங்களுக்கு இப்படிப் பொழுது போவது நல்லது தான்' என்று கூறிப் பொய்யாகச் சிரித்து நான் பஸ்ஸினுள் ஏறிக் கொண்டேன்.

ஏ.என்.சற் வங்கிக்கு முன்னால் போய் நின்ற போது கதவு தானாகத் திறந்து கொண்டது. உள்ளே சென்றவுடன் எல்லோரும் தமக்குரிய இலக்கங்களைப் பெற்று அமர்ந்திருப்பது

தெரிந்தது. யாரும் கியூவில் கால் கடுக்க நிற்க வேண்டியதில்லை. இலக்கத்தை வழங்கும் இயந்திரம் 'நீங்கள் சாதாரணமான பணக் கொடுக்கல் வாங்கலுக்கு வந்தீர்களா?' அல்லது 'புதிய கணக்குத் திறத்தல் போன்ற முகாமையாளர்களில் ஒருவரைச் சந்திக்க வேண்டிய விடயமா?' என்று கேட்டு அதற்குரிய இலக்கங்களை வழங்கியது. நான் புதிய கணக்குத் திறப்பதற்குரிய இலக்கப் பொத்தானை அமர்த்திப் பெற்றுக் கொண்டு கதிரையில் அமர்ந்தேன்.

'எந்த இலக்கத்திற்கு இப்போது சேவை வழங்கப்படுகிறது' என்ற விபரம் திரையில் விழ, அடுத்த இலக்கம் அழைக்கப்பட்டது. ஒரு ஐந்து நிமிடத்திற்குள்ளேயே எனது இலக்கம் அழைக்கப்பட்டு விட்டது. ஒரு சீனப் பெண் போலத் தோன்றியவரின் மேசையில் அவருக்கு முன்னால் சென்று அமர்ந்தேன். என்னை நலம் விசாரித்து எனக்கு எப்படி உதவலாம் என்று புன்முறுவலுடன் அவர் கேட்டவிதம் என்னைக் கவர்ந்தது.

'இந்த நாட்டில் எனக்கு வங்கி அனுபவம் இல்லை' என்ற உண்மையைக் கூறி, 'என்னிடம் உள்ள பணத்தை எந்தக் கணக்கில் வைப்பில் இடலாம்?' என்று அவரிடமே கேட்டேன். 'புரோகிராஸ் சேவர்' எனப்படும் 'முன்னேற்ற வைப்பில்' உங்களிடமுள்ள பணத்தின் பெரும் பகுதியைப் போடுங்கள். ஒரு சிறுதொகையை நடைமுறைக் கணக்கில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஒவ்வொரு மாதமும் குறைந்தது பத்து டொலர் நீங்கள் முன்னேற்ற வைப்புக்குப் போட வேண்டும். அதேநேரம்,

அம்மாதத்தில் நீங்கள் அக்கணக்கில் இருந்து பணம் எடுத்திருக்கா விட்டால் உங்களுக்கு ஆறு வீத வட்டி கிடைக்கும். அது தான் அவுஸ்திரேலியாவில் உங்களுக்குக் கிடைக்கக் கூடிய அதி உயர்ந்த வட்டி. அந்தப் பத்து டொலரைக் கூடுவதற்கு நீங்கள் வங்கிக்கு வரவேண்டியதில்லை. உங்கள் நடைமுறைக் கணக்கில் இருந்து வங்கியே அந்தப் பத்து டொலரை எடுத்துக் கொள்ளும் என்றார். அனுபவம் மிக்க நேர்மையான ஆலோசனை என்று அதை ஏற்றுக் கொண்ட நான் எனது பால் போர்ட்டைக் காட்டி ஆள் அடையாளத்தை உறுதி செய்து கொண்டேன். கணக்குகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்குத் தேவையான 'புரோகிராமிங்' எல்லாம் அவரே கணினியில் செய்து முடித்து வங்கி அட்டையை என்னிடம் கொடுத்தார்.

மாதங்கள் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. எனக்குரிய ஆறு வீத வட்டி விழுந்து கொண்டிருக்கிறதா என்பதை மட்டும் நான் பார்த்துக் கொண்டேன். எனக்கு அவுஸ்திரேலியாவில் பெரிய வருமானம் எதுவும் இல்லாதபடியால் எனது வங்கிக் கணக்கில் பெரிய மாற்றம் எதுவும் வரவில்லை.

மூன்று மாதத்திற்குப் பிறகு ஒரு நாள் நான் வங்கிக்குச் சென்றிருந்த போது எனது முன்னேற்ற வைப்பிற்கு வட்டி போடப்படவில்லை என்பதை அவதானித்தேன். எமது நாட்டைப் போல சிலவேளை ஒன்றிரண்டு நாள் பிந்திப் போடுவார்களாக்கும் என்று நினைத்து வந்து விட்டேன். இரண்டு வாரத்தின் பின் போன போதும் வட்டி

போடப்படவில்லை. திரும்பவும் முகாமையாளரைச் சந்திக்கும் இலக்கம் ஒன்றை எடுத்து இப்போது ஒரு சீன இளைஞனுக்கு முன்னால் அமர்ந்தேன். எனது பிரச்சினையைக் கூறினேன்.

அவர் கணினித் திரையைத் தட்டித் தட்டிப் பார்த்தார். அதன் பிறகு சொன்னார், 'புரோகிராமிங்கின் படி இம்மாத வட்டி உங்களுக்கு வராது' எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. 'வட்டி வராமல் இருப்பதற்கு ஒரு புரோகிராமிங் செய்வீர்களா?' என்று கேட்டேன். மாதம் மாதம் முதலாம் திகதி பத்து டொலர் நடைமுறைக் கணக்கில் இருந்து முன்னேற்ற வைப்பிற்கு வருமாம். இரண்டாம் திகதி வட்டி கணக்கிடப்படுமாம். இம்முறை முதலாம் திகதி ஞாயிற்றுக்கிழமையாம், விடுமுறையாம், அதனால் அந்தப் பத்து டொலர் வரவில்லையாம். பத்து டொலர் வரவிட்டால் இரண்டாம் திகதி வட்டி கணக்கீடு செய்யப்பட மாட்டதாம். அது கணினியின் தொழிலாம்.

இவ்வருடத்தில் இன்னும் பல மாதங்களுக்கு எனக்கு வட்டி வராது என்ற புரிதலோடு ஒரு பணக்கார நாட்டின் வங்கியிலிருந்து வெளியே வந்தேன்.

குடை மரம்

தனிநபர் சுதந்திரம் அவுஸ்திரேலியாவில் பெருமளவு மதிக்கப்படுவதை எல்லா இடங்களிலும் பரவலாகப் பார்க்கலாம். ஒருவர் கார்க் கதவைத் திறக்கும் போது கூடப் பக்கத்தில் நிற்கும் காரில் முட்டாமல் பார்த்துத்தான் திறப்பார்கள்.

பெரிதாகச் சத்தம் போடுவது அவுஸ்திரேலியர்களுக்குப் பிடிக்காது. சத்தம் சூழலை மாசடையச் செய்யும் என்பது அவர்களுக்கு நன்கு தெரியும். ஒவ்வொரு வருடமும் ஜனவரி முதலாம் திகதியன்று சிட்னியில் பெரிய வாண வேடிக்கைகள் நடக்கும். இலட்சக் கணக்கில் மக்கள் கூடியிருந்து பார்த்து இரசிப்பார்கள். சிட்னி துறைமுகத்திற்குப் போக முடியாதவர்கள் வாண வேடிக்கை தெரியக்கூடிய தெருக்களில் நின்று பார்ப்பார்கள். ஆனால், சொந்தமாக யாரும் வெடி போடுவதில்லை. தெருக்களில் வாகனங்கள் 'ஹோர்ன்' அடிப்பதை மிக மிக அருமையாகவே கேட்க முடியும்.

முன்னுக்கு நிற்கும் ஒரு வாகனம் சட்டத்திற்குப் புறம்பாக ஏதும் செய்தால் அல்லது மற்ற வாகனங்களுக்கு இடையூறாக ஏதும் செய்தால் மட்டுமே பின்னுக்கு நிற்பவர் 'ஹோன்' அடிப்பதைப் பார்க்கலாம். தெருவில் 'அம்புலன்ஸ்' வண்டியும், பொலிஸ் வண்டியும், மட்டும் அவசர பயணத்தைக் குறிப்பிடும் ஒலி எழுப்பிச் செல்லும்.

இரவு நேரம் பொதுவாக மிக அமைதியாக இருக்கும். பக்கத்து வீட்டில் வசிப்பவரின் நித்திரையைக் குழப்பும் வகையில் யாரும் எதுவும் செய்யமாட்டார்கள். காது செவிடாகும்படி வானொலி போடுவதையோ, தொலைக்காட்சி போடுவதையோ பார்க்க முடியாது. சிட்னி விமான நிலையத்தில் கூட இரவு நேரத்தில் விமானங்கள் வந்து இறங்குவது குறைவு.

சந்திக்கும் மனிதர்கள் எல்லாம் அடிக்கடி நலம் விசாரித்துக் கொள்வார்கள். நல்ல நாளுக்காக வாழ்த்துத் தெரிவித்துக் கொள்வார்கள். கிறிஸ்மஸ் காலத்தில் வாழ்த்து அட்டைகள் பல உங்கள் வீட்டுக் கதவினூடு உள்ளே போடப்பட்டிருக்கும். அல்லது உங்கள் வீட்டுக் கதவின் குமிழில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும். சூப்பர் மார்க்கெட்டில் பொருள் தருபவரும் 'காவ் ஏ பிளேசென்ட்டே' என்று வாழ்த்துவார்கள். ஒருமுறை துணிக்கடையில் நின்ற இளம் பெண் 'வட் டீ யூ வான்ற் டாலிங்' என்று கேட்பாள். எமது நாட்டில் நாங்கள் யாரையாவது 'டாலிங்' என்று சொல்லிவிட்டால் ஏகப்பட்ட பிரச்சினையாகப் போய்விடும்.

வீடுகள் எமது ஊர் வீடுகள் மாதிரியே இருக்கும். சுற்றிவர மதில்கள், வேலிகள் போன்றவை பெரிதாக இருக்காது. முன்புறம்

சிலவேளை ஒன்றுமே இருக்காது. ஆயினும் எல்லைச் சண்டைகள் எளிதாக நடப்பதாகத் தெரியவில்லை. எங்கள் வீட்டின் முன்புறம் ஒரு பூந்தோட்டமும் பின்புறம் புல்வெளியும் இருந்தன.

எங்கள் வீட்டின் புல்வெளிதான் பிரச்சினைக்குக் காரணமாயிற்று. அது நான் சிறு வயதிலிருந்தே விளையாடுகிற புல்வெளி. சில வாரங்களுக்கு முன் ஒரு திங்கட்கிழமையன்று காலையில் அங்கு சில போத்தல்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. என்னால்தான்! அவை மது அருந்தி மீதம் விடப்பட்ட போத்தல்கள், அதைப் பற்றி அம்மாவிடம் சொன்ன போது 'இது உந்தப் பல்கலைக்கழகப் பெடியங்களின் வேலைதான். அவங்கள் உந்த ஊதாகத்தை இன்னும் பெரிசாக்கப் போறாங்க. அயலிலை எல்லாருக்கும் பிரச்சினை தான்' என்று அம்மா பேசிக் கொண்டிருந்தா. ' ஏ.பி.யு. என்கிற அந்தப் பல்கலைக்கழகம் எங்கள் வீட்டிற்கு அருகில் இருந்தது. அங்கு இன்னும் ஆறு புதிய கட்டிடங்களும் நிலத்துக்குக் கீழான கார் தரிப்பிட வசதிகளும் கட்டப் போகிறார்களாம். மாணவர்கள் எண்ணிக்கை பெருமளவில் அதிகரிக்கப் போகிறதாம். அதனால் அயலில் உள்ள வீடுகள் பல பாதிக்கப்படப் போகின்றன என்று ஏற்கனவே மக்கள் எதிர்ப்புத் தெரிவித்து வருகிறார்கள்.

இந்த நாட்டில் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் முறை வித்தியாசமானது. பெரிய பலகைகளில், 'பல்கலைக்கழகமே, சூழலைப் பழுதாக்காதே' என்று எழுதி அயலில் உள்ள வீடுகள்

எல்லாம் முன்பக்கத்தில் மாட்டியிருந்தன. பலமுறை இது பற்றிய சந்திப்புகள் கவுன்சில் அங்கத்தவர்களோடும், எமது எம்.பி.யோடும் நடைபெற்றது. ஆனாலும், அந்தத் திட்டம் கைவிடப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இதனால் இந்தச் சூழலில் உள்ள மக்களுக்கும் அந்தப் பல்கலைக்கழகத்துக்கும் ஒரு பனிப்போர் நடைபெற்று வந்தது. இத்தகையதொரு பின்னணியில் தான் இந்த மதுப் போத்தல்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

நான் இப்போது பாடசாலையில் ஒன்பதாம் வகுப்பில் படிக்கிறேன். அங்கே நான் சந்தோஷமாகப் போய் வருவதாகக் கூறமுடியாது. அங்கே சிமித் என்று ஒரு பையன் இருக்கிறான். அவன் அடிக்கடி என்னைக் கிள்ளுவான். வாசீம் என்று இன்னொருவன் இருக்கிறான். அவன் எப்போதுமே என்னை 'பிறவுணி' என்றுதான் கிண்டலாகக் கூப்பிடுவான். இவை எல்லாம் எனக்கு மிகவும் கோபத்தைக் கொடுக்கும். ஓரிரு நாள்கள் ஆசிரியரிடம் சொல்லிப் பார்த்தேன். அவர்கள் 'டோன்ற் டீ இற் எகெயின்' என்று அவர்களுக்குக் கூறுவதோடு சரி. ஆனால், பையன்கள் அதே செயற்பாட்டைத் தொடர்ந்து கொண்டதான் இருந்தார்கள். கோபம் தாங்கமுடியாமல் நான் ஒருநாள் வாசீமுடைய கைத்தொலைபேசியில் அவனை அழைத்து வெருட்டி விட்டேன். அதை அவன் ஆசிரியரிடம் சொன்ன போது ஆசிரியர் என்னை அதிபரிடம் அனுப்பி விட்டார். அதிபர் சொல்கிறார், என்னை ஒருவாரம் பாடசாலையை விட்டு இடைநிறுத்தப் போகிறாராம்.

பாடசாலைப் பிரச்சினை இப்படிப் போய்க் கொண்டிருக்கையில் எமது புல்வெளியில் அடுத்தவாரம் மதுப் போத்தல் களோடு ஒரு மருந்தேற்றும் ஊசியும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அது 'போதைப் பொருளுக்குப் பாவிக்கிற ஊசியாம்' என்று அம்மா இடைவிடாமல் கத்திக் கொண்டிருந்தா. அவர்கள் எப்படி இந்த ஊசியைப் போட்டுக் கொள்கிறார்கள் என்று அறிய வேண்டும் என எனக்கு மிகவும் ஆவலாக இருந்தது. அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவு வீட்டில் எல்லாரும் உறங்கிய பின் நான் புல்வெளிக்கு வந்து காத்திருந்தேன். இரவு பதினொரு மணியளவில் மூன்று பேர் அவ்விடம் வந்தார்கள்.

எங்கள் தோட்டத்தின் புல்வெளியில் ஒரு குடைமரம் - அம்பிரிலி லா நீ - இருந்தது. அதன் உயரம் பத்து மீற்றருக்கு மேல் இருக்கும். அதன் விஞ்ஞானப் பெயர் "செப்பளரா" என்றும், அது அவ்விடத்தில் வாழும் ஏனைய தாவர விலங்குகளுக்குத் தீமை தருவது என்றும் எங்கள் விஞ்ஞான ஆசிரியர் சென்ற வாரம் தான் கற்பித்தார். அதனுடைய வேர்கள் கட்டிட அத்திபாரத்திற்கும் அழுத்தம் தருமாம். ஆனாலும், அதன் சிவப்பு நிறப்பூக்களும் சிவப்பு நிறப் பழமும் மிக அழகாகத்தான் இருக்கின்றன. அந்த மரத்தின் வேரோடு நான் அமர்ந்திருக்கிறேன்.

அவர்கள் நொறுக்குத் தீனியைக் கொறித்துக் கொறித்து மது அருந்தினார்கள். நான் மரத்தடியில் இருப்பதைக் கவனித்துவிட்டு, 'நீ இந்த வீட்டுப் பையனா?' என்று

கேட்டார்கள். நான் பதில் சொல்லாமல் இருந்தேன். சிறிது நேரத்தில் ஒருவன் தனது பையில் இருந்து ஒரு ஊசியை எடுத்தான். தனது கையின் மணிக்கட்டுப் பகுதியில் தானே குத்திக் கொண்டான். மற்றவர்கள் இருவரும் கையை நீட்டினார்கள். அவர்களுக்கும் குத்திவிட்டான். இப்போது என்னை மறுபடியும் அழைத்தார்கள். 'தம்பீ, இப்படி வா, இதைப் போட்டுப்பார்! எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருப்பாய் என்று உனக்கே தெரியாது போகும்' என்றார்கள். இதற்குப் பெயரே 'எக்டசி' தான் என்று கூறியபோது, 'போட்டுத்தான் பார்ப்போமே, எனக்கும் பாடசாலையில் ஒவ்வொரு நாளும் கோபம் வருகிறது. இந்த இரவு நேரத்திலாவது சந்தோஷமாய் இருப்போம்' என்று நினைத்து அருகில் போனேன்.

பிறகென்ன? இப்போது நான் அவர்களில் ஒருவன். உண்மையில் அதை எடுக்கிற போது மிக மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் அடுத்தநாள் நிலைமை மிக மோசமாக இருக்கிறது.

நேற்று இரவும் நாங்கள் சந்தோஷமாக இருந்தோம். இரவு முழுதும் புல்வெளியில் நடனமாடினோம். நேற்று ஒரு பெண்பிள்ளையும் எங்களோடு இணைந்து கொண்டாள்.

ஆனால், இன்று பகல் எனக்குப் பாடசாலைக்குப் போக முடியவில்லை. சத்தி வருவதுபோல இருக்கிறது. உடம்பெல்லாம் குளிர்கிறது. இந்த 'சம்மர்' காலத்தில் இப்படி ஒருபோதும் குளிராதே! பற்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று அடித்துக் கொள்கின்றன. தசை எல்லாம் வலிக்கிறது. கை 'குறண்டி' இழுப்பதுபோல

இருக்கிறது. கண்ணைத் திறந்து பார்க்கப் பார்க்க ஒன்றும் தெரியாதது போல இருக்கிறது. இப்படிக் குளிர்கிறது. அதேநேரம் நன்றாக வியர்க்கிறது. வாய் நன்றாய் உலர்ந்து போய் விட்டது. கொஞ்சம் ஏதோ குழப்பமாகவும் கதைத்து விட்டேன் போல இருக்கிறது. அம்மா ஏதோ மணந்துபிடித்துவிட்டா.

'உன்னை நன்றாகப் படிப்பிக்க வேண்டும். உனது எதிர்காலமாவது நல்லதாய் இருக்க வேண்டும் என்று தானே உன்னை அப்பா ஷெல் விழுந்து செத்தாப் பிறகும் நான் இந்த நாட்டுக்குக் கப்பலேறி வந்தனான். சித்தப்பா அறிஞ்சால் உன்னைக் கொலை செய்து போடுவார்' என்று அம்மா பெரிதாகக் கத்துகிறா.

என்னுடைய எண்ணங்கள் வேறு திசையில் செல்லுகின்றன. என்னை 'பிறவுணர்' என்று கூப்பிடுகிற வாசீமை எப்படியாவது புண்படுத்த வேண்டும். அதற்காக ஒரு தனி வெப்தளம் திறந்திருக்கிறேன். எனது இரவு நண்பர்களின் உதவியோடு அதிலே அவனைப் பற்றி இல்லாததும் பொல்லாததும் எழுதி இருக்கிறேன். நாளைக்கு அதை எல்லாரும் வாசிப்பார்கள். வாசீமும் வாசிப்பான். எனது வகுப்பு நண்பர்கள் எல்லோரும் வாசிப்பார்கள். அவமானம் தாங்க மாட்டாமல் வாசீம் தற்கொலை செய்தாலும் செய்வான். அவனுக்கு அது வேண்டும். அவன் என்னை "பிறவுணர்" என்று அழைக்கும் ஒவ்வொரு முறையும் நான் எவ்வளவு புண்பட்டுப் போனேன் என்பது அப்போதுதான் அவனுக்குப்பிரியும். வாசீம் படுகிற வேதனையைப் பார்த்தே சிமித் திருந்தி விடுவான்.

இல்லாவிட்டால் அவனைப் பற்றி எழுதவும் ஒரு வெய்தளம் திறந்துவிடலாம். எனக்கு எனது இரவு நண்பர்கள் இருக்கும்வரை ஒரு குறையும் இல்லை. அவர்கள் பல்கலைக்கழகத்தில் படிப்பவர்கள். அவர்களுக்கு எல்லாம் தெரியும். என்னை அவர்கள் தமது நண்பனாக ஏற்றுக் கொண்டதே பெரிய விடயம். என்னிடம் ஒருபோதும் அவர்கள் பணம் கேட்டதே இல்லை என்பதிலிருந்தே அவர்கள் எவ்வளவு நல்லவர்கள் என்று தெரியவில்லையா?

குடை மரத்தின் வேர்களால் ஆட்டங் கண்ட எங்கள் வீட்டுச் சுவர்களில் வெடிப்புகள் தோன்ற ஆரம்பித்தன.

உள்ளே ஒரு வாதம்

இந்தக் கங்காரு தேசத்திற்கு நான் வந்தபோதே, கங்காரு இயல்பாக வாழும் இடத்தில் மகிழ்வாக ஓடித்திரிவதைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தது.

இன்று இந்த 'மோட்டன் தேசிய பூங்காவின் கங்காருப் பள்ளத்தாக்கில்' அது நிஜமாக நிறைவேறிக் கொண்டிருக்கிறது. சற்றுத் தூரத்தில் அமர்ந்திருக்கிற அந்தச் சிவப்புக் கங்காருவைப் பார்க்கிற போதுதான் தெரிகிறது அதனுடைய பெரிய பின்னங்கால்கள் எவ்வளவு வலிமையானவை என்று. நானும் வைத்திய ஆலோசனையின் படி என்னுடைய கால்களின் வலிமையில் குறைவு வந்து படுத்த படுக்கை ஆகிவிடக்கூடாது என்ற கவனத்துடன் தான் இங்கு வந்த பிறகும் ஒரு நாளுக்கு அரைமணி நேரமாவது நடக்கப் போகிறேன்.

கங்காருவின் பின்னங்கால்களும், பெரிய பாதமும் அது பாய்வதற்கு ஏற்ற வகையில் இசைவாக்கம் பெற்றுள்ளன. அந்தப் பெரிய தசை நிறைந்த வால் அதனுடைய சமநிலையைப் பேணுவதற்கு உதவுகிறது. நான் கூர்ப்பிலே அதைவிட உயரமான படியில் இருக்கிற மனிதனாக இருந்தபோதும் என்னுடைய மனதின், சமநிலையை என்னால் பேணிக்கொள்ள முடியவில்லை. இந்தப் பக்கம் பாய்வதா அந்தப் பக்கம் பாய்வதா என்று தீர்மானம் எடுக்க முடியாமல் இருக்கிறேன். மனச்சோர்வு நோய் உள்ளவர்களுக்குத்தான் தீர்மானம் எடுப்பதில் கஷ்டம் இருக்கும் என்று சொல்வார்கள். எனக்கு ஒரு வேளை மனச்சோர்வுதான் வந்துவிட்டதோ?

கங்காருவுக்குத் தலை சிறிதாக இருந்தால் என்ன? 'மாகுப்பியம்' என்கிற அந்த வயிற்றுப் பையினுள்ளே, 'ஜோயில்' எனப்படும் தனது குட்டியின் விருத்திப் படிநிலை பூர்த்தியாகும் வரையில் எவ்வளவு கவனமாகக் காவிக் கொண்டு திரிகிறது?

அவுஸ்திரேலியாவின் மெல்பேர்ன் நகரில் வாழுகிற எனது மகளுக்கும் ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்திருக்கிறது. அவளைக் கவனிப்பதற்கு ஒருவருமில்லை என்று காரணம் காட்டித்தான் இந்த மூன்று மாத 'விசிட்டேர்ஸ் விசா' தந்திருக்கிறார்கள். அதுவும் முதல்முறை விண்ணப்பித்த போது 'உங்களுக்கு ஒரே ஒரு மகள். நீங்கள் இருவரும் வேலையில் இருந்து ஓய்வு பெற்றுவிட்டீர்கள். ஆகவே, போனால், திரும்பி வர மாட்டீர்கள் என்று சொல்லி விசா தராமலுத்துவிட்டது எம்பலி. நல்ல காலமாக

எங்களுக்குத் தெரிந்த தமிழ் வைத்தியர் ஒருவர்தான் மகப்பேற்று வைத்திய நிபுணராகப் பணியாற்றினார். பிறகு அவரிடம் கெஞ்சிக் கூத்தாடி அவர் மகளுக்கு 'மகப் பேற்றுக்குப் பிந்திய மனச்சோர்வு' வந்திருப்பதாகக் கடிதம் ஒன்று அனுப்பிய பிறகுதான் எமக்கு விசா கிடைத்தது. நாங்கள் இங்கு வந்து பிள்ளைக்குத் துடக்குக் கழிவு செய்யச் சரியாக இருந்தது.

மகளுக்கு மனச்சோர்வு வந்தது என்பது பொய். எமக்கு விசா கிடைப்பதற்கு அனுசூலமாகச் சொல்லப்பட்ட பொய். ஆனால், எனக்கு உண்மையாகவே மனச்சோர்வு வந்திருக்கிறது போலத்தான் தெரிகிறது.

அதிலே அமாந்திருக்கிற அந்தச் சிவப்புக் கங்காரு இனம்தான் இன்று உயிரோடிருக்கும் மாகுப்பியல்களில் பெரியது. இதனுடைய உடலின் மொத்த நீளம் ஒன்றரை மீற்றர் வரும்போல இருக்கிறது. இது அவுஸ்திரேலியக் கால நிலைக்கு நன்கு இசைவாக்கமடைந்து விட்டது. வேறு சிறிய கங்காரு இனங்கள் இல்லாதொழிந்து போகும் அபாயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

நானும் மனைவியும் அவுஸ்திரேலியாவில் நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்டால் எனது மன அமைதி இல்லாதொழிந்து போகும் அபாயம் இருப்பதாக எனக்குப்படுகிறது. மூன்று மாத விசிட்டேஸ் விசாவின் முடிவில் திரும்பிப் போக வேண்டும். மகளும் மருமகனும் சொல்லுகிறார்கள் பாஸ்போட்டைக் கிழித்துப் போட்டுவிட்டு நிற்கலாமாம். பிறகு இங்குள்ள

சட்டத் தரணிகளைப் பிடித்து அகதி விசாவுக்கு விண்ணப்பிக்கலாம். அப்படிக்கிடைத்துவிட்டால் அரசாங்கத்தின் வயதுக்கான பென்சனும் கிடைக்குமாம். அப்படித்தான் இங்கு வந்த எல்லோரும் தங்கிவிட்டார்களாம். அவுஸ்திரேலியாவுக்குள் நுழைந்தவர்கள் திரும்பிப் போகும் வழக்கம் இல்லையாம்.

நாங்கள் முதன் முதலாக விமான நிலையத்தில் இருந்து வெளியேறி மெல்பேனுக்குள் நுழைந்தபோது 'ஆலங்கட்டி மழை' பெய்து கொண்டிருந்தது. மழையுடன் பெரிய பனிக்கட்டிகள் தொப்புத் தொப்பென்று விழுந்தன. விமான நிலையத்திலேயே பெரிய சத்தமாகக் கேட்டது. விமான நிலையத்திற்கு வந்திருந்த மருமகனிடம் 'இது என்ன?' என்று கேட்டேன். 'ஹெயிலிங்' என்று சொன்னார். எனக்குப் புரியவில்லை.

ஆயிரத்து எழுநூற்று எழுபதாம் ஆண்டு கப்டன் ஜேம்ஸ் குக் இந்த நாட்டில் வந்து இறங்கியபோது கங்காருவைக் கண்டுவிட்டு அந்தப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த மக்களிடம் 'இது என்ன?' என்று கேட்டாராம். 'குக் யிமித்திர்' மொழி பேசுகிற அந்த மக்கள் 'நீங்கள் கேட்பது புரியவில்லை' என்று அர்த்தத்தில் 'கங்குரு' என்று சொன்னார்களாம். குக் அந்தத் தொடரையே அந்த விலங்கின் பெயர் என்று எடுத்துக் கொண்டாராம் என்று இந்த நாட்டில் ஒரு செவிவழிக் கதை நிலவுகிறது. 'கங்குரு' பின்னர் மருவி 'கங்காரு' ஆகிவிட்டதாம்.

கங்காருவின் கதை அப்படி. எங்கள் கதை என்னவாகப் போகிறது என்று தெரியவில்லை. இந்த நாட்டுக்கு வந்தால் மகளும் மருமகனும் சொல்லுகிற படிதான் நடக்க வேண்டியிருப்பது ஒரு பக்க அழுத்தம். ஏன் என்றால் இந்த நாட்டின் நிலைமைகள் எமக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. சுதந்திரமாக நடமாடித் திரிய முடியவில்லை. எங்கேபோய் எதைச் செய்வது என்று தெரியவில்லை. பொருளாதார சுதந்திரம் முற்றாகவே இல்லை. முற்று முழுதாகப் பிள்ளையில் தங்கியிருக்கும் வாழ்வு. பாஸ்போட்டைக் கிழித்துப் போட்டுவிட்டு 'நாங்கள் அகதிகள்' என்று பொய் சொல்வது எனக்குக் கஷ்டம். நான் அப்படி வளர்ந்தவனில்லை. வேலை செய்த போதிலும் சரி, இளைப்பாறிய பின்னரும் சரி விடயங்களை நேர்கோட்டில், நேர்மையாகச் செய்தவன். ஆகவே, தான் மனம் எந்த முடிவும் எடுக்க முடியாமல் தடுமாறுகிறது. மகள் சொல்வதைக் கேட்காமல் நாட்டுக்குப் போய் விடலாம். நாட்டின் எதிர்காலம் எப்படி இருக்கும் என்று தெரியவில்லை. இன்னொரு தடவை நாங்கள் இங்கு வருவதற்கு 'விசிட்டேர்ஸ் விசா' தானும் கிடைக்குமோ என்பது தெரியவில்லை. அப்படி இல்லை என்றால் அங்கு வாழ்ந்து நாம் முதுமை அடைகிறபோது, எமக்கு ஒரு நோய் நொடி வருகிறபோது யார் பார்ப்பார்கள்? கூப்பிட்ட குரலுக்கு யார் ஓடி வருவார்கள் என்று மனம் பயப்படுகிறது. அந்த நேரத்தில் மகள் சொல்லச் சொல்லக் கேளாமல் ஓடி வந்தோமே. இப்படி ஆகிவிட்டதே என்று மனம்

குற்ற உணர்வுக்குள் போகுமோ என்று பயமாக இருக்கிறது. இப்படியே சுற்றிச் சுற்றி யோசித்து 'சுப்பற்றை கொல்லைக்குள்' போனதுதான் மிச்சம்.

மோட்டன் தேசியப்பூங்காவில் அவுஸ்திரேலியாவின் தேசிய விலங்குகள் பலவற்றைப் பார்த்த மகிழ்வை அனுபவிக்க மனம் மறுக்கிறது. அந்தக் கோலாக் கரடிக்குட்டி எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது. எங்களுக்கு முன்னால் போய்க் கொண்டிருந்த அந்த வெள்ளையர் உண்மையில் அதைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டார். எனது மனைவிக்கு வீட்டிலே தனது பேரக் குழந்தையுடன் செலவிடும் நேரம் சொர்க்கத்தில் செலவிடும் நேரத்திற்குச் சமனாக இருக்கிறது. அந்தச் சுகத்தில் இருந்து அவ்வைப் பிரித்துக் கூட்டிக் கொண்டு போய் நான் எதைக் காணப் போகிறேன்? அதற்காக மருமகனுடைய உழைப்பில் காலம் முழுவதும் வாழ்வதா? இந்த எண்ணச் சங்கிலித் தொடரை அறுக்க முடியாமல் இருக்கிறது.

இந்தக் கோலாக் கரடிக்கும் உண்மையான கரடிக்கும் ஒரு தொடர்புமில்லை. ஆனால், எனது மனைவிக்கும் அந்தக் குழந்தைக்கும் ஒரு மரபணுத் தொடர், உயிரியல் தொடர் இருக்கிறதே!

தேசியப் பூங்காக்களையும் மியூசியங்களையும் சுற்றிக் கொண்டிருப்பதால் நேரம் போகாமல் நின்று விடுமா என்ன? ழுன்று மாதம் எப்படிப் போனது என்று தெரியாமலே போய்விட்டது. அவுஸ்திரேலியாவில் 'வின்ரர்' வேறு

ஆரம்பமாகிவிட்டது. குளிரில் உடல் படபடவென்று நடுங்குகிறது. ஓரிரு நாள்களுக்குள் நாங்கள் திரும்பிப் போவதா இல்லையா என்ற முடிவை எடுத்தாக வேண்டும். மகனும் மருமகனும் மனைவியும் ஒரு கட்சி! இங்கேயே நிற்க வேண்டும் என்ற கட்சி! நான் மட்டும் தனித்து விடப்பட்டது போன்ற உணர்வு! மிகவும் பதகளிப்பாக இருக்கிறது.

அன்று இரவு சாதாரணமாகத்தான் படுக்கைக்குச் சென்றேன். இரவு பதினொரு மணியாகிறது. நித்திரை வரவில்லை. மனம் சுற்றிச் சுற்றிச் 'சுப்பற்றை கொல்லைக்குள்!' திடீரென்று ஏதோ எனக்கு ஒரு கடும் சகயீனம் வந்ததான உணர்வு! மிகக் கடுமையான தலைவலி! மனைவியை எழுப்பிக் கூறினேன். 'முகம் வெள்ளையாகிப் போன மாதிரி இருக்கிறது' என்று மனைவி சொன்னா. அதற்குப் பிறகு எனக்கு ஒரே குழப்பமாகப் போய்விட்டது. முகம், கைவிரல்கள் பிறகு படிப்படியாக வலது பக்கம் முழுவதும் உணர்வு ஒன்றும் இல்லாத ஒரு உணர்வு! நான் நிறையச் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. மகள், மருமகன், மனைவி எல்லாம் என்ன கதைக்கிறார்கள் என்ற ஒன்றும் புரியவில்லை. எழும்பி நடக்கப் பார்த்தேன். முடியவில்லை. சமநிலை எல்லாம் குழம்பிய மாதிரி இருக்கிறது. கண்களில் பூஞ்சணம் பிடிப்பது போலத் தெரிகிறது.

ஒரு வாரத்துக்கு மேல் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தேன். எந்த ஆஸ்பத்திரி எந்த இடம் ஒன்றும் தெரியவில்லை. எனக்கு

'ஸ்ரோக்' வந்துவிட்டதாம். இப்போது வீட்டிலேதான் படுத்திருக்கிறேன் போல இருக்கிறது. நாங்கள் விசிற்பேஸ் விசாவில் வந்தபடியால் மெடிகெயரும் இல்லை. அம்புலன்ஸ் வண்டிக்கு மட்டுமே எக்கச் சக்கமாகக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். ஆஸ்பத்திரிச் செலவு நினைத்துப் பார்க்க முடியாமல் இருந்திருக்கும். இதை எல்லாம் மருமகனின் உழைப்பிலா கொடுத்தார்கள்? இனிமேல் நான் போகத்தான் போகிறேன் என்று முடிவு எடுத்தாலும் கூட நான் பிளேனில் ஏறிப் போய்ச் சேரமாட்டேன். பரிசு வாதத்திற்கு நான் பரிசயமாக வேண்டியதுதான் என்விதியா?

மனிதக்குட்டி

நான் அவுஸ்திரேலியாவில் தான் பிறந்தேன். எனக்கு இப்போது வயது மூன்று மாதம். மூன்று மாதத்திலே பிள்ளைகள் கதைப்பார்களா? இப்படிக்க கடினமான சொற்கள் எல்லாம் பாவிப்பார்களா என்று கேட்க வேண்டாம். கிழவி வடை சூட்டகதை கேட்டபோது: 'அழகான காக்கையாரே ஒரு பாட்டுப் பாடும் பார்க்கலாம்' என்று நரி கேட்டதாகப் பரம்பரை பரம்பரையாகச் சொல்லப்படும் வசனத்தை நீங்கள் நம்பினீர்கள். நிச்சயமாக அது உண்மை இல்லை. மனிதரால் புணையப்பட்ட விடயம்! ஆனால், நான் சொல்வது உண்மை. வெறும் பொய் இல்லை.

என்னை எனது அம்மாவும் அப்பாவும் காரில் கொண்டு வந்து, காலை ஏழு மணிக்கெல்லாம் இந்த 'சைல்ட் கெயரில்' விட்டுவிடுவார்கள். இனி மாலை ஆறுமணிக்குத்தான்

அவர்களைப் பார்க்கலாம். அதாவது இரவில் அவர்களும் நானும் நித்திரை செய்ய வேண்டிய நேரத்தில்தான் எனக்கு மனைவாசம்! பகல் நேரத்தில் நன்றாக விழித்திருந்து கதை சொல்லி, விளையாடி மகிழும் நேரத்தில் வனவாசம்! மன்னிக்கவும் - குழந்தை தானே சொல்லுத் தவறிவந்துவிட்டது. 'சைல்ட் கெயர்' வாசம்! இங்கே என்னை ஒத்த வயதினர், என்னைவிட மூத்தவர்கள் என்று பலர் வருவார்கள். இதுதான் உண்மையில் சமரசம் உலாவும் இடம். பல இனத்தவர், பல சமயத்தவர், பல தாய் மொழியைக் கொண்டவர் எல்லோரும் கூடும் இடம். எங்களுக்குள் உள்ள ஒற்றுமை என்னவென்றால், பிள்ளையைப் பராமரிப்பதற்கு நேரம் இல்லாமல் ஓடியோடிக் காசு சேர்க்கின்ற பெற்றோரைக் கொண்ட பிள்ளைகள்!

இங்கே எல்லாவிதமான வசதிகளும் இருக்கின்றன. பாட்டுப் போடுவதற்கான வசதி, தொலைக்காட்சி பார்ப்பதற்கான வசதி, கணினி விளையாடும் வசதி.....! நேற்றுக் கணனியில் நான் சில விடயங்களை வாசித்தேன். அதை உங்களுக்கும் சொல்லப் போகிறேன்.

குரங்கில் இருந்து பிறந்தவனாம் மனிதன். கூப்பிலே குரங்குக்கு மிக அண்மையில் இருப்பவன் மனிதன். குரங்குகள் தமது குட்டிகளை எப்படிப் பராமரிக்கின்றன தெரியுமா? உணவூட்டுகின்றன. அணைத்து வைத்துக் கொள்கின்றன: அவற்றோடு விளையாடுகின்றன: துப்புரவு செய்கின்றன:

பாதுகாப்பு வழங்குகின்றன: இவ்வளவையும் அம்மாக் குரங்குதான் செய்யும். அம்மா சாப்பிடப்போகும் போது அப்பாக்குரங்கு தூக்கி வைத்துக்கொள்ளும். என்ன செய்வது? அது குரங்குக்குட்டி செய்த புண்ணியம்! நான் மனிதக் குட்டியாய்ப் பிறந்த தவறு!

அவுஸ்திரேலியாவில் குழந்தைப் பராமரிப்பு நிலையம் நடத்துவதும், முதியோர் பராமரிப்பு நிலையம் நடத்துவதும் நல்ல இலாபம் தரும் வியாபாரம்! ஏனென்றால் இங்கே உள்ள மத்திய வயதினருக்கு இவர்களை எல்லாம் வீட்டில் வைத்துப் பராமரிக்க நேரம் இல்லை. அதனால் இந்தப் பராமரிப்பு நிலையங்களில் கொண்டு வந்து தள்ளிவிட்டுத் தமது சொந்த வேலைகளைப் பார்க்கப் போய்விடுவார்கள். இப்போதே ஏராளமான சிறுவர் பராமரிப்பு நிலையங்கள் இருக்கின்றன. ஆனாலும், சில நிலையங்களில் எங்களைச் சேர்ப்பதற்கு இரண்டு வருடங்களுக்கு முதலே முன்பதிவு செய்ய வேண்டும். அதனால் பல பெற்றோர்கள் தாம் கருவுற்றது தெரிந்தவுடன் முதல் வேலையாக குழந்தைப் பராமரிப்பு நிலையத்தில் முன்பதிவு செய்துவிடுகிறார்கள்.

இங்கே எமது நிலையத்திற்கு முன்பாக இன்னொரு நிலையம் ஆரம்பிப்பதற்கு யாரோ விண்ணப்பித் திருக்கிறார்கள். ஆனால், அதற்கு இப்பிரதேசத்தில் வாழும் மக்கள் எதிர்ப்புத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். குழந்தைகளாகிய நாங்கள் போடும் சத்தம் அந்த இடத்தின் அமைதியைக் குலைக்கும்

என்கிறார்கள். உண்மைதான்! அம்மா எங்களை இங்கு விட்டுவிட்டுத் திரும்பியவுடனேயே நாங்கள் ஒரே கத்தல்தான்! பிறகு கொஞ்சம் ஆறி இருப்போம். ஒரு குழந்தை ஏதாவது ஒரு காரணத்துக்காக அழத் தொடங்கினால் அது எல்லோருக்கும் தொற்றிவிடும். எல்லோரும் நீட்டுக்கு இராகம் வைக்கத் தொடங்கி விடுவோம். பராமரிப்பாளர்கள் தாலாட்டி, ஓராட்டிப் பார்த்து அலுத்துப் போய் 'கத்தட்டும்' என்றுவிட்டு விடுவார்கள். பிறகென்ன? மழைக்காலத்து இரவில் மாரித்தவளையின் நிலைதான்!

புதிய நிலையம் ஆரம்பிப்பது பற்றிச் சொன்னேனா? 'கம்சியில் இருக்கும் ஏனைய சிறுவர் பராமரிப்பு நிலையங்களில் எல்லாம் அதன் கொள்ளளவுக்குப் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்களா என்று பாருங்கள். அப்படி இல்லை எனில் ஏன் புதிதாக ஒன்று?' என்று மக்கள் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல அவகாசம் எடுத்து முனிசிப்பல் கவுன்சில் அனுமதி கொடுப்பதைத் தள்ளி வைத்திருக்கிறதாம். அநேகமாக அடுத்த வருடத்தில் அனுமதி கிடைத்துவிடும். பிறகு கீரைக்கடைக்கும் எதிர்க்கடை என்று நாங்கள் குரல் கொடுக்க எதிர்க்குரல் முன்பக்கத்தில் இருந்துவரும்.

சரி, உங்களுக்குத் தெரியாத இன்னும் சில விடயங்கள் சொல்லப் போகிறேன். யாணைக்குட்டி ஒன்று பிறந்து சில மணித்தியாலங்களுக்குள்ளேயே எழுந்து நின்றுவிடும். ஆனாலும், அந்தப் புதிய யாணைக்குட்டி கூட்டத்துடன் சேர்ந்து

நடக்கத் தொடங்கும் வரை - ஏறத்தாழ இரண்டு மூன்று நாள் யாணைக்கூட்டம் முழுவதும் பொறுமையுடன் காத்திருக்குமாம். நான் இன்னும் உடம்பு கூடப் புரட்டமாட்டேன். 'எக்கவுன்ரன்ற்' ஆகவேலை செய்யும் அம்மாவுக்குப் பொறுமை இப்போதே இல்லாமல் போய்விட்டது!

'குட்டி போட்ட நாய் மாதிரி நிற்கிறாய்' என்று கோபப்படுபவர்களைப் பார்த்து ஊரிலே கதைப்பார்கள். தனது குட்டிகளுக்கு அண்மையில் கூட யாரும் போவதை நாய் அனுமதிக்காது. அந்த அளவிற்கு முழுமையான பாதுகாப்பு வழங்கும். இங்கே பார்த்தால் முகமே தெரியாத அந்நியர்களிடம் என்னை விட்டுவிட்டு அம்மா போய்விட்டா!

தன்னுடைய கணவரான ஆண்பூனையே இந்தக் குட்டிகளுக்குத் தீமை செய்துவிடலாம் என்று பயந்து தான் போகுமிடமெல்லாம் தனது குட்டியை வாயில் கௌவிக் கொண்டு திரியும் பூனை அம்மா. அதற்குக் கைகள் இல்லை. பாவம் வாயால் காவுகிறது. எனது அம்மாவுிற்கு அழகான இரண்டு கைகள் இருக்கின்றன. ஒன்றில் 'கான்ட் பாக்கும்' மற்றதில் 'லப் ரொப்பும்' காவ!

பசு அம்மா தனது கன்றுக்குட்டியின் பின்பக்கத்தை நக்கி நக்கிப் பால் கொடுக்கும் அழகை நீங்கள் ரசித்திருக்கிறீர்களா? எங்கள் ஊர்களில் வாழ்ந்த முன்னோருக்கு அது நன்கு தெரியும். அவுஸ்திரேலியாவின்

நகர வாழ்க்கையிலே நீங்கள் அதுபோன்ற காட்சிகளைப் பார்க்கக் கூடக் கொடுத்து வைக்கவில்லை! என்ன செய்வது?

அம்மா போட்ட முட்டையில் இருந்து குஞ்சு பொரிக்கும் வரை அதை அடை காக்கும் வேலையை ஆணை பெங்குயின் செய்கிறது. பொரித்த பிறகு கூட அவற்றைக் குளிரில் இருந்து பாதுகாக்க ஒரு சாம்பல் நிறத்தில் மிருதுவான இறகு! இப்பொழுது நேரம் காலை பத்தரை மணி. ஒவ்வொரு குழந்தையாக எல்லாருக்கும் வரிசையாக 'நப்பி' மாற்றிப் பாலூட்டி நித்திரையாக்கப் போகிறார்கள். வரிசைக்குச் செய்கிற விடயங்கள் எல்லாமே யந்திரத்தனமானவை! அம்மா தூக்கி அன்புடன் அணைப்பது போல வருமா? ஏதோ வாங்குகிற காசுக்கு வேலை செய்கிறார்கள். பல குழந்தைகள் அழுகின்றன. நானும் ஒரு பாட்டம் அழுதுவிட்டுக் களைத்து ஓய்ந்து நித்திரையாகிப் போகிறேன்.

அவுஸ்திரேலியாவில் இருக்கும் மாகூப்பியல்களை எங்கள் அம்மாமார் கண்டதே இல்லையா? கோலாவில் மடிப்பையுக்குள் இருக்கும் குட்டி சூமார் ஐந்து மாதம் வரை தலையே கூட வெளியே தெரியாமல் இருக்கும். ஏழு மாதத்தில் அம்மாவின் பையைவிட்டு வெளியேறி முதுகில் ஏறிக்கொள்ளும். சூமார் ஒரு வருடம் வரை கோலா அம்மா குட்டியைக் கொண்டு திரியும்.

கங்காரு தன் குட்டியைப் பராமரிக்கும் பாங்கைப் பார்த்துவிட்டு மனிதர்களும் காலத்துக்கு முன் பிறக்கும்

குழந்தைகளைப் பராமரிக்கும் முறைக்கு 'கங்காரு கெயர்' என்று பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள். தோலும் தோலும் முட்டியபடி அம்மாவும் பிள்ளையும் இருந்தால் பிள்ளையின் உடற்றொழிலியல் நடத்தைகள் சிறப்பாக அமையுமாம். உளவியல் சார் விருத்திக்கும் அது நல்லதாம். மனிதர்களின் அறிவு சிறப்பாகத்தான் இருக்கிறது. செயல்முறையில் தான் ஒன்றுமில்லை!

கூப்பின் உச்சியில் இருக்கிற முலையூட்டி விலங்குகள் தான் இப்படித் தமது குட்டியைப் பராமரிக்கின்றன என்று நினைக்கிறீர்களா? பறவைகள் தமது குஞ்சுகளின் பராமரிப்பில் சோடை போவதில்லை. அதனால் தான் 'காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு' என்ற பழமொழியே வந்தது. காக்கும் தனது குஞ்சுகளோடு குயிலின் குஞ்சுகளையும் சேர்த்துப் பராமரிக்கும்! வாத்துகள் தாம் சற்று விலகினாலும் தமது குஞ்சுகளை 'கிறெச்சி' என்ற குழுவில் விட்டுச் செல்கின்றன. ஒரு அம்மா உணவு தேடச் சென்றாலும் மற்ற அம்மாக்கள் குஞ்சுகளோடு தங்கிவிடும்.

அதைவிடக் குறைந்த படிநிலையில் உள்ள நகருயின்கள் கூடக் குட்டிகளைக் கவனிப்பதில் குறைவிடுவதில்லை. மணலில் முட்டை பொரித்தவுடன் குட்டியை அன்புடன் வாயில் காவிக்கொண்டு போய் பொருத்தமான நீரில் விட்டுவிடுகிறது முதலை.

இப்பொழுது நேரம் பிற்பகல் இரண்டு மணியாகிறது. கொஞ்சம் வளர்ந்த அக்காமார் அண்ணாமாருக்குக்

குழுவினையாட்டு நடக்கிறது. அதற்குப் பிறகு அவர்களைத் தூங்க வைக்க முயற்சிப்பார்கள். நாங்கள் அதிக நேரம் தூங்கினால் அவர்களுக்கு இலாபம் அதிகம். தூங்குகிற பிள்ளையைப் பார்ப்பதற்கும் அதே றேட்டில் காசு விழும் இல்லையா?

இன்று இந்த உலகத்தில் உள்ள விலங்குகள் எல்லாம் எப்படி அன்புடனும் அக்கறையுடனும் தமது குஞ்சுகளையும் குட்டிகளையும் பிள்ளைகளையும் பராமரிக்கின்றன என்று யோசித்ததாலோ என்னவோ எனக்கு ஒரே கோபமாகவும் கவலையாகவும் இருக்கிறது. அழத் தொடங்குகிறேன்.

தமிழ் இலக்கணப்படி பிள்ளை மரபுப் பெயர்கள் விலங்குக்கு விலங்கு வேறுபடும். யானை - போதகம், மான் - கன்று, ஆடு - மறி, புலி - பறள், நாய் - குட்டி, கீரி - பிள்ளை. எருமை - குழவி மனிதக்குட்டி என்று எழுதினால் அது இலக்கணப்படி பிழை! தமிழ் மொழியே தெரியாமல் தான் இந்த நாட்டிலே பெரும்பாலும் என்னை ஊர்ப்பார்கள். பிறகு இலக்கணம் என்ன கேடு?

எனக்குக் கடும் கவலையாக இருக்கிறது. எதற்கு நான் இப்படி ஒரு நாட்டில் வந்து பிறந்தேன்? ஊரில் என்றால் அம்மம்மா, அப்பம்மா, மாமி, மச்சாள், பெரியம்மா என்று எல்லோரும் நிலத்தில் விடாமல் என்னைத் தூக்கித் திரிவார்களே! இன்னும் பலமாக அழுகிறேன். கவனிப்பாளர்கள்

எனது அழகையை மாற்ற முயற்சி செய்கிறார்கள். நான் நிறுத்தவேயில்லை. பெரிய சத்தம் போட்டு வீரிட்டு அழுகிறேன். அவர்கள் செய்த எந்தத் தந்திரமும் என்னிடம் பலிக்கவில்லை. மூச்சுமுட்டிவிடும் என்பது போல் விடாமல் கத்துகிறேன். நான் அழத்தொடங்கி இப்போது இரண்டுமணி நேரம் ஆகிவிட்டது. இறுதியில் ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் அம்மாவுக்கு ..போன் பண்ணுகிறார்கள்.

அம்மாவும் அப்பாவும் வருகிறபோது மாலை நாலரை இருக்கும். கத்து கத்தென்று கத்தி முகம் சிவந்து, வியர்த்து, மூச்சுவிட முடியாமல் இருக்கிறேன். 'நீ இனிமேல் வேலைக்குப் போகவேண்டாம்' என்கிறார் அப்பா! எனக்கு ஒரு வகையில் வெற்றிதான்!

‘அனொ றெக்சியா’

‘சில்வர் வாட்டரில்’ அமைந்த ‘பறாய்’ நிலையத்தில் நிகழ்ச்சிகள் ஏறத்தாழ மாலை ஐந்தரை மணிக்கு ஆரம்பமாகி நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. தமிழ்ப் பாடசாலையில் முன்னொரு காலத்தில் அதிபராய் இருந்த ‘கிழம்’ ஒன்று மங்கல விளக்கேற்றிய பிறகு தமிழ்மொழி வாழ்த்து, கல்லூரிக் கீதம், தேசிய கீதம் எல்லாவற்றையும் பாடல்குழு பாடி முடித்துவிட்டது.

நானும் இந்தப்பாடல் குழுவில் இருந்தேன். இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்னர் தான் பொறுப்பாசிரியரிடம் ஏதோ சாட்டுச் சொல்லி இந்தப் பாடற்குழுவில் இருந்து விலகிவிட்டேன். பாடற்குழுவில் இருந்தால் அந்தப் பட்டுப்பாவாடையும் சட்டையும் போட்டுக்கொண்டு வரவேண்டும். ஏனோ அது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. இன்று நான் அதில் இல்லாதபடியால் இப்படிச் சுதந்திரமாக இந்தச்

சாதாரண உடையுடன் வந்திருக்கிறேன். இந்த உடுப்பைப் போட்டுக் கொண்டு இந்த விழாவுக்கு நான் புறப்பட்டபோது அப்பா சத்தம் போட்டார். 'ஏன் உந்தப் பழைய உடுப்பைப் போடுறாய்?' என்று, அவர்களுக்கு நான் போட்டிருக்கும் இந்த உடுப்பு 'இரண்டாம் தர' உடுப்பாகத் தோன்றுகிறது. அம்மா நூறு டொலருக்கு வாங்கிய புதிய சேலை அணிந்து வந்திருக்கிறா. அப்பாவும் 'ரிப்டொப்' தான்!

நான் ஸ்ரத்ஃபீல்ட் பெண்கள் உயர்தரப் பாடசாலையில் படிக்கிறேன். அங்கேயும் நான் செய்து கொண்டிருந்த இணை பாடவிதானச் செயற்பாடுகள் எல்லாவற்றையும் சென்ற தவணையில் இருந்து நிறுத்திவிட்டேன். ஏனென்றால் உணவும், உடம்புமே முக்கியமானவை என்பது எனக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்துவிட்டது.

இந்த உடம்பு மெலிதாக இருக்க வேண்டும். அழகாக இருக்க வேண்டும். அதுதான் வாழ்வில் மிக மிக முக்கியம். இந்த எண்ணமே அடிக்கடி எனக்குள் வந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறது. சென்ற தவணை எனது பாடசாலை அடைவு மட்டங்களும் திடீரெனக் குறைந்துவிட்டன. அப்பா அம்மாவுக்கு அதைப் பார்த்துச் சரியான கோபம். நான் நண்பர்களோடு சுற்றுவதனால்தான் அப்படிக் குறைந்தது என்று நினைத்து இரண்டு வாரத்துக்கு வீடும் பாடசாலையும் தவிரவேறு எங்கும் போகக்கூடாது என்று ஒரு தண்டனை தந்தார்கள். நண்பர்களோடு செல்லும் இடங்களில் காசு செலவு செய்து

உணவு சாப்பிடுகிறேன் என்று அவர்கள் நினைத்திருக்கக்கூடும். நான் நண்பர்களுக்குப் பெரிய 'டினனர்' எல்லாம் ஏற்பாடு செய்து கொடுப்பேனே ஒழிய, நான் அங்கு பெரிதாகச் சாப்பிடுவதில்லை என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. எனக்குக் கண்டதையும் சாப்பிட்டு உடல் பருமனை அதிகரிப்பது விருப்பமில்லை. உடல் பருமன் அதிகரிக்கத் தொடங்கினால் பிறகு ஒன்றுமே செய்ய முடியாது. நான் அந்த விடயத்தில் மிகமிகக் கவனம்!

என்னுடைய வகுப்பு நண்பிகளில் இருவர் இப்போது வரவேற்புரை செய்கிறார்கள். அவர்கள் தமிழைக் கொலை செய்து ஏதோ பேசுகிறார்கள். நான் இதைவிட நன்றாகப் பேசவேன். ஆயினும் எனக்கு அதற்கெல்லாம் விருப்பமில்லை.

பரிசளிப்பு வையவம் முடிந்த பிறகு ஒரு இடைவேளை விடுவார்கள். அந்த நேரத்தில் எல்லோரும் கீழே போய் கன்ரீனில் சாப்பிட்டுவிட்டு வருவார்கள். பெரும்பாலும் அதுதான் பலருக்கும் இரவு உணவாக இருக்கும். ஏனென்றால் நிகழ்ச்சிகள் முடிய இரவு பன்னிரண்டு மணியாகும். அந்த நடுச்சாமத்திற்குப் பிறகு வீட்டுக்குப் போய் விழுந்து படுக்கத்தான் சரி.

இந்தக் 'காது கொள்ளாத' வரவேற்புரையைக் கேட்கச் சகிக்காமல் நான் எழுந்து கீழே போகிறேன். கன்ரீனில் என்ன உணவு இருக்கிறதென்று பார்க்கிறேன். ஒவ்வொரு

உணவினதும் கலோரிப் பெறுமானத்தைப் பற்றி விசாரிக்கிறேன். இனி இவற்றைப் பற்றி எல்லாம் நன்றாக யோசித்த பிறகே இரவு ஏதாவது சாப்பிடுவதா அல்லது ஒரு தண்ணீர்ப் போத்தலை மட்டும் வாங்கிக் கொண்டு பேசாமல் இருந்துவிடுவதா என்பது பற்றி யோசிக்க வேண்டும்.

நான் மண்டபத்திற்குத் திரும்பி வந்தபோது சிறிய வகுப்பு மாணவர்களின் நிகழ்ச்சி ஒன்று நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் பலர் வசனங்களை மறந்துவிட்டார்கள். அவர்களுக்குப் 'பின்னணி வசனம்' வழங்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. சினிமாவில் பின்னணி இசை இருப்பது உங்களுக்குத் தெரியும் தானே! அங்கேயும் கூட ஆரம்ப காலத்தில், தியாகராஜ பாகவதர், எம்.எஸ்.சுப்புலட்சுமி போன்றவர்கள் நடிக்கிற காலத்தில் அவர்களே தமது சொந்தக்குரலில் பாடி நடிப்பார்கள். அது மிகச் சிறப்பாக இருக்கும். இடைக்காலத்தில் நடிகர்களுக்குப் பாட முடியாதிருந்த போது சிறந்த பாடகர்கள் அவர்களுக்குப் 'பின்னணி இசை' வழங்குவார்கள் என்ற நியதி வழக்குக்கு வந்தது. அவுஸ்திரேலியாவில் உள்ள தமிழ்ப் பாடசாலைகளில் பின்னணி வசனம் வழங்குவது மிகச் சாதாரணம். பிள்ளை நடிப்பதுமில்லை, ஒன்றுமில்லை. குறிப்பிட்ட பிள்ளை 'மைக்குக்கு' முன் வந்து நின்றவுடன் அவருக்குரிய 'பின்னணி வசனம்' வழங்கப்படும். பெற்றோர் தமது பிள்ளை மைக்குக் முன் கலாசார உடையுடன் நிற்பதை மொபைல் போன் கமரா

மூலம் படம் எடுத்துக் கொள்வார்கள். அதுவே பிள்ளை தமிழ்ப்பேசியது என்பதற்கான சான்றாக இருக்கும்.

தலைவர் உரை முடிந்துவிட்டதா? அப்பாடா! பிரதம விருந்தினர் உரை ஆற்றுகிறார். உரை ஆற்றுகிறாரா? அழுகிறாரா? அவரவருக்குத் தத்தமது பிரச்சினைகள்! 'கன்ரீனில் போய் விரும்பியதை வாங்கிச் சாப்பிடு' என்று அம்மா பின்னுக்கு இருந்து முணுமுணுக்கிறார். சாப்பாட்டை வாங்கி இவ்வளவு பேருக்கும் முன்னால் சாப்பிடுவதை விடப்பேசாமல் இருக்கலாம். எனக்குப் பொதுவாகவே மற்றவர்களுக்கு மத்தியில் இருந்து சாப்பிடப் பிடிக்காது.

என்ன இது? சபையில் சிறு சலசலப்பு? ஆ.... அவுஸ்திரேலியாவின் வெள்ளைத் தோல் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் இருவர் வருகிறார்கள். அவர்களுக்குக் குடைபிடிக்கப் பலர் ஆயத்தமாகிறார்கள். அவர்கள் தமது நேரத்துக்கு வந்து ஒரு ஐந்து நிமிடம் மிகச் சுருக்கமாக உரையாற்றிவிட்டுப் புறப்பட ஆயத்தமாகிவிட்டார்கள். அவர்கள் இருக்கும் நேரத்தில் தாங்கள் தான் இங்கே 'முக்கியம்' என்பதைக் காட்டிக் கொள்வதற்குப் பலர் படாதபாடு படுகிறார்கள்.

எச்.எஸ்.சி. பரீட்சையில் தமிழ்ப்பாடத்தில் அதிகூடிய புள்ளி எடுத்த மாணவர்களுக்குப் பரிசு கொடுக்கிறார்கள். அதில் ஏதோ தவறு நேர்ந்துவிட்டது என்று கூறி பிறகு வேறொரு

பெயரை அழைக்கிறார்கள். எனக்கு இது எதிலும் மனம் செல்லவில்லை. எனது உடல் நிலையை ஒரு முறை சரிபார்க்க எங்காவது நிறுக்கும் உபகரணம் இருக்குமா என்று பார்க்கிறேன். நேற்று அது முப்பது கிலோவாக இருந்தது. என்றாலும் இன்றும் பார்த்தால் நல்லது. ஒருவேளை ஒரு கிலோ கூடினாலும் எனக்குப் பெரிய பதற்றமாக இருக்கும். பிறகு ஆண் நண்பர்கள் யாரும் திரும்பியே பார்க்க மாட்டார்கள்.

எல்லோரும் இடைவேளைக்குப் போய் ழுக்குமுட்ட ஒரு பிடி பிடித்துவிட்டார்கள். திரும்ப வந்து மண்டபத்தில் அமரும்படி பலமுறை அழைக்கப்பட்டும் ஒருவரும் வரவில்லை. இடைவேளை நேரத்தில் தமிழ்ப்பாடசாலைப் பழைய மாணவர்கள் பஷன் விளையாட்டு ஏதோ செய்கிறார்கள்.

இப்போது மேடையில் 'திருநீலகண்டர்' நாடகம் ஆரம்பமாகிறது. தமிழ்ப்பாடசாலையில் படிக்கும் ஒவ்வொரு பிள்ளையும் ஒரு வசனமாவது சொல்ல வேண்டும் என்ற 'விதியின்' அடிப்படையில் நாடகம் நடக்கிறது. 'திருநீல கண்டர்' பாத்திரத்தில் மட்டும் பத்துப் பிள்ளைகள் மாறிமாறி வருகின்றனர். எனக்குத்தலை இடிக்கிறது. தலை சுற்றி மயக்கம் வருவது போல இருக்கிறது. கையில் இருந்த தண்ணீர்ப் போத்தலில் ஒரு மிடறு குடிக்கிறேன். ஏதாவது சாப்பிட்டிருக்கலாமோ?

எழும்பிப் போவோமா? என்று நினைக்கிறேன். திரும்பி மண்டத்திற்கு வரும்போது அந்த நாடகம் தொடருகிறது. அது இரவு பன்னிரண்டு மணிவரை தொடரும். அதில் நடிக்கும் ஒரு மூன்றாம் வகுப்புப் பிள்ளை 'என்னைத் தீண்டுவீராயில் திருநீல கண்டம்' என்று சொல்கிறது. 'தீண்டுதல்' என்றால் என்னவென்று பிள்ளைகளுக்கு நிச்சயம் தெரிந்திருக்காது. ஆனால், சபையில் இருந்து பெரியவர்கள் சிரிக்கிறார்கள். ஏன் சிரிக்கிறார்கள் என்பது கூடப்பரியாமல் பிள்ளை அடுத்தவசனம் சொல்கிறது. பாவம்!

கண்ணாடியில் பார்க்கிறபோதுதான் தெரிகிறது. எனது 'சொக்கு' வீங்கியிருக்கிறது. முழங்கையும் வீங்கியிருப்பது போலத் தெரிகிறது. வயிறும் பருமான இருக்கிறது. ஏன்? எனக்கு ஒரே குழப்பமாக இருக்கிறது. மேடையில் நாடகம் பிசின் போல ஒட்டி ஒட்டி நீளுகிறது. நான் கண்ணாடியின் முன்னால் மயங்கிச் சரிகிறேன்.

பூசணிக்காய்

அவுஸ்திரேலியர்கள் வரவர உயரமாகவும் பருமனாகவும் ஆகிக் கொண்டு வருகிறார்களாம். இது நல்ல செய்தி தானே என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா? அவுஸ்திரேலியாவின் 'மெடிக்கல் ஜோனல்' இதைப் பற்றி மிகவும் கவலைப்படுகிறது. 'உடற்பருமன்' என்பது பல்வேறு இடங்களிலும் ஒரே நேரத்தில் பரவும் தொற்றுநோய் என்று அது விபரித்திருக்கிறது. கடந்த நாலு வருடங்களில் அவுஸ்திரேலியர்களின் சராசரி உடல் நிறை மிகவும் கூடி விட்டது என்று 'மோர்னிங் கொரால்ட்' பத்திரிகை வேறு கண்ணீர் சிந்தியிருக்கிறது.

அவுஸ்திரேலியாவில் ஒரு பெண்ணின் சராசரி உடல் நிறை எழுபத்தொரு கிலோ. பரவாயில்லை. என்னுடைய நிறை அதை விட ஒரு கிலோ தான் அதிகம்!

நாங்கள் சிட்னியில் 'பிளெமிங்டன்' என்ற இடத்தில் ஒரு

சாப்பாட்டுக் கடை நடத்துகிறோம். இடியப்பம், பிட்டு, இட்லி, தோசை, ரொட்டி, வடை என்று நாங்கள் விற்கிற இலங்கைத் தமிழ் உணவுகளுக்கு இந்தப் பிரதேசத்தில் நல்ல கிராக்கி!

பத்து இட்லியும் சம்பலும் சாம்பாருமாக ஒரு "பாக்" ஏழு டொலருக்குப் போட்டால் அது வேகமாகப் போய்விடும். இப்படி ஒரு கடை நடத்திக் கொண்டு நான் மட்டும் என்ன பட்டினியா இருக்க முடியும்? அவ்வப்போது நான் தான் ஒவ்வொரு உணவையும் ருசி பார்த்து எனது கணவருக்கு அதைப் பற்றி விமர்சனம் செய்வதுண்டு.

எனது ஐந்தடி மூன்றங்குல உயரத்துக்கு இந்த நிறை கூடிப் போய் விட்டதாம் என்று எங்கள் ஜி.பி.மிகவும் கவலைப்படுகிறார். ஐம்பத்திரண்டு வயதிலும் நான் அழகாகவே இருப்பதாகவே நான் நினைக்கிறேன். எனது உடம்பு அவ்வளவு மொத்தம் என்று நான் நினைக்கவில்லை. ஒன்றும் சாப்பிடாமல் ஒல்லிக் குச்சி போலவா இருக்க முடியும்?

அவுஸ்திரேலியாவில் ஒருவருடைய உழைப்போடு ஒத்துப் பார்க்கும் போது சாப்பாட்டுப் பொருட்களின் விலை குறைவு தான். அதனாலோ என்னவோ எல்லோரும் வயிற்றுக்கு வஞ்சகம் செய்யாமல் சாப்பிடுகிறார்கள். அபிவிருத்தி அடைந்த நாடுகளில் 'மொத்தமான' சில நாடுகளில் இதுவும் ஒன்று. உடற்பருமன் கூடியவர்களின் எண்ணிக்கை கடந்த இருபது வருடங்களுக்குள் இங்கு இரண்டு மடங்காக அதிகரித்து விட்டதாம்!

எனக்குக் கடந்த ஒன்பது வருடங்களாக 'நீரிழிவு' பிரச்சினையும் இருக்கிறது. எனக்கு மட்டும் தான் இந்தப் பிரச்சினை என்று நினைக்க வேண்டாம். இந்த நாட்டிலே ஒன்பது இலட்சம் பேருக்கு நீரிழிவு இருக்கிறது.

எமது உணவகத்தில் சாப்பாடு வாங்குவதற்காக வரிசையில் நிற்பவர்களில் அந்த நாலாவதாக நிற்கும் அம்மாவைப் பாருங்கள். அவ என்னைப் போல இரண்டு மடங்கு இருப்பா! இந்த நாட்டிலே ஒரு 'கியூ' நிற்பதை நீங்கள் மிக அருமையாகத் தான் பார்க்கலாம். ஆனால், எங்கள் கடையில் எப்போதும் 'கியூ' இருக்கும். ருசியான உணவைச் சுவைத்துச் சாப்பிடுவதற்கு ஏன் பஞ்சிப்பட வேண்டும்?

அவுஸ்திரேலியாவில் உடல் நிறை அதிகரிப்பு வீதம் இதே வேகத்தில் போனால் 2025 ஆம் ஆண்டு, வளர்ந்தவர்களில் எண்பது வீதமும் குழந்தைகளில் மூன்றில் ஒரு பங்கினரும் உடற்பருமன் கூடியவர்களாக வந்து விடுவார்களாம் என்று அந்த அம்மாவிற்குப் பின்னால் நிற்கும் ஒருவர் 'பிரசங்கம்' செய்கிறார். இவருக்கும் சாப்பிடுவதில் விருப்பம் என்பதனால் தானே எங்கள் கடையில் வந்து நிற்கிறார். எமது நாட்டில் இருக்கிற உடற்பருமன் கூடிய ஐந்து மில்லியன் மக்களுக்கு இலவச உபதேசம் செய்யும் படி இவரை அனுப்பிவிட்டால் இவரது உடம்பு துரும்பாய் இளைத்து விடும்.

எனக்குக் கடந்த ஒரு வார காலமாய் கொஞ்சம் களைப்பாகத் தான் இருக்கிறது. எனது கடைசி மகளுக்குப் பதினைந்துவயது. அவளும் கொஞ்சம் ஊதித்தான் போய்விட்டாள். நேற்று இருவருமாகக் குடும்ப வைத்தியரிடம் போனோம். அவர் என்னை இன்ஸலின் ஊசியில் போட்டு விட்டார். இனிமேல் நான் ஒவ்வொரு நாளும் இரத்தம் குத்திப் பரிசோதித்து இன்ஸலின் ஊசியும் எடுக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் வயிற்றிலே இந்த ஊசியைக் குத்தப் போகிறார்கள் என்று நினைக்கவே ஏதோ செய்கிறது. அதை நானே போட்டுப் பழகிக் கொள்ளலாம் என்று ஜி.பி. சொல்கிறார். இந்த உடல் பருமன் காரணமாக எங்களுடைய பிள்ளைகளின் வாழ்வுக்காலம் எங்களை விடக் குறைவாக இருக்கப் போகிறதாம் என்று வேறு வைத்தியர் பயமுறுத்துகிறார்.

வைத்தியருடைய கிளிநிக்கில் இலவச விநியோகத் துக்காக வைக்கப்பட்டிருந்த துண்டுப் பிரசாரம் ஒன்று இந்த உடற்பருமனைப் பற்றி இருந்தது. அதை எடுத்துப் பிரித்துப் பார்த்தேன்.

இருக்க வேண்டிய உடல் நிறையை விடக்கூடிய நிறை அல்லது உடற்பருமன் கூடியவர்களின் மொத்த எண்ணிக்கை அவுஸ்திரேலியாவில் பதின்நாலு மில்லியனாம்! நாட்டின் பொதுச் சுகாதாரத்தில் இன்று இது தனிப்பட்ட ஒரு பெரிய அச்சுறுத்தலாக இருக்கிறதாம். குழந்தையாக இருக்கும் போது

உடற்பருமன் அதிகரித்துக் காணப்படுமாயின் அவர்கள் வளர்ந்து வருகிற போது நீரிழிவு, உயர் குருதி அழுக்கம், தொய்வு, நித்திரைக் குழப்பம் என்று பல பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ள வேண்டி வருமாம். அவுஸ்திரேலியாவில் ஏற்படுகிற மொத்த இறப்புகளில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு இறப்புகள் உடற்பருமனுடன் தொடர்புடைய குருதி நோய்கள், நீரிழிவு, சிறுநீரக நோய்கள் ஆகியவற்றால் தான் ஏற்படுகிறதாம். எல்லாவற்றையும் வாசித்தால் பயமாகத் தான் இருக்கிறது. எங்களுடைய சின்ன மகளும் நாங்கள் இல்லாத காலத்தில் கஷ்டப்படப் போகிறாளோ தெரியாது.

எனக்கும் கொஞ்சம் குருதி அழுக்கமும் உயர்வாகத் தான் இருக்கிறது. உடல் நிறையைக் குறைக்க முயற்சி செய்வோம் என்றால் ஒன்றும் சரிவருகிற மாதிரி இல்லை. உடற்பயிற்சி செய், உடற்பயிற்சி செய் என்று எல்லோரும் கத்துகிறார்கள். எனக்கு என்ன பதினெட்டு வயதா துள்ளிக் குதிக்க? இனி இங்கே வீட்டுக்கு வீடு இரண்டு கார், மூன்று கார் என்று இருப்பதால் எல்லோரும் காரில் தான் பயணம் செய்வார்கள். கொஞ்சத் தூரம் நடந்து பார்ப்போம் என்று நினைத்தாலும் முழங்கால் நோவும் கணுக்கால் நோவும் விடுவதில்லை.

கொஞ்சம் கூடுதலாக நடந்து விட்டால் பிறகு 'கால் உழைவு' மோசமாக இருக்கும். இரவு நித்திரை வராது. இரவில் நித்திரை கொள்ளாவிட்டால் பகலில் இன்னும் களைப்புக்

கூடுதலாக இருக்கும். ஒரு நேரம் சாப்பிடாமல் விட்டால் கையெல்லாம் படபடவென்ற நடுங்குகிறது. இனி இப்போது இன்கலின் ஊசியும் எடுக்கத் தொடங்கி விட்டேன்! சாப்பிடாமல் விட்டால் குளுக்கோஸ் மட்டம் குறைந்து போய்விடுமோ என்று வேறு பயமாக இருக்கிறது.

இதையெல்லாம் சுற்றிச் சுற்றி நினைத்தால் எப்படியும் 'சுப்பற்றை கொல்லைக்குள்' தான் வந்து முடிகிறது. எதுவும் செய்ய விருப்பமில்லாமல் இருக்கிறது. ஒரு வேளை எனக்கு மனச் சோர்வு வந்து விட்டதோ?

இன்று மத்தியானம் சாப்பிடும் சோற்றின் அளவைக் கொஞ்சம் குறைத்துப் பார்த்தேன். சாப்பிட்டு முடிந்த பிறகு கடுமையாகப் பசிப்பது போல் இருக்கிறது. எங்களுடைய சாப்பாட்டுக் கடையில் வரிசையில் நின்று தாங்கள் விரும்பிய உணவை எல்லாம் வாங்கிக் கொண்டு போகிறவர்களைப் பார்க்கப் பொறாமையாக இருக்கிறது! இலங்கையிலே எத்தனையோ பேர் சாப்பிட வசதி இல்லாமல் இருக்கிறார்களாம்! இங்கே எவ்வளவு சாப்பாடு இருக்கிறது. சாப்பிடக்கூடிய விதி இல்லை எனக்கு!

'ஓபேசுற்றி அவுஸ்திரேலியா' என்று ஒரு நிறுவனம் இருக்கிறதாம். உடல் நிறையைக் குறைப்பதற்கு உதவி செய்வார்களாம். அவர்களைக் 'கோல்' பண்ணிப் பாக்காட்டாம் என்று கணவர் சொல்கிறார். எனக்கு எதுவும் செய்ய மனமில்லாமல் இருக்கிறது. 'சாறி பிளவுஸ்' எல்லாம்

அளவில்லாமல் போய்விட்டது. கோயிலுக்குப் போவதென்றால் இனிப் புதிது தைக்க வேண்டும்.

திடீரென்று கண் மங்கி வருவது போல இருக்கிறது. இவரைக் கூப்பிடுகிறேன். யாராவது சாவதற்குச் சாப்பிடுவார்களா? என்று கேட்கிறார். 'அப்ப என்ன செய்கிறது' என்று கேட்கிறேன். 'உடல் நிறை குறைவதற்கு ஒரு சத்திர சிகிச்சை இருக்கிறதாம். அதைச் செய்வோம்' என்கிறார். 'அதற்கு எவ்வளவு செலவாகும்?' என்றேன். 'பிறைவேற் றொஸ்பிட்டலில் பத்தாயிரம் டொலர்' என்று இவர் சொல்வது கேட்க முதல் என் கண்கள் இருட்டிக் கொண்டு வருகின்றன.

செல்லுபடியாற்ற வாக்கு

அவுஸ்திரேலியத் தமிழ் மூத்த பிரஜைகள் சங்கம் ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமைகளிலும் இந்த 'கொமினியூற்றி செனர்ர்' இல் கூட்டம் கூடுவார்கள். நானும் இந்தச் சங்கத்தில் அங்கத்தவர் என்பதால் எனக்கு வேலை இல்லாத போது இங்கு வருவேன்.

அவுஸ்திரேலியாவில் விரைவில் தேர்தல் வரப்போகிறது. 'தேர்தலில் வாக்களிப்பது எப்படி?' என்று வெள்ளைத் தோல் தேர்தல் உத்தியோகத்தர் ஒருவர் விளக்கம் தருகிறார். மாதிரி வாக்கெடுப்புச் சீட்டு ஒன்று ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுக்கப்பட்டு அதில் நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் முதல் தெரிவாக யாருக்கு வாக்களித்தோம் என்பதை வைத்து எங்களை நான்கு குழுக்களாக்கி அந்தக் குழுக்களை நான்கு மூலைகளில் எழுந்து வந்து கூடுமாறு அழைக்கிறார். எனக்கு இந்தக் கதிரையை விட்டு எழுந்து போக விருப்பமில்லை. மனமெல்லாம்

சோர்வாக இருக்கிறது. மனம் எப்போதுமே எனது வருத்தத்தைப் பற்றியே சுற்றிச் சுற்றி நினைக்கப் பார்க்கிறது.

தாய் நாட்டில் இருந்திருந்தால் எனக்கு இந்த வருத்தமே வந்திருக்காது. அங்கு நாங்கள் ஒரு போதுமே இந்தச் சூரிய ஒளி பற்றிக் கவலைப்பட்டவர்கள் இல்லை. சூரியன் எமக்குத் தரும் ஒளிக்கும் வெப்பத்திற்கும் அதனால் மறைமுகமாக உண்டாகிற காற்றுக்கும் மழைக்கும் நன்றி செலுத்தி 'தைப்பொங்கல்' என்ற பெரிய விழாவையே கொண்டாடுகிற வழக்கம் உடையவர்கள்.

2012 ஆம் ஆண்டில் பன்னிராயித்து ஐந்நூறு பேர் அவுஸ்திரேலியாவில் தோல் புற்று நோயால் பாதிக்கப் பட்டிருக்கிறார்களாம். அந்த எண்ணிக்கை என்னையும் சேர்த்து எண்ணப்பட்டது என்பதை இன்னும் தான் என்னால் நம்ப முடியாதிருக்கிறது.

என்னுடைய வருத்தம் பற்றி எனது ஜி.பி. நேரடியாகவே என்னிடம் சொன்ன போது 'எனக்கு ஏன் டொக்டர் இந்த வருத்தம் வந்தது?' என்று அழுதபடி கேட்டேன். அவர் சொல்கிறார். 'சூரிய ஒளியில் 'யூ.வி.' கதிர்கள் இருப்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா? உங்களுடைய தொழில் காரணமாக நீங்கள் எந்தப் பாதுகாப்பு ஏற்பாடும் இல்லாமல் சூரிய ஒளி படும்படி அதிக நேரம் நின்றிருக்கிறீர்கள்.'

1995 ஆம் ஆண்டு நான் இங்கு வந்ததில் இருந்து கட்டிட வேலையில் ஒரு தொழிலாளியாகத் தான் வேலை செய்தேன். அதனால் வெயிலில் நின்றது உண்மை தான்.

எனக்குத் தெரிந்த உறவினர் ஒருவர் இருந்ததால் இந்த வேலையாவது கிடைத்தது. இல்லையென்றால் என்ன காற்றையா குடிக்க முடியும்?

கழி ஊதாக் கதிர் என்று இலங்கையில் எட்டாம் வகுப்பிலோ ஒன்பதாம் வகுப்பிலோ விஞ்ஞான ஆசிரியர் தந்த நோட்சில் படித்தது மிக லேசாக நினைவில் வந்தது.

'நான் என்ன பாதுகாப்பு நடவடிக்கை எடுத்திருக்க வேண்டும் டொக்டர்?' என்று கேட்டேன்.

'சூரிய ஒளி ஊடு புகவிடாத உடையை உடல் முழுவதும் ழும்படி அணிந்திருக்க வேண்டும். உடைக்கு வெளியே எப்போதும் இருக்கிற முகம், தலை, காது, கைவிரல்கள், உள்ளங்கை, புறங்கை போன்ற பகுதிகளுக்கு 'சன் ஸ்கிரீன் கிரீம்' பூசியிருக்க வேண்டும். நீங்கள் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட இருபது நிமிடங்களுக்கு முன் பூசிப் பின்னர் வீடு வந்த பிறகும் இரண்டு மணி நேரம் பூசிக் கொள்ள வேண்டும். வியர்வை அதிகமாக இருந்து கிரீம் துடைபட்டுப் போகும் என்றால் ஒவ்வொரு இரண்டு மணி நேரமும் திருப்பித் திருப்பிப் பூசிக் கொள்ள வேண்டும். காலை பத்து மணிக்கும் மூன்று மணிக்கும் இடையில் தான் இந்தக் கதிர்களின் செறிவு அதிகமாக இருக்கிறது. ஆகவே, அந்தக் காலத்தில் மிக மிக அவதானமாக இருந்திருக்க வேண்டும்' என்று அவர் கூறினார்.

'நீனா' க்குள் குடங்கிக் கொண்டு படுத்து காலையில் எழுந்து வேலைக்குப் போய்ச் சேரவே ஒன்பதரை ஆகிவிடும். பத்து மணிக்கும் நாலு மணிக்கும் இடையில் தான் அதிக

அளவு வேலை செய்வோம். அந்த நேரத்தில் எப்படிக்க கவனமாக இருந்திருக்க முடியும்?

ஊரில் என்றால் சாரத்தை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு மேலே 'சேட்' இன்றி வெறும் மேலுடன் செய்திருக்கக்க கூடிய வேலைக்கு நான் முழுக் கால்சட்டையும் அரைக்கை சேட்டும் போட்டுக் குளிக்காலத்தில் ஒரு 'ஓவர் கோட்டும்' போட்டு வந்ததே பெரிது. இங்கே கறுப்புக் கண்ணாடிகளை முதலில் கண்ட போது 'அது ஸ்ரைல்' என்று தான் நானும் நினைத்தேன். கண்ணைப் பாதுகாப்பதில் கறுப்புக் கண்ணாடி எவ்வளவு முக்கியம் என்று இப்போது தான் தெரிகிறது.

'நீங்கள் எந்தக் குழுவிற்கு வர வேண்டும்?' என்று தேர்தல் உத்தியோகத்தர் கேட்கிறார். இரண்டாம், மூன்றாம் தெரிவுகள் எப்படி வெற்றியைத் தீர்மானிக்கும் என்பதை விளக்குவதற்கு அவர் முற்படுகிறார். 'நான் யாருக்கும் போடவில்லை' என்கிறேன். 'அது செல்லுபடியற்ற வாக்கு' என்று சிரித்துவிட்டு அவர் தன் வேலையைத் தொடருகிறார்.

இந்த உரை முடிந்தபிறகு இங்கே இலவச மதிய உணவு இருக்கிறது. காலம் சென்ற ஒரு 'முத்த பிரஜை'யின் நினைவாக அந்த மதிய உணவை வழங்குவதற்கு அவரது மனைவியும் மகனும் மருமகனும் வந்திருக்கிறார்கள்.

எனக்கு வயிற்றில் பசி வந்ததாகவே தெரியவில்லை.

எவ்வளவு தான் பிடித்து இழுக்க முயன்றாலும் எண்ணங்கள் விடாப்பிடியாக அந்த இடத்தையே கற்றுக்கின்றன.

எனக்கு இந்த நோய் அடையாளம் காணப்பட்டவுடன் நான் விசேட வைத்திய நிபுணரிடம் அனுப்பப்பட்டேன். அவர் எத்தனை கேள்வி கேட்டார். 'நீங்கள் நீச்சல் தடாகத்தில் அதிக நேரம் செலவழிப்பீர்களா?', 'கடற்கரையிலே அதிக நேரம் படுத்திருப்பீர்களா?', 'தோட்ட வேலைகளில் பொழுது போக்குவீர்களா?', 'பார்பர்கியூ' வில் நேரம் போகுமா?'

அவருக்கு நான் 'இல்லை' 'இல்லை' என்று பதில் சொல்லி வந்த போது, என் மனதில் ஓடிய வசனங்கள் வேறு. 'டாக்டர்! நாங்கள் இலங்கைத் தமிழர் டாக்டர்! உங்களுக்கு எங்களைப் பற்றித் தெரியாது. ஒவ்வொரு நிமிசமும் எப்படி ஒரு சதம் மேலதிகமா உழைக்கலாம் என்று தான் யோசிப்போமே தவிர காசைச் செலவழிச்ச வாழ்க்கையை 'என் ஜெய்' பண்ணுகிற வேலைகளுக்குப் போக மாட்டம். சவிம்மிங், பீச்....பார்பர் கியூ..... விசர் வேலை! நான் உழைக்கிறதுக்குத் தான் வெயிலுக்கை நிண்டனான்....' மனதில் நினைத்ததை வெளியே சொல்லவில்லை.

கழி ஊதாக்க கதிர்கள் மணலிலும் கொங்கிநீற்றிலும் பட்டுத் தெறித்துத் திரும்பி வருமாம். அதனால் அவற்றுக்கு அருகில் நின்று வேலை செய்பவர்களுக்குத் தாக்கம் அதிகமாம். யாருக்குத் தெரியும் இப்படி வரும் என்று? நான் இலங்கையில் வங்கியில் வேலை செய்தவன். மிகக் கௌரவமாக இருந்தவன்! சரி! அதை யெல்லாம் இனிமேல் நினைத்து என்ன பயன்?

தேர்தல் உத்தியோகத்தரின் உரை முடிந்து விட்டது. இன்று மதிய உணவு வழங்கும் குடும்பத்தினரை மேடையில்

வைத்து 'மறைந்த மனிதர்' பற்றிப் பேசுகிறார்கள். குடும்பத்தினர் ரிகவால் மெல்லக் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

'நான் ஒரு பெண்ணாகப் பிறந்திருக்கலாமே!' என்று ஒரு எண்ணம் ஓடி மறைகிறது. ஐம்பத்தைந்து வயதுக்கு மேல், பெண்களை விட ஆண்களில் தான் புற்றுநோய் ஏற்படும் வாய்ப்பு அதிகம் என்று இணையத்தில் வாசித்ததால்!

முக்கு நுனியில் ஒரு முக்கு மின்னி போட்டது போல் அந்தச் சிவப்பு வீக்கம் வந்த உடனேயே நான் மருத்துவரிடம் போயிருந்தால் தப்பி இருப்பேனோ? அது வழக்கமாக வருகின்ற ஒரு பருவாக அல்லது கட்டாக இருக்கும் என்று நினைத்தேன்.

சில வாரங்கள் ஆகியும் அது மாறவில்லை. மெல்ல அதிலே ஒரு அரிப்புக் குணம் காணப்பட்டது. அப்போது கூட அதை நான் பெரிதுபடுத்தவில்லை. இன்னும் ஓரிரு கிழமைக்குப் பிறகு அதிலிருந்து சிறிது இரத்தம் கசியத் தொடங்கியது. மூத்த பிரணைகள் சங்கத்தின் வாராந்தக் கூட்டத்திற்கு வந்திருந்த போது அதைப் பற்றி அங்கு வரும் நண்பர் ஒருவரிடம் கூறினேன். அவர் தான் சொன்னார். 'நீங்கள் அதை உடனே உங்கள் ஜி.பி.யிடம் காட்டுங்கள்' என்று.

பிறகென்ன? ஜி.பி. யின் பரிசோதனைகள் அதைப் புற்றுநோய் என்று உறுதிப்படுத்திவிட்டது. தோலில் இருந்து வேறு உறுப்புகளுக்குப் பரவி இப்போது எனது நினைநீத் தொகுதிக்கும் பரவி விட்டதாம்.

அறுபத்தைந்துக்கு மேற்பட்ட எனது வயதும் புதிய நாட்டு வாழ்விற்கான இசைவாக்கத்தில் ஏற்படும் நெருக்கீடுகளும் எனது நிர்ப்பீடனத் தொகுதியின் வலுவைக் குறைத்திருக்கலாம்.

சாப்பாட்டுக்கு நேரமாகி விட்டது. மூத்த பிரஜைகள் எல்லாம் வரிசையில் நிற்கிறார்கள். பிளேற்றும், ரிசவும், கரண்டியும் எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். எழுந்து போய் சாப்பாடு வாங்க முடியாதவர்களுக்கு யாரோ இருந்த இடத்தில் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறார்கள்.

நான் எழுந்து போகவில்லை. 1991 இற்கும் 2010 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் அவுஸ்திரேலியாவில் புற்றுநோய் எழுபத்திரண்டு வீதத்தால் அதிகரித் திருக்கிறதாம். எல்லோரும் சூரிய ஒளியில் நின்றார்களா என்ன? செல்வந்த நாடுகளின் வாழ்க்கை முறைக்கும் புற்று நோய்க்கும் ஏதோ தொடர்பிருக்க வேண்டும்!

மூத்த பிரஜைகள் சங்கத்தின் அடுத்த இலவச மதிய உணவு எனது பெயரில் வழங்கப்படுவதாக இருக்கலாம் என்று மனம் நினைத்துக் கொள்கிறது. யாரோ எனது கையில் உணவுத் தட்டை வைக்கிறார்கள். அது யார் என்று என்னால் நிதானிக்க முடியவில்லை!

சமதவம்

கறுப்புத் தோல்! மிக உயரமான பருத்த உடல்! கரும்பச்சை நிறத்தில் பெரிய பூக்களைக் கொண்ட சட்டை, அந்த முகத்தில் மிகப் பெரிய சோகம். அவுஸ்திரேலியாவில் நாங்கள் எல்லோரும் கறுப்பர்கள் தான் என்றாலும், இந்தக் கோப்பிக் கறுப்பைக் கண்டால் இது ஆபிரிக்க மூலம் என்று தெரிந்துவிடும். ஸ்ரத்பீல்ட் பஸ் நிலையத்தில் அந்தப் பெண் எங்கோ ஒரு விட்டத்தை வெறித்தபடி தன்பாட்டுக்கு அமர்ந்திருந்தாள். மிக இயல்பாக மிக பிஸியாகப் பலர் வந்து கொண்டும், போய்க் கொண்டும் ரெயில்வே நிலையத்தை நோக்கி ஓடிக்கொண்டும், சிரித்துக் கொண்டும், 'ஹாய்' சொல்லிக் கொண்டும், பஸ்களில் ஏறிக்கொண்டும், இறங்கிக் கொண்டும், கட்டிப்பிடித்து முத்தம் கொடுத்துக் கொண்டும்

இருந்த அந்தச் சூழலில் இந்த ஆர்ப்பாட்டம் எதுவும் எனக்குரியதல்ல என்பது போல அவள் தனித்து நின்றாள். அந்த வகையில் அவளுக்கும் எனக்கும் ஒரு ஒற்றுமை இருக்கலாம் போல எனக்குப்பட்டது.

இந்த முகத்தை இதற்கு முன்னரும் நான் எங்கே பார்த்திருக்கிறேனா? எங்கே? பிளெமிங்ரன் ஸ்டேஷனுக்கு முன்னால் 'சூடானிய அவுஸ்திரேலிய கத்தோலிக்க சமூகம்' என்று எழுதப்பட்ட ஒரு இடம் இருக்கிறது. அங்கே உள்ள பார்க்கிலும் அதற்கு அருகில் உள்ள சேர்ச்சிலும் இந்தப் பெண்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்களில் ஒருத்தியாக இவள் இருந்திருப்பாளோ? மனம் நினைவு என்னும் ஆழ்ந்த பாறைகளுக்கிடையில் இருட்டில் தேடிப் பார்க்கிறது.

1995 ஆம் ஆண்டு சீன நாட்டின் பீஜிங் மாநகரில் சர்வதேசப் பெண்கள் மகாநாடு ஒன்றுக்கு நான் போயிருந்தேன். அப்போது சூடான் நாட்டைச் சேர்ந்த பெண் ஒருவர் 'ஆபிரிக்க நடனங்களும் அதன் மூலமான உளச் சிகிச்சைகளும்' என்ற தலைப்பில் ஒரு அளிக்கையினை வழங்கியிருந்தார். அந்த நிகழ்விலே ஏராளமான சூடான் பெண்கள் கலந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருத்தியாய் இவள் இருந்திருப்பாளோ? ஞாபகக் கிணறை மீண்டும் மீண்டும் தோண்டுகிறேன்.

இல்லை. இல்லை. இந்த வாரமோ அல்லது சென்ற வாரமோ இந்த முகத்தை நான் மிக அருகில் பார்த்திருக்கிறேன். திடீரென்று ஒரு மின்னல் கீற்று பளிச்சிட்டது போல ஞாபகத்துக்கு வந்தது! 'கிறீன் ஏக்கரில்' கவுன்சிலரைப் பார்க்கப் போனபோது அங்கு இவளைப் பார்த்தேன். அந்தக் கவுன்சிலிங் நடைபெறும் இடத்தில் "றிசெப்சனிஸ்டர்" எனக்குக் கோப்பி தந்தபோது இவர் கூடத்தில் இருந்தாள். நிச்சயமாக அதுதான் நான் இவளைப் பார்த்த இடம் என்று தெரிந்த போது எனக்கும் இவளுக்குமான ஒற்றுமை இன்னும் அதிகரித்துவிட்டது போலத் தோன்றியது.

இப்போதுதான் எழுந்து அவளுக்கு அருகில் சென்று அமர்ந்தேன். 'ஹலோ! ஹெவ் ஆர் யூ?' சொன்னேன். வெளிப்பே இல்லாத ஒரு அரைச்சிரிப்புச் சிரித்தாள். ஆங்கிலம் பேசுவீர்களா? என்று கேட்டபோது, 'கொஞ்சம் முடியும்' என்றாள். அவளிடம் எதுவும் கேட்பதற்கு முன்னால் என்னைப் பற்றிச் சொல்வோம் என்று நினைத்து 'நான் சிறிலங்காவில் இருந்து வந்தவர். ஏறத்தாழ முப்பது வருட கால உள்நாட்டு யுத்தத்தின் வடுக்களோடு' என்று தொடங்கினேன். 'எனக்கு நன்றாகப் புரியும். ஏனென்றால் எங்கள் நாட்டிலும் சிவில் யுத்தம் எங்களை மிகவும் பாதித்தது' என்று மெலிந்த குரலில் கூறினாள். மனம் திறந்து கதைக்கக் கூடியவர் என்று தெரிந்தது. ஆகவே நான் எனது புராணத்தைத் தொடர்ந்தேன்.

'எப்படி எனது கணவர் ஒரு ஷெல் வீச்சில் கொல்லப்பட்டார் என்பதைக் கூறினேன். வீட்டிலே அமைதியாக உறங்கிக் கொண்டிருந்த அவரை நடுச்சாமத்தில் ஏவப்பட்ட ஷெல் எப்படித் தாக்கியது என்பதைச் சொல்லும் போது என் கண்களில் நீர் வடிவதை என்னால் தடுக்க முடியவில்லை. எத்தனை பேருக்கு இந்தக் கதையை நான் திருப்பித் திருப்பிக் கூறிவிட்டேன். ஒவ்வொரு முறையும் கூறும்போது, புதிதாக அது எனக்குள் உணர்வுகளை ஏற்படுத்துகிறது. என் கண்ணீர் ஊற்று வற்றுவதற்கான வாய்ப்பே இல்லைப் போலத் தோன்றுகிறது. ஒரு நாளில் எத்தனை மணிநேரம் நான் அழுவதில் செலவிடுகிறேன் என்று எனக்கே தெரியவில்லை. இவ்வருடம் 'வின்றறில்' வந்த வைரஸ் காய்ச்சல் என்னைப் பாடாய்ப்படுத்திவிட்டது. மூன்று மாதம் முழுதாய் முடிந்த பிறகும் இன்னும் இருமல் நின்றபாடாக இல்லை. 'உங்கள் உடம்பின் நோய் எதிர்ப்புச் சக்தி மிகவும் குறைந்துவிட்டது. மனம் சந்தோஷமாக இருந்தால் தான் நோய் எதிர்ப்புச் சக்தி அதிகரிக்கும். 'உங்களை நான் ஒரு கவுன் சிலரிடம் அனுப்புகிறேன்' என்று கூறித்தான் ஜி.பி.என்னை 'கிறீன் ஏக்கருக்கு' அனுப்பினார்.

கவுன்சிலர் என்னோடு கதைக்கிறார். நல்ல காலம்! மெடிக் கெயர் இருப்பதால் நான் கவுன்சிலருக்குப் பணம் கொடுக்க

வேண்டியதில்லை. எங்கள் நாட்டின் யுத்தம் எவ்வளவு கொடுமையானது. அது மனித மனங்களை எவ்வளவு தூரம் பாதித்தது என்பதைப் பற்றி அனுபவ பூர்வமாக ஒன்றும் அறியாத கவுன்சிலர் நான் சொல்லும் விடயங்களுக்கு ஒத்துணர்வுப் பதில் தந்துவிட்டு மெடிக் கெயரில் இருந்து மணித்தியாலம் நூற்றுப்பத்து டொலர் பெற்றுக் கொள்கிறார். ஏறத்தாழப் பதினையாயிரம் இலங்கை ரூபாக்கள்!

ஆனால், இந்தச் சூடானியப் பெண்ணிடம் எனது கதையைக் கூறுகிற போது எனக்கு அதிக ஆறுதல் கிடைப்பது போல எனக்குப்படுகிறது. ஏனென்றால் அவளும் அதே போன்ற அனுபவத்தைப் பெற்றவள்! யுத்தத்தின் பாதிப்பினால் அவளுடைய கணவன் பாரிசுவாத நோயாளியாகி விட்டானாம். முதியோர் இல்லம் எதிலும் அனுமதிக்காமல் தான் வீட்டிலேயே வைத்து அவனைப் பராமரித்து வருவதாகக் கூறினாள். 'நீங்கள் இவ்வளவு கஷ்டத்திற்குப் பிறகும் ஒரு நல்ல மனைவியாக இருந்து கடமை உணர்வுடன் உங்கள் கணவனைப் பராமரிக்கிறீர்கள்' என்று நான் மனதாரப் பாராட்டிய போது மீண்டும் ஒரு அரைச் சிரிப்புச் சிரித்தாள்.

பஸ்ஸுக்குக் காத்திருந்த அந்த அரைமணி நேரத்தில் நான் அவளிடம் இருந்து பல தகவல்களைப் பெற்றுக் கொண்டேன். வட ஆபிரிக்காவில் உள்ள அராபிய தேசம்

சூடான். வடக்கில் எகிப்து, வடகிழக்கில் செங்கடல்! 1955 முதல் 1972 வரை இடம்பெற்ற முதல் கட்ட யுத்தமும், 1983 முதல் 2005 வரை இடம்பெற்ற இரண்டாம் கட்ட யுத்தமும் செங்கடலை இன்னும் இன்னும் சிவப்பாக்கியுள்ளன. கிழக்கே எரித்தியாவும் எதியோபியாவும். தென்மேற்கே மத்திய ஆபிரிக்கக் குடியரசு, வடமேற்கே லிபியா. அழகிய நைல்நதி இந்த நாட்டைக் கிழக்கு மேற்காகப் பிரித்திருக்க யுத்தமோ இதை வடக்குத் தெற்காக நிரந்தரமாகப் பிரித்துப் போட்டுவிட்டது.

நானும் அவளும் ஏற வேண்டிய 408 பஸ் வந்து தரிப்பிடத்தில் நிற்கிறது. என்னைப் போலவே அவளும் அன்றைய நாளுக்குரிய இரண்டரை டொலர் ரிக்கற் வைத்திருக்கிறாள். அதை மெஷினில் போட்டு அடித்துவிட்டு எனக்குப் பக்கத்திலேயே வந்து அமர்கிறாள்.

'வாரத்தில் ஒரு நாள்' டேரிக்கற் எடுத்தால், வெளியே போய்ச் செய்ய வேண்டிய வேலை எல்லாம் செய்து விடுவேன் என்கிறாள். என்னைப் போலவே அவளிடமும் கார் இல்லை என்பதும் பஸ் ரிக்கற் பணத்திலும் வீண் விரயம் செய்யாமல் இருப்பதற்காகவே ஒரு நாள் டேரிக்கற்றில் வெளி வேலைகளை முடித்து விடுகிறாள் என்பதும் புரிந்தது. 'இன்று காலையில் கணவரை ஐ.பி.யிடம் அழைத்துச் சென்றேன். இப்போது "ஷல்வேத்" "பிக் டபிள்யூ" வேலைகளை முடித்துவிட்டேன். இனி வங்கிக்கும் போக வேண்டும்' என்றாள்.

பஸ்ஸிற்குள்ளும் அவள் எனக்கு அருகே அமர்ந்திருந்ததால் எங்கள் உரையாடல் தொடர்ந்தது. வடக்கு சூடானில் பெரும்பான்மையினர் இஸ்லாம் மதத்தவர்கள் என்றும், தான் தெற்கு சூடானைச் சேர்ந்தவர் என்றும் அதனால் தான் கத்தோலிக்கத் தேவாலயத்திற்கு வருவதாகவும் சொன்னாள். 'அப்படியானால் உங்களுக்கு இப்போது சுதந்திரம் கிடைத்துவிட்டதில்லையா?' என்று மிகுந்த ஆவலுடன் கேட்டேன்.

'ஆம், 2011 ஆம் அண்டு ஜூலை ஒன்பதாம் திகதி எமக்குச் சுதந்திரம் கிடைத்துவிட்டது' என்றாள். திடீரென்று எங்களுக்குள் இருந்த சமத்துவம் எல்லாம் நீங்கி அவள் எங்கோ மலை உயரத்திற்குப் போய்விட்டாள் போன்ற உணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டது.

'அப்படியானால் நீங்கள் திரும்பி உங்கள் நாட்டிற்குப் போகிற எண்ணமில்லையா?' என்று மிக அவசரமாகக் கேட்டேன். 'இருக்கிறது தான். அங்கே போனால் நாங்கள் எங்கள் மொழியாகிய 'டிங்கா' வில் பேசலாம். என்னுடைய கணவர் எழுந்து நடக்கும் நிலை வந்தால் போகலாம் என்று யோசிக்கிறேன்' என்று அவள் கூறிய போது எனக்கு உண்மையாகவே மிகவும் பொறாமையாக இருந்தது. அவள் இப்போது மேலே மேலே போகிறாள். என்னுடைய நிலைதான்

கீழே.... கீழே.....! எனக்குச் சமமான துயரம் உடையவர்கள் யாரும் இல்லை. நான் தற்கொலை செய்து கொண்டால் என்ன? அவுஸ்திரேலியாவில் இருக்கும் மகள் தன் அலுவலைப் பார்த்துக் கொள்வாள்.

'என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?' என்று அவள் கேட்டாள். எனது உண்மையான சிந்தனையைக் கூற முடியவில்லை. 'இல்லை எமது நாட்டிலே யுத்தம் முடியும் போது இலட்சக்கணக்கான பொது மக்கள் இறந்து போனார்கள். எனது கணவர் உட்பட! அதை மறக்க முடியாது' என்றேன்.

'எமது நாட்டில் யுத்தத்தாலும் வறுமையாலும் இரண்டு மில்லியன் மக்கள் இறந்து போனார்கள். இன்னும் இரண்டு இலட்சம் பேர் அடிமைகள் ஆக்கப்பட்டார்கள்' என்றாள். இப்போது அவள் மீண்டும் எனது தளத்தில்..... எனது மனதில்!

19

ரமீலன்

'வரத்தா' என்பது இந்தப் பூ மரத்துக்கு அவுஸ்திரேலியாவின் பழங்குடிகளான அபோரிஜீனர்கள் வைத்த பெயராம். இந்தச் சிறிய மரம் அல்லது பெரிய செடியின் தாவரவியல் பெயர் 'ரெலோப்பியா'. இத்தாவரத்தின் ஐந்து வேறு இனங்களையும் இந்த வருடத்தில் எப்படியாவது எமது வீட்டுப் பூந்தோட்டத்திற்குக் கொண்டு வந்து விட வேண்டும் என்ற எனது திட்டத்தின் முதற் படியாகத்தான் இன்று சிவநேசனை வரச் சொன்னேன். சிவநேசன் இன்று தன்னுடன் நந்தகோபனையும் அழைத்து வந்திருக்கிறான்.

என்னுடைய இந்தப் பெரிய புதிய வீட்டின் அழகு பாதியும் இந்தப் புற்றரையினாலும் பூந்தோட்டத்தினாலும் தான் வருகிறது. ஆகவே, அவற்றை இன்னும் இன்னும் அழகாக்க நான் எவ்வளவு பணமும் செலவழிக்க ஆயத்தமாக உள்ளேன்.

எண்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் நான் இந்த நாட்டிற்கு வந்த போது நான் இவ்வளவு பணக்காரனாக வருவேன் என்று எனக்கே தெரியாது. காசு சேர்ப்பது எப்படி என்றும் பணக்காரர் மேலும் மேலும் பணக்காரராக வருவது எப்படி என்றும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் படித்துக் கொண்டேன்.

'புரோத் தேசியே' குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இந்தத் தாவரத்தின் சிவப்பு நிறமான பூந்துணர்கள் மிகவும் பெரியவை. கவர்ச்சியான நிறம் கொண்டவை. மெல்லிய மஞ்சள் நிறச் சுவரைக் கொண்ட என்னுடைய வீடும் மிகவும் பெரியது. கவர்ச்சியானது. என்னுடைய மனைவியின் கார் சிவப்பு நிறம். என்னுடையது மஞ்சள் நிறம். வீட்டின் மிகப் பெரிய 'சிற்றிங் றூம்' இரண்டு பகுதிகளைக் கொண்டது. ஒன்றில் சிவப்பு நிறக் குஷன் செற்றியும் மற்றதில் மஞ்சள் நிறமும் போட்டிருக்கிறோம்.

ஏற்கனவே எமது தோட்டத்தில் 'பாங்கியா', 'பெரோனியா' 'கிரிஸ்மஸ் பற்றை' 'ஜிமியா லில்லி' 'வாக்ஸ் பூ' எல்லாம் இருக்கிறது. அடுத்தவருடம் 'வரத்தா' பத்து சென்ரிமீற்றர் விட்டத்தில் பூத்து அழகு சேர்க்கும். பல வருடங்களாக வீட்டுத் தோட்டங்களில் இந்தப் பூ மரம் சரியாக வராததற்குக் காரணம் மண் பிரச்சினை என்று நான் வாசித்திருக்கிறேன். அதனால் தான் இன்று தோட்டத்தின் ஒரு பகுதியை மணல் மண் கொண்டதாக்கி அதில் 'வரத்தாவின் வெட்டுத் துண்டுகளை நடுகிறோம். இனி இவ்வருடத்தின் கால நிலை மாற்றங்கள்

இத்தாவரத்துக்குச் சாதமாக அமைகிறதோ இல்லையோ என்பதைப் பொறுத்திருந்து தான் பார்க்க வேண்டும்.

இலங்கையில் 1970 ஆம் ஆண்டு க.பொ.த உயர்தரத்துக்குத் தோற்றிப் படுதோல்வி அடைந்த நான். இரண்டாம் முறை தோற்றிக் குப்புற விழுந்த நான். இந்தியாவுக்குப் போய்ப் புதிதாகப் 'பிளஸ் ஒன்' செய்து பல்கலைக்கழகம் போய் மருத்துவராகிப் பிறகு அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்து எத்தனை எத்தனை காலநிலை மாற்றங்கள்! எல்லாம் எனக்குச் சாதகமாகத் தானே அமைந்தது!

ஒவ்வொரு வீடாக வாங்குவதும் சிறிதளவு திருத்தம் செய்வதும் விற்பதும் என்று ஒரு வகையான 'ழூப்பட்டி' பிஸினஸ் செய்து இன்று இந்தப் பெரிய வீட்டை வாங்கி விட்டேன்.

சிவநேசனும் நந்தகோபனும் வேலை செய்யத் தொடங்கிவிட்டார்கள். நந்தகோபன் படகில் வந்த பையன் போல இருக்கிறது. எப்படியோ தப்பி அகதி அந்தஸ்துப் பெற்று விட்டான். ஏதோ ஒரு அழகான தமிழ்ப் பாடலைப் பாடிக்கொண்டே வேலை செய்கிறான். அந்தப் பாடலைப் பற்றி இருவரும் சுவையாகப் பேசிக் கொள்கிறார்கள். பிறகு பாரதி, பாரதிதாசன், மேத்தா, வைரமுத்து, மகாகவி, நீலாவணன் என்று பல கவிஞர்களைப் பற்றியும் பேசிக் கொள்கிறார்கள். எனக்கு அவர்கள் பேசுகிற தமிழ் புரிகிறது. ஆனால், இந்தக் கவிஞர்களைப் பற்றியோ அல்லது அவர்கள் குறிப்பிடும் கவிதை பற்றியோ ஒன்றும் தெரியவில்லை. இந்தியாவுக்குப் போனதில்

இருந்து நான் படித்தது, வேலை செய்தது எல்லாம் ஆங்கிலத்தில். அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்த போது இந்த இடத்தில் தமிழர்கள் பலர் இருந்தாலும் அவர்களைக் கண்டாலும் கூட ஆங்கிலத்தில் தான் உரையாடுவோம். தமிழில் பேசுபவர்களைக் கண்டால் 'பாவம் அவர்கள் படிக்காதவர்கள்' என்ற ஒரு பரிதாப உணர்வு தான் எனக்குள் ஏற்படும். அதனால் என்னுடைய பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ் கற்பிக்க வேண்டும் என்று சிறிதும் நான் நினைத்ததில்லை.

1986 ஆம் ஆண்டு அளவில் இங்கே ஒரு தமிழ்ப் பாடசாலை சனிக்கிழமை வகுப்பாகத் தொடங்கினார்கள். என்னிடம் யாரோ அது பற்றிப் பிரஸ்தாபித்த போது 'உது தேவையில்லாத வேலை. தமிழ் எந்த வகையிலை சாப்பாடு போடப் போகுது' என்று ஏளனம் செய்து விட்டுப் போன ரூபகம் இருக்கிறது. என்னுடைய மனைவியும் நானும் தனித் தனிக் காரில் வேலைக்குப் போய் விடுவோம். மூன்று ஆண்டுகள் பிள்ளைகளையும் 'சைல்ட் கெயரில்' விட்டு விடுவோம். ஆகவே அவர்கள் முற்று முழுதாக ஆங்கிலச் சூழலில் தான் வளர்ந்தார்கள். நாங்களும் பிள்ளைகள் நன்றாக ஆங்கிலம் பேச வேண்டும் என்ற ஆசையில் வீட்டிலும் ஆங்கிலத்தில் நான் உரையாடுவோம். அதனால் எனது பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ் எதுவுமே தெரியாது.

சில வேளைகள் எங்கள் வீட்டுக்கு வரும் தமிழ் நண்பர்கள் எனது பிள்ளைகளிடம் 'உங்களுக்குத் தமிழ் தெரியுமா?' என்று கேட்பார்கள். எனக்கு ஒரு சொல்லுத்

தெரியும் என்று மூத்த மகன் சொல்வான். 'அது என்ன?' என்று கேட்டால் 'ரமில்' என்று திருப்பிச் சொல்ல எல்லோரும் விழுந்து விழுந்து சிரிப்போம்.

முழுமையாக அவுஸ்திரேலியக் கலாசாரத்தில் வளர்ந்த பிள்ளைகள் அந்தக் கலாசாரத்தின் படியே திருமணமும் செய்து கொண்டார்கள். மூத்தவன் ஒரு அவுஸ்திரேலியப் பெண்ணையும் இரண்டாவவன் ஜேர்மன் பெண்ணையும் மூன்றாவவன் இத்தாலியப் பெண்ணையும் திருமணம் செய்துகொண்டார்கள். நாங்கள் சந்தோஷமாகப் பெருமனதுடன் ஏற்றுக் கொண்டோம்.

அவர்கள் தத்தமது குடும்பங்களோடு சென்ற பிறகு வருடத்தில் ஒரு நாள் 'அப்பாதினம்', 'அம்மா தினம்' வருகிற போது தான் எங்களை நினைத்து ஒரு பரிசுப் பொருளுடன் வருவார்கள். மற்ற நாள்களில் 'ஈமெயில்' தான்!

சிவநேசன் எனது புதிய காரைப் பார்த்து விட்டு 'என்ன விலைக்கு ஐயா வாங்கினீங்க?' என்று தமிழில் கேட்கிறான். அந்த "வோக்ஸ் வாகன்" பற்றி எனக்கும் பெருமை தான். எண்பதாயிரம் டொலர் என்கிறேன். 'நல்ல காள்' என்று சொல்லிவிட்டு அவன் வெட்டுத் துண்டுகளை நாட்ட ஆயத்தமாகிறான்.

'ஏன் இன்று உனது மகன் வரவில்லை?' என்று நானும் தமிழில் கேட்டுப் பார்க்கிறேன். சிவநேசன் சிரிக்கிறான். 'ஒரு வேளை என்னுடைய தமிழ் பிழையோ' என்று மனதுள் ஒரு

சந்தேகம் வருகிறது. 'நான் கேட்டது பிழையா?' என்று திரும்பவும் கேட்கிறேன்.

'இல்லை, இல்லை. சரி தான். ஐயா ஒரு நாளும் தமிழிலை கதைக்க மாட்டியள். இண்டைக்குக் கதைக்கிறியள். அது தான் சிரிச்சனான்' என்கிறான். 'ஓ.... ஆங்கிலத்திலை கதைக்கிறது கூகம் தானே. உனக்கும் ஆங்கிலம் விளங்கும் தானே.... அது தான்....' என்று சமாளித்தேன்.

சென்ற வாரம் ஒரு தமிழ் விழாவிற்குப் போயிருந்தேன். சிவநேசனுடைய மகன் ஒரு தமிழ்ப் பேச்சுப் போட்டியில் பங்கு பற்றித் தங்கப் பதக்கம் பெற்றுக் கொண்டான். அவன் பேசியதையும் கேட்டேன். ஒரு வகையில் எனக்குப் பொறாமையாக இருந்தது. எவ்வளவு காலத்தோடு அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்த நான், இவ்வளவு பணக்காரனான நான் செய்யாத ஏதோ ஒன்றைச் சிவநேசன் சாதித்து விட்டது போல ஒரு உணர்வு ஏற்பட்டது.

'மகன் எச்.எஸ்.சிக்குத் தமிழ் ஒரு பாடம் எடுக்கிறான். ரியூசனுக்குப் போய் விட்டான். அது தான் இன்று இவனைக் கூட்டி வந்தேன்' என்கிறான் சிவநேசன்.

'யாரிடம் ரியூசனுக்குப் போகிறான்?' என்று கேட்டேன்.

'கல்யாணி ரீச்சரிடம். அவ நல்லாச் சொல்லிக் குடுப்பா நிறையக் கவிதைகள் எல்லாம் சொல்லிக் குடுப்பா...' என்கிறான் சிவநேசன்.

சென்றவாரம் தான் யாரோ எனக்கு 'மெல்லத் தமிழ் இனி' என்ற ஒரு குறும் படத்தை 'மெயில்' மூலம் அனுப்பியிருந்தார்கள். அதைப் பார்த்த போதும் எனக்குள்ளே சிறிய குற்ற உணர்வு ஒன்று ஏற்பட்டது. என்னுடைய நண்பன் ஒருவன் கனடாவில் இருக்கிறான். அவன் பெரிய மொழிப் பற்றாளன். 'எதிர்காலத்தில் அழிந்து போகப் போகிற பல மொழிகளில் தமிழும் ஒன்று' என்ற தோரணையில் பெரிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை ஒன்று எழுதியிருக்கிறான். அதில் தமிழ்மொழியின் சிறப்புகள் பெருமைகள் பற்றியும் நிறையவே எழுதியிருக்கிறான். அதை வாசித்த போதும் எனக்குள்ளே ஏதோ அரிப்பது போல இருந்தது.

எங்கிருந்தோ ஓடி வந்த பேரன் என்னைக் கட்டிக் கொள்கிறான். 'ஏன் வந்தாய்?' என்று ஆங்கிலத்தில் கொஞ்சகிறேன். 'இன்று எனக்குப் பாடசாலை இல்லை. தாத்தாவிடம் போகப் போகிறேன் என்று அம்மாவிடம் பிடிவாதம் பிடித்து வந்தேன்' என்று சொல்கிறான் அந்த ஐந்து வயதுப் பாலன்.

'இவனுக்குத் தமிழ் ரியூசன் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு கல்யாணி ரீச்சரை ஒழுங்குபடுத்திக் தருவாயா?' என்று சிவநேசனிடம் கேட்கிறேன். 'அதற்கென்ன? செய்யலாம் ஐயா' என்கிறான் சிவநேசன். ஏதோ ஒரு விதத்தில் சிவநேசனை விட நான் மிகவும் பின்தங்கிவிட்ட ஒரு சோகம் எனக்குள்!

புகை

எத்தனையோ தடவை நான் இந்தச் சிட்னித் துறை முகப் பாலத்திற்கு வந்திருந்தாலும் இம்முறை நான் வந்திருக்கும் நோக்கம் வித்தியாசமானது. நான் இரண்டு வாரத்திற்கு ஒருமுறை சந்திக்கும் எனது உளவள ஆலோசகர் என்னைப் புதிய பொழுதுபோக்குகளைத் தேடிக் கண்டு பிடிக்கும்படி வலியுறுத்தினார். அடுத்தமுறை நான் அவரிடம் போகும்போது கடந்த இரு வாரத்தில் என்ன என்ன பொழுது போக்குகளில் ஈடுபட்டேன் என்று திகதி, நேரம் முதலிய விபரங்களோடு எழுதிக் கொண்டு போகவேண்டும். அதன் ஒரு பகுதியாகத்தான் இன்று மறுபடியும் சிட்னித்துறைமுகப் பகுதிக்கு வந்துள்ளேன்.

உலகத்திலேயே மிக அழகான இயற்கைத் துறைமுகம் சிட்னித்துறைமுகம் என்று சொல்லுகிறார்கள். உலகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் இருந்து உல்லாசப் பயணிகள் இதைப் பார்ப்பதற்கென்றே வருகிறார்கள். நாங்கள் இங்கே பக்கத்தில்

இருப்பதால் அதன் அருமை தெரியவில்லை என்று நினைத்தபடி துறைமுகப் பாலத்தில் ஏறி 'பைலோன் ரவரின்' உச்சத்திற்குப் போகிறேன். அங்கிருந்து பார்க்கும் போது அந்த 'ஓபரா ஹவுஸும்' பாறைகளும் 'டாலிங் ஹாபரும்' மிக மிக அழகாகத்தான் தெரிகின்றன.

என்னதான் மனதை மாற்றிக்கொண்டு வேறு வேறு பொழுது போக்குகளில் ஈடுபட்டாலும் அடிக்கடி அந்த 'நிக்கொற்றீன் ஆசை' வரத்தான் செய்கிறது. இப்பொழுது கையிலே 'சிகரெட்' இல்லை. சீமியரின் ஆலோசனைப்படி வீட்டிலே நெருப்புப் பெட்டி, லைட்டர், 'ஆஷ்றே' எல்லாவற்றையும் எனது கணவர் எடுத்து எனக்குத் தெரியாமல் மறைத்து வைத்துவிட்டார். ஆனால், அவர் புகைப்பதை விட்டதாகத் தெரியவில்லை. பொக்கற்றில் இருந்து சீனி இல்லாத 'கம்' ஒன்றை எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொள்கிறேன். நானும் எனது கணவரும் சந்தித்துக் கொண்டதும், கலந்துரையாடித் திருமணம் செய்வதான முடிவுக்கு வந்ததும் ஒரு உணவகத்தின் 'புகைத்தல்' பகுதியில் தான்! எங்கள் காதலுக்குத் தூது போனது கிளியோ, புறாவோ, நிலாவோ, காற்றோ அல்ல. சிகரெட் புகைதான் அதைச் செய்தது. நான் அவுஸ்திரேலியாவிலேயே பிறந்து வளர்ந்து படித்த படியால் எனது தோழிகள் அனைவரும் வெள்ளையர்கள் தான். அதனால் பதின்ம வயதில் அவர்கள் போகும் கிளப்புகளுக்கு நானும் போகத் தொடங்கினேன். அவர்கள் புகைக்கும் போது நான் அதைச் செய்ய முடியாமல் இருப்பது எனது சுய கணிப்பை

இழுத்துக் கீழே விழுத்தியது. ஆகவே நானும் மெல்ல மெல்லக் கையில் சிகரெட்டைப் பிடிக்கத் தொடங்கினேன். வெள்ளைத் தோல் சினேகிதிகள் வீட்டுக்கு வந்த போதெல்லாம் பெருமை அடித்துக்கொண்ட 'மம்மி' நான் புகைப்பதை அறிந்தவுடன் ஒன்று இரண்டு நாள் சத்தம் போட்டா. பிறகு அவுஸ்திரேலியாவில் இது மிகமிகச் சகஜம் என்று விட்டுவிட்டா. இந்த விடயம் பற்றித் தொடர்ந்து 'புறு புறுத்துக்' கொண்டு இருந்தது அம்மம்மாதான். அவுவுக்கு நான் ஒரு நாள் நன்றாக ஏசிவிட்டேன். 'கிழவி! உன்னை யாழ்ப்பாணத்துப் பணங்கொட்டைப் பழக்க வழக்கங்களோடே தான் எல்லோரும் எப்பவும் இருப்பினம் என்று யோசிக்க வேண்டாம். இந்த நாட்டின்னை நாகரிக மாற்றங்களுக்கு ஏற்றபடி தான் நாங்கள் இருப்பம். உனக்குச் சகிக்க முடியாட்டி நீ இலங்கைக்குப் போ' அவ அன்று அழு அழு என்று அழுதுவிட்டு அதன் பிறகு ஒன்றும் பேசாமல் விட்டுவிட்டா.

தடித்த கோப்பி அருந்துவதும் ஒரு நாளுக்கு ஒரு டசின் சிகரெட் புகைப்பதும் எனது வாழ்வின் அத்தியாவசிய பகுதிகள் ஆயின. ஆயினும் நானும் படித்தேன். வேலை செய்தேன். என்னைப் போலவே புகைக்கும் ஒருவரைக் காதலித்தேன். திருமணம் செய்தேன். அது வரைக்கும் ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை. இப்போது நான் கர்ப்பமாய் இருக்கிறேன். அதற்குப் பிறகுதான் நான் புகைப்பதை நிறுத்த வேண்டும் என்று வைத்தியர்கள் வற்புறுத்தத் தொடங்கினார்கள். அது எனக்கு முடியவில்லை என்று சொன்ன போது என்னை ஒரு உளவளத்

துணையாளரிடம் அனுப்பி விட்டார்கள். உளவாத்துணையாளர் எனது மனநிலையை மிக ஒத்துணர்வுடன் கேட்டார். முதல் நாள் உளவாத்துணை அமர்வின் போது அங்கேயே எனக்கு ஒரு கோப்பியும் ஒரு சிகரெட்டும் தந்தார்கள். ஆனால், பிறகு படிப்படியாக நான் புகைப்பதால் எனது கருப்பையில் உள்ள குழந்தைக்கு என்னென்ன பிரச்சினைகள் வரக்கூடும் என்பதை விளங்கப்படுத்தத் தொடங்கினார். சிகரெட் புகையில் நாலாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட இரசாயனப் பொருட்கள் இருக்கின்றனவாம். அவற்றில் சயனைட், ஈயம் போன்ற நச்சுப் பொருட்களோடு புற்றுநோயை ஏற்படுத்தக்கூடிய அறுபது இரசாயனங்கள் உள்ளனவாம். ஆயினும் அவை எல்லாவற்றிலும் மிகுந்த தீமையை விளைவிக்கக் கூடியவை நிக்கொட்டீனும், காபனோரொட்சைட்டுமாம். பிள்ளை நல்ல விதமாகப் பிறந்தாலும் பிற்காலத்தில் பிள்ளைக்கு ஆஸ்த்மா வரக்கூடுமாம். அல்லது பிள்ளை பிறக்கும் போதே இதயக்குறைபாட்டுடன் பிறக்கலாமாம். சிலவேளை பிள்ளை மிக நிறைகுறைவாகப் பிறக்குமாம் அல்லது காலத்துக்கு முந்திப் பிறந்து விடுமாம். ஏதோ எல்லாம் சொல்லி என்னைப் பயமுறுத்தினார்.

ஆகவே நான் புகைப்பதை நிறுத்த வேண்டும் என்று முன்றாவது அமர்வில் வற்புறுத்தினார். அதை எப்படிச் செய்ய முடியும் என்பதற்குப் பல வழிமுறைகளைக் கூறினார். எனக்கும் பிள்ளை ஊனமுற்றதாக வந்துவிடக் கூடாது என்ற பயம் இருந்தபடியால் அவர் சொன்னதைக் கேட்க வேண்டியதாகிவிட்டது. எங்களுடைய வீட்டின் பல

இடங்களிலும் 'புகைத்தல் விலக்கப்பட்ட இடம்' என்று எழுதி ஒட்டி இருக்கிறோம். கோப்பி புகைப்பதற்கான ஆசையைத் தூண்டும் என்பதால் இப்போதெல்லாம் கோப்பி குடிப்பதை முற்றாக நிறுத்திவிட்டேன். பொதுவாக எனது பழக்கம் கார் ஓடும்போது புகைப்பது. இப்போது கார் ஓடுவதை எனது கணவரிடம் விட்டுவிட்டேன். இன்னும் அவர் சொன்னபடி ஒவ்வொரு நாளும் நடக்கிறேன். உடற்பயிற்சிகள் வேறு செய்கிறேன். இன்று சிட்னித்துறை முகத்திற்கு வந்திருக்கிறேன். நாளை "புளூ மவுன்ரின்ஸ்" போவதாகத் திட்டம்.

நாலாவது அமர்வில் உளவளத்துணையாளர் அறிவுறுத்தியது எனது கணவரும் புகைப்பதை விடவேண்டும் என்பது! அது நடக்கவில்லை. எனது கணவர் சொல்கிறார் 'நீதானே பிள்ளை பெறப் போகிறாய். நான் இல்லையே' என்று. சிலவேளை அவர் வீட்டில் இருந்தும் புகைப்பார். எனக்கு அருகில் இருக்கும் போதும் புகைப்பார். அதைத் தடுப்பதற்கு என்னால் முடியவில்லை.

'கருவுற்றிருக்கும் அவுஸ்திரேலியப் பெண்களில் ஏறத்தாழப் பன்னிரண்டு வீதமான பெண்கள் புகைக்கிறார்கள். அதையே நிறுத்த முடியவில்லை உன்னுடைய உளவளத்துணையாளர்களால்! நான் ஆம்பிளை. என்னுடைய வயிற்றில் பிள்ளை இல்லை. என்னைக் கட்டுப்படுத்த உன்னாலும் முடியாது. உன்னுடைய கவுன்சிலராலும் முடியாது' என்று சொல்லிவிட்டார் கணவர்.

ஆனாலும், என்னை எனது சீமியர் பெருமளவு மாற்றித்தான் விட்டார். நான் இப்போது புகைப்பிடித்தலை முற்றாக நிறுத்தும் ஒரு உதவிக்குழுவுடன் இணைந்து செயற்படுகிறேன். நாங்கள் வாரம் ஒருமுறை சந்தித்து எங்கள் முன்னேற்றங்கள் பற்றியும், பின்னடைவுகள் பற்றியும், நாங்கள் எதிர்கொள்ளும் சவால்கள் பற்றியும் கலந்துரையாடுகிறோம்.

புகைப்பிடிப்பவர்களை அதிகம் காணும் சந்தர்ப்பமுள்ள 'பார்கள்', 'கிளப்புகள்' மற்றும் உணவகங்களின் புகைத்தல் பகுதிகள் பக்கம் நான் இப்போதெல்லாம் எட்டியும் பார்ப்பதில்லை.

நாள்கள் விரைவாக ஓடி மறைகின்றன. எனக்குப் பேறு காலம் நெருங்கிவிட்டது. ஒரு வகைப் பதற்றம் இருந்தாலும் இன்னொரு வகையில் நம்பிக்கையுடன் நான் வெஸ்ட்மீட் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டேன். காப்பகாலத்தின் இறுதி மாதங்களில் நான் புகைத்தலை முற்றாக நிறுத்திவிட்டிருந்த படியால் என்னுடைய பிள்ளை பாதிக்கப்படமாட்டாது என்று நம்பினேன்.

பிள்ளை பிறக்கும் போது எனக்கு அதிக கஷ்டம் இருக்கவில்லை. பிள்ளையின் பிறப்பு நிறை குறைவாகவே இருந்தது. ஆயினும் அதனால் பெருமளவு கவலைப்பட ஒன்றுமில்லை என்று வைத்தியர்கள் ஆறுதல் கூறினார்கள். எங்கள் அழகான ஆண் குழந்தைக்கு 'ஆகாஷ்' என்று அழகான பெயர் வைத்து மூன்றாவது நாளே நான் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டேன்.

எனது பிள்ளையின் நுண்மதி ஒருவேளை குறைவாக இருக்குமோ, கற்றல் குறைபாடு ஏதும் ஏற்படுமோ, நடத்தைப் பிரச்சினைகள் ஏதும் வருமோ என்று சிறிய ஒரு பயம் இருந்தாலும், நான் பெருமளவு அமைதியாக இருந்தேன்.

பிள்ளை பிறந்த பதினைந்தாம் நாள் காலையில் நாங்கள் எழுந்து பார்த்த போது எந்த விதக்காரணமும் இல்லாமலே எங்கள் சின்னஞ்சிறு மலர் வாடி உதிர்ந்து போயிருந்தது. எஸ்.ஐ.டி.எஸ் என்று மருத்துவர்கள் நோய் நிதானம் செய்தார்கள். பனிப்புுகார் படிந்திருந்த கண்ணாடியில் என் முகம் பார்த்து அழுதேன் நான்.

கருக்கப்படுதல்

சிட்னி நகரத்தின் மையத்தில் சிட்னி பல்கலைக் கழகத்துக்கு அருகில் 'றோயல் பிரின்ஸ் அல்பிரட்' வைத்தியசாலை இருக்கிறது. 'கம்பர் டவுண்' வந்தவுடன் பார்த்து, சரியான பஸ்தரிப்பில் இறங்கி, சிறிது தூரம் நடந்து, அந்த வைத்தியசாலையின் ஒரு பக்கமாக இருந்த 'கெரி பாக்கர்' கல்வி நிலையத்தின் கேட்போர் கூடத்திற்கு வந்து சேர்ந்து விட்டேன். சிறிது தூரம் நடந்ததே களைப்பாக இருக்கிறது. உள்ளத்தின் களைப்பு மட்டுந்தானா அல்லது உடலும் சேர்ந்து களைத்துப் போகிறதா என்று நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை.

கருத்தரங்கிற்கு வருவோரை மிக உற்சாகமாக வரவேற்றுக் கொண்டிருக்கும் இணைப்பாளர்களிடம் சென்று எனது வருகையைப் பதிவு செய்து கொள்கிறேன். பெரிதாகச் சிரித்தபடி காலைத்தேநீரை அருந்திவிட்டுக் கருத்தரங்க மண்டபத்திற்குச் செல்லுமாறு இணைப்பாளரான அந்தச் சீனப் பெண் கூறுகிறார்.

கருத்தரங்குக்கு வந்து கொண்டிருப்பவர்கள் அநேகமாக வயதானவர்கள் தான். எனக்குத்தான் எல்லோரையும் விட வயது குறைவாக இருக்கும். ஆனாலும், என்னால் உற்சாகமாகச் சிரிக்க முடியவில்லை. எல்லோரும் சிரித்துக் கதைத்தபடி தேநீர் அல்லது கோப்பி அருந்துகிறார்கள். நான் ஒரு ஓரமாகச் சென்று தேநீருடன் தனியாக அமர்ந்து கொள்கிறேன். எனக்கு யாருடனும் கதைக்க விருப்பமில்லை.

நேரம் காலை ஒன்பதரை ஆகிறது. இன்று என்ன தலைப்பில் உரைகள் இருக்கின்றன என்று ஒருமுறை அழைப்பிதழை எடுத்துப் பார்த்துக் கொள்கிறேன். கடிதம் வந்தபோது அந்தத் தலைப்புகளைப் பார்த்திருந்தேன். ஆனாலும் மனம் இப்போதெல்லாம் எந்த விடயத்திலும் கவனம் செலுத்துவதில்லை. விடயங்கள் மிக இலகுவாக மறந்து போகின்றன. வைத்தியசாலைக்கு வந்திருக்கிறேன் என்ற நினைவே சங்கிலித் தொடராக எல்லாவற்றையும் இழுத்து வருகிறது. இந்தக் கருத்தரங்கை வேறு எங்காவது வைத்திருக்கக் கூடாதா? இந்த நாட்டில் கருச்சிதைவு செய்து கொள்வதற்குக் கணவனது அனுமதி கூடத் தேவையில்லை என்ற சட்டம் பற்றி முதலில் கேள்விப்பட்ட போது எனக்கு ஒரு வகையில் ஆறுதலாக இருந்தது.

பெண்களின் உரிமையும், தீர்மானம் எடுக்கும் பொறுப்பும் மதிக்கப்படும் நாடு என்று நினைத்தேன். எனது பொருளாதார நிலைமை இப்போது ஒரு பிள்ளைக்குத் தாயாகும் நிலையில் இல்லை என்று சொன்னபோது வைத்தியர்கள் கூட

அந்த முடிவு பற்றி அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. கருச்சிதைவு செய்ய வேண்டாம் என்று எந்த வைத்தியரும் எனக்கு ஆலோசனை கூறவில்லை.

கருத்தரங்க மண்டபத்திலே கடைசி வரிசையில் ஒரு ஓரமாக அமர்ந்திருக்கிறேன். மனதிற்குச் சற்று ஆறுதலாக இருக்கும் என்று தான் இந்த 'சமூக வருகையாளர்' திட்டத்தில் சேர்ந்தேன். வாரத்தில் ஒரு நாள் முதியோர் இல்லத்திற்குச் சென்று அங்கு எனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட இரு முதியவர்களுடன் கதைப்பது தான் எனது பணி. அதற்கான இலவசக் கருத்தரங்கிற்காக இன்று இங்கு வந்திருக்கிறேன். முதியவர்களோடு கதைப்பதனால் நான் அவர்களுக்கு அன்பும் ஆறுதலும் கொடுக்கப் போகிறேனா அல்லது அவர்கள் தான் எனக்கு ஆறுதல் கூறவேண்டி இருக்குமா என்பது கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம்.

என்னைச் சுற்றியிருந்த ஏறத்தாழ நூறுபேரும் ஒரே நேரத்தில் சிரித்த போது தான் எனது பிரக்ஞை கருத்தரங்க மண்டபத்திற்கு வருகிறது. முதலாவது பேச்சாளர் சிரிப்பும் நகைச்சுவையும் எப்படி முதியவர்களின் மனதுக்கு ஒத்தடம் கொடுக்கிறது என்பது பற்றிப் பேசுகிறார். அவரை இணைப்பாளர் அறிமுகம் செய்தது. அவரது பெயர் ஒன்றும் எனக்குள் போயிருக்கவில்லை. அவர் தான் ஒரு முதிய பெண்ணுடன் உரையாடும் காட்சியை வீடியோவில் போட்டுக் காண்பிக்கிறார். கோமாளி போல உடையணிந்து கொண்டு அவர் ஒரு கமராவினால் அந்தக் கிழவியைப் படம் எடுக்கிறார். அப்போது

அவர் சொல்கிறார். இந்தக் கமரா நாற்பது வருடம் பழமையானது. ஆதலால் இதைப் பாவித்து நான் உங்களைப் படம் எடுக்கும் போது உங்கள் வயது இப்போதைய வயதைவிட நாற்பது குறைவாக இருக்கும் என்று. அதற்குத்தான் எல்லோரும் இப்படிச் சிரிக்கிறார்கள். அந்த மண்டபத்திலேயே சிரிக்காத ஒரே ஒரு நபர் நானாகத்தான் இருக்கும். 'வாத்தியார் வேலையும் ஒரு வேலையோ?' என்று சொல்லி என்னைக் கட்டாயப்படுத்தி எனது அண்ணன்மார் இந்தத் திருமணத்தை எனக்குச் செய்து வைத்தார்கள். 'வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை, நல்ல சாதி சனம்' என்று எமது குடும்பத்தவருக்கு நல்ல திருப்தி. எனக்கும் எனது காதலை உறுதிபடத் தெரிவிக்கும் துணிவும் இருக்கவில்லை. அண்ணன்மாருக்குப் பயந்தேன். அவர்கள் சொல்கிறபடி செய்யாவிட்டால் எனது செத்த வீட்டிற்கும் யாரும் வரமாட்டார்கள் என்று அச்சமாக இருந்தது. அதனால் தலையை ஆட்டிவிட்டு இங்கு வந்து சேர்ந்தேன்.

மாப்பிள்ளை 'டாக்டர்' என்று சொன்னார்கள். அதிலே எனக்கும் கூட ஒரு பெருமை இருந்தது. என்னை எல்லாரும் டாக்டரின் மனைவி என்று பெரிதாக மதிப்பார்கள் என்று நம்பினேன். இங்கு வந்த பிறகு மெல்ல மெல்லத்தான் தெரிந்தது. எல்லாம் பொருத்தமற்ற கற்பனை என்று. அவர் உண்மையில் டாக்டர் இல்லை. முதியோர் பராமரிப்பு நிலையத்தில் இரவு நேரத் தாதியாகத்தான் தொழில் செய்கிறார் என்பது ஒரு வருடத்தின் பிறகுதான் தெரியவந்தது. அதுகூடப் பரவாயில்லை. அதே நிறுவனத்தில் பராமரிப்பாளராகப்

பணிபுரியும் ஒரு பெண்ணுடன் இவருக்கு முறையற்ற உறவு இருந்தது. அவர்களுக்கு ஒரு பிள்ளையும் இருப்பதாகத் தெரியவந்தபோது நானும் கருவுற்றிருந்தேன். கருவுடன் உறைந்து போனேன்.

கருத்தரங்க மண்டபத்தில் ஏதோ ஒரு மணம் பரவுகிறது. என்ன இது? எனக்குத் தரப்பட்ட மயக்க மருந்தின் மணமா? இல்லையே. நான் கருத்தரங்கில் அல்லவா இருக்கிறேன்? முந்திய பேச்சாளரின் உரை முடிந்திருந்தது. இப்போது மிக நாகரிகமாக உடை அணிந்த இளம் பெண்ணொருத்தி பேசுகிறார். அவள் 'அறோமா திறப்பி' பற்றிப் பேசுகிறாள். நறுமணங்களுடன் கூடிய மசாஜ் எப்படி முதியவர்களுக்கும் உதவும் என்று கூறுகிறாள். மாதிரிக்கு அவள் திறந்து வைத்திருக்கும் புட்டியில் இருந்துதான் இந்த வலிமையான மணம் வருகிறது. இது நோய்களைக் குணப்படுத்தும் என்று அவள் கூறுகிறாள். ஆனால், எனக்கு இந்த மணம் கடுமையான தலையிடியைக் கொண்டுவரும் போல இருக்கிறது. அது ஆண் உடலில் இருந்து வரும் வியர்வை நாற்றம் போல மிக வெறுப்பாக இருக்கிறது. தாங்கள் பாவிக்கும் நறுமணச் சிகிச்சை, தசை இறுக்கம், உணர்வுக் குழப்பங்கள், பதகளிப்பு, நித்திரை வராத தன்மை, ஞாபக மறதி இவை எல்லாவற்றிற்கும் உதவும் என்று கூறும் அவள் தாங்கள் நறுமண எண்ணெய் ஒன்று தயாரிப்பதற்குப் பயன்படுத்தும் 'லவெண்டர்' புல்வெளியின் ஊதா நிறப் படத்தைத் திரையில் விழுத்திக் காட்டுகிறாள். என் மனதின்

புல்வெளிகள் எல்லாம் கருகிப் போய் இருக்கின்றன. திரையில் விழும் புல்வெளி பற்றி நான் கரிசனை காட்டவில்லை.

அந்த இரவுப் பராமரிப்பாளர்! அவளின் முகம் எனக்குத் தெரியாது. தெரிய வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. ஆயினும் அவள் மிகக் கறுப்பாகவே இருப்பாள் என்று ஒரு எண்ணம். அந்தக் கறுப்பியின் பிள்ளைக்கும் எனது பிள்ளைக்கும் தந்தை ஒருவர் என்ற எண்ணத்தை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. சட்டபூர்வமான மனைவி நான் தான். அது வேறுவிடயம். ஆனாலும், எனக்குப் பிள்ளை வேண்டாம். வேண்டாம், வேண்டாம் என்ற குரல் எனக்குள் பலமாக ஒலிக்கத் தொடங்கியது. அவுஸ்திரேலியாவின் சட்டம் எனக்கு உதவியது. இப்போது அந்தக் கரு எனக்குள் இல்லை. ஆனால், மனம் முன்னரை விட மிக அதிகமாக வலிக்கத் தொடங்கி விட்டது.

வருடந்தோறும், அவுஸ்திரேலியாவில் எழுபத்தையாயிரம் கருக்கலைப்புகள் நடைபெறுகிறதாம். அவர்கள் எல்லாம் எப்படி அதற்குப் பிறகு அமைதியாக இருக்கிறார்கள் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

எனக்குள்ளே மிகக் கடுமையான குற்ற உணர்வு இருக்கிறது. என்னுடைய பிள்ளையை நான் கொலை செய்துவிட்டேன். கடவுள் கூட என்னை மன்னிக்கமாட்டார். நான் எப்படி இந்த உலகத்தில் தலை நிமிர்ந்து வாழ முடியும்? எனது பிள்ளை வீரிட்டு அழுவது போன்ற குரல் கேட்கிறது. என் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வடிகிறது. 'இந்த மனம் எப்படி

இருக்கிறது?' என்று பேசிக் கொண்டிருக்கும் பெண் கேட்கிறாள்.

'எனக்குக் கடுமையான தலை வலியைக் கொண்டு வந்திருக்கிறது உங்கள் சிகிச்சை' என்று கோபமாகக் கத்துகிறேன். எல்லோரும் என்னைத் திரும்பிப் பார்க்கிறார்கள். இணைப்பாளர் என்னை நோக்கி வருகிறார். கருகிப்போனது எனது காதலா? எனது மனமா? எனது குழந்தையா? எனது நாடா?... எனது...?

ஊஞ்சல்

குழந்தைகள் பலர் அந்தப் பூங்காவில் நின்று விளையாடுகிறார்கள். அந்தப் பூங்காவின் பெயர் 'ஏயரி பார்க்'. காற்று நிறையவே வருகிறது. உண்மை தான்! எனது மூன்று வயது மகளை ஒரு ஊஞ்சலில் ஏற்றிவிட்டிருக்கிறேன். ஊஞ்சல் இப்போது முன்னோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. பின்னாலே இருந்த ஊஞ்சல் இப்போது முன்னே போகிறது. திரும்பவும் பின்னுக்குத் தான் வரப்போகிறது என்று நினைக்கத்தான் பயமாக இருக்கிறது.

இப்போது நான் உலகத்தின் பார்வையில் நன்றாக இருக்கிறேன். சினிமாத் துறையில் ஈடுபடுகிறவர்கள் பொதுவாகவே குறுகிய காலத்தில் நிறையப் பணம் சம்பாதித்து விடுகிறார்கள். புகழையும் சேர்த்துக் கொள்கிறார்கள். நானும் அதற்கு விதிவிலக்கில்லை. அவுஸ்திரேலியாவில் நான் இரண்டு

தமிழ்ப் படங்களும் இரண்டு சிங்களப் படங்களும் எடுத்து விட்டேன். இப்போது 'பழையவன் பரமன்' என்ற எனது பெயர் மிகவும் பிரசித்தம். அவுஸ்திரேலியாவின் தமிழ் வானொலிகள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு எனது பேட்டியை ஒலிபரப்பின. இலவச தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் எனது புகைப்படங்களைப் போட்டு என்னைப் பற்றி எழுதித் தள்ளிவிட்டன. தமிழ்ப்பாடசாலையில் படித்து எச்.எஸ்.சி.க்குத் தமிழை ஒரு பாடமாக எடுக்கும் மாணவி ஒருத்தி என்னைப் பற்றியும் எனது சினிமாக்களைப் பற்றியும் 'ஆய்வு' செய்து இம்முறை தனது வாய்மொழிப் பரிட்சைக்கு ஆயத்தமாகிறாள். எல்லாம் உண்மைதான். ஆனால் எனக்குள் இன்னும் எரிமலை வெடித்துச் சிதற ஆயத்தமாக இருக்கிறது என்பது ஒருவருக்கும் தெரியாது. ஏன் ஒருவருக்கும் தெரியாது? எனக்கு நன்றாகவே தெரிகிறது.

ஊஞ்சலில் இருந்து எப்போது எனது மகள் இறங்கி 'சுவிங்' இற்கு மாறினாள் என்று எனக்கே தெரியவில்லை. அப்போது நான் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒன்பதாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். படிப்பில் உச்சம் என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் சராசரியை விட உயர்வாகவே இருந்தேன். நண்பர்களை எப்போதும் சிரிக்க வைத்துக் கொண்டிருப்பேன். நான் ஒருநாள் பாடசாலைக்குப் போகாவிட்டாலும் வகுப்பில் களை இல்லாமல் போய்விடும் என்று நண்பர்கள் சொல்வார்கள். அரசியல் அலைகள் பல ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வந்து கொண்டிருந்த எண்பதுகளின் பிற்பகுதி. நானும் அலை

ஒன்றில் அகப்பட்டேன். கடலில் வசதியாக அகப்படுகின்ற மீன்கள் எல்லாம் பிடித்து பெரிய முதலாளிகளிடம் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தேன். நான் மீன்பிடிக்கும் விடயம் யாருக்கும் தெரியாது என்றுதான் நம்பியிருந்தேன். டயரியில் எதுவும் எழுதினால் கூட ஒரு சங்கேத பாஷையில் தான் எழுதுவேன். அதை வாசித்து யாரும் எதுவும் கண்டுபிடிக்க முடியாது. நான் மிகமிகப் புத்திசாலித்தனமாகச் செயற்படுவதாகத்தான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்தக் குறிப்பிட்ட இரவு வரை!

மகள் இப்போது சறுக்குவதற்காக மேலே மேலே ஏறிக் கொண்டிருக்கிறாள். சற்று நேரத்தில் சறுக்கப் போகிறேன் என்று அவளுக்குத் தெரியும். மூன்று வயதுப் பாலகிக்குத் தெரியும். ஒன்பதாம் வகுப்பு இளைஞனுக்குத் தெரியவில்லை.

இரவு இரண்டு மணி. நல்ல இருட்டு. வீட்டின் வெளிவிராந்தையில் வெறும் பாயில் போர்த்துக் கொண்டு படுத்திருந்த நான் ஏதோ அரவம் கேட்டு விழித்துப் பார்த்த போது என்னைச் சுற்றிப்பல துவக்கு முனைகள் நீண்டிருந்தன. இனிமேல் எந்த வகையிலும் தப்புவது சாத்தியமில்லை என்பது ஒரு விநாடிக்குள் புரிந்தபோது உண்மையை ஒப்புக் கொண்டேன். பிறகு? பிறகென்ன? நான் சொல்லியா உங்களுக்குத் தெரிய வேண்டும்?

விலங்கு: கைது: இருட்டறை: தலைகீழ் நிலை: கத்துதல்: மயங்குதல்: என்று மூன்று மாதம் ஓடிற்று. நல்ல காலம்

உயிர்போய் விடவில்லை. போயிருந்தால் இன்று இந்தப் பழையவனை நீங்கள் சந்திக்க முடிந்திருக்காது.

எப்படியோ ஹெரியில் வந்தேன். இந்திய அமைதி காக்கும்படை நாட்டை விட்டு ஹெரியேறுகிறது. நானும் ஹெரியேற ஆயத்தமானேன். ஒரு கள்ளப் பாஸ்போர்ட்: ஒரு ஏஜென்சி: கையினுள் புதையும் காசு நோட்டுகள்: மலேசியாவிற்கு வந்துவிட்டேன். சற்றுத் தாமதித்து சிங்கப்பூர் வந்து ஒரு அழகான விடிகாலைப் பொழுதில் சிட்னி விமான நிலையத்தில் வந்து இறங்கினேன்.

இனிமேல் என் வாழ்வில் விடியப் போகிறது என்று நம்பத் தொடங்கினேன். எனது பழைய கதைகளை எல்லாம் மறந்துவிட விரும்பினேன். பாஸ்போர்ட்டைக் கிழித்துவிட்டு மெல்பேணுக்கு வந்தேன். எனக்கு அப்பா வைத்த பெயர் சத்தியமூர்த்தி. அந்தப் பெயர் இனித் தேவையில்லை. கள்ளப் பாஸ்போர்ட் பெயரும் தேவையில்லை. அப்பாவே என்னைத் தேவையில்லை என்று கைவிட்டு விட்டார். அவுஸ்திரேலியாவில் எங்கே போனாலும் முதல் பெயர், குடும்பப் பெயர் என்று இரண்டு பெயர் கேட்பார்கள். பழையன எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட விரும்பியதால், 'பழையவன்' என்றும் கடவுளே என்னைக் காப்பாற்றிப் புதுவாழ்வு தந்திருப்பதால் 'பரமன்' என்றும் வைத்துக் கொண்டேன்.

மெல்போனில் கடவுள் செயலாக ஒரு சிங்கள வீட்டில் அறை ஒன்று வாடகைக்குக் கிடைத்தது. சத்தியமூர்த்தி ஆகிய

நான் பல பொய்களைச் சொல்லி அந்த வீட்டில் குடி புகுந்தேன். நல்ல காலமாக 'உள்ளே' இருந்த காலத்தில் கொஞ்சம் சிங்களமும் கொஞ்சம் ஆங்கிலமும் படித்திருந்தேன். சிங்களம் வீட்டிலும் ஆங்கிலம் றோட்டிலும் உதவியது. புண்ணியவான் ஒருவரின் தயவால் வயதான ஐயா ஒருவரைப் பராமரிக்கும் வேலை கிடைத்தது. சட்டபூர்வமாக வயதானவர்களைப் பராமரிப்பதற்குரிய படிப்பு எனக்கு இல்லை. ஆனால், தமிழ் எஞ்சினியர் ஒருவர் தாங்கள் வேலைக்குப் போய் வீடு திரும்பும் வரையில் தனது தந்தையாரைப் பார்த்துக் கொள்வதற்கு ஒரு நாளுக்கு இருபது டொலர் தரச்சம்மதித்தார். அது போதும் என்று செய்து வந்தேன்.

நான் தங்கியிருந்த சிங்கள வீட்டில் அவர்களின் மகள் எச்.எஸ்.சி.படித்துக் கொண்டிருந்தாள். இப்போது அந்த மனை என் காம வலையில் சிக்க வைத்துவிட்டேன். பெற்றோர்களின் எதிர்ப்புக்கு மத்தியில் ஒரு நாள் அவளும் நானும் பதிவுத்திருமணம் செய்து கொண்டோம். எனது பெற்றோருக்கு நான் திருமணம் செய்ததே தெரியாது. தெரிந்தும் என்ன செய்யப் போகிறார்கள்? அகதி அந்தஸ்துப் பெற்றுவிட்டேன். மனைவி அவுஸ்திரேலியப் பிரஜையாக இருந்தபடியால் பல பிரச்சினைகள் இலகுவாகிவிட்டன. மூன்று மாதம் படித்து முதியோர் பராமரிப்பு நிலையத்தில் வேலை செய்வதற்கான 'சேட்டிபிகட் தீர்' வாங்கிவிட்டேன். இப்போது முதியோர்

பராமரிப்பு நிலையத்தில் சுத்திகரிப்பு வேலை, காசு வருகிறது. மனைவியும் வேலை செய்கிறாள்.

'பழைய விடயங்கள் எல்லாம் பிழை' என்ற எண்ணம் மனதில் தொடர்ந்து ஓடிக்கொண்டே இருந்தது. வீட்டிலே தமிழ் கதைப்பதை விட்டுவிட்டேன். மனைவி சிங்களத்தில் கதைப்பாள். பிள்ளைகள் ஆங்கிலத்தில் பதில் சொல்லுவார்கள். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் புத்த கோயிலுக்குப் போவோம். மூத்த மகனுக்குப் பாடசாலையில் சமயம் கற்பிக்கப்படும் போது அவன் கிறிஸ்தவ சமயத்திற்குப் போகிறான்.

நான் உடுப்புப் போடும் முறைமாறிவிட்டது. தலை இழுக்கும் முறை மாறிவிட்டது. சாப்பாடு எல்லாம் மாறிவிட்டது. மொழி மாறிவிட்டது. சமயம் மாறிவிட்டது. யாழ்ப்பாணத்து வீதிகளில் வெறுங்காலுடன் ஓடித் திரிந்த நான் இப்போது காரில் போய் வருகிறேன். இப்போது நான் சினிமாத் தயாரிப்பாளர், பழமையையும் மூட நம்பிக்கைகளையும் காரசாரமாக விமர்சிக்கிற முற்போக்கு மார்க்சியவாதி.

இன்னும் சேலை உடுத்துக் கொண்டு, விபூதி பூசிக் கொண்டு கோயிலுக்குப் போகிற பெண்களைக் கடுமையாக விமர்சிப்பேன். தாலி கட்டிக்கொண்டு குங்குமம் போட்டுக் கொண்டு போகிறவர்களைக் கண்டால் எனக்குக் கடும் கோபம் வருகிறது.

இப்போது மகள் புதிய விளையாட்டு ஒன்றைப் புல்வெளியில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிற அவுஸ்திரேலியப்

பையன்களோடு சேர்ந்து கொள்கிறாள். அவள் அவர்களோடு ஆங்கிலத்தில் பேசுவது எனக்குப் பெருமையாக இருக்கிறது.

சென்ற வாரத்தில் ஒரு நாள் சாரம் உடுத்தபடி ஹோட்டில் நின்று கதைத்துக் கொண்டிருந்த தமிழ்ப் பையன்களைக் கண்டபடி பேசிவிட்டேன். 'போர்ட்டில் வந்து இறங்கிய நாயளுக்கு ஒழுங்கா உடுப்புப் போடவும் தெரியாது' என்று! நீண்ட காலம் அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்கிற சினிமாத் தயாரிப்பாளர் என்ற 'கௌரவம்' எனக்கு இருப்பதால் அவர்கள் வாய்திறக்கவில்லை.

மகளைப் பார்க்கில் இருந்து தூக்கிவந்து எனது புதிய காருக்குள் ஏற்றுகிறேன். நான் பிடித்துக் கொடுத்த மீன்கள் பலவும் இறந்துவிட்டன. மீனைப் பெற்றுக் கொண்ட முதலாளியிடமும் போய்விட்டனர். நான் மட்டும் நிறையக் காசுடன்... காருடன்.... வீட்டுடன்....

எனது காருக்கு எதிர்த்திசையில் ஒரு பழைய புகையிரதம் ஓடுகிறது. அது என் காரைவிட வேகமாகப் போவது போல எனக்குப்படுகிறது. எனது மகள் ஏதோ ஒரு விளையாட்டுப் பொருள் தருமாறு அடம்பிடித்து வீரிட்டு அலறுகிறாள். நான் எரிமலை மனதுடன்...!

நஞ்சூட்டல்

நான் ஒரு கூட்டத்திற்குப் போகிறேன். அங்கு நான் கல்லூரி மாணவனாக இருந்த காலத்தில் அந்தப் பாடசாலையில் அதிபராக இருந்த சின்னையா மாஸ்டர் நிற்கிறார். அவர் ஒரு சிறு பையனுக்கு ஏதோ செய்யும்படி கண் ஜாடை காட்டுகிறார். எனக்குத்தான் ஏதோ தீமை செய்யும்படி சொல்வதாகப் புரிந்து கொள்கிறேன். உடலெங்கும் ஒரு வகைப் பயம் பரவுவது போல இருக்கிறது. கூட்டம் அதிகமாக இருந்த இடத்தை விட்டு விலகி வந்து கூட்டம் குறைந்த இடத்தில் நின்று கொள்கிறேன். அப்போது வட்ட முகமுடைய ஒரு சிறு பையன் எனது வலது புறங்கையில் உள்ள நாளத்தில் வைத்து ஊசி ஒன்றை 'டக்' கென்று போட்டு விடுகிறான். நான் பயந்து ஓடிக் கல்லூரிக்குள் நுழைந்து கொள்கிறேன். 'எனக்கு நஞ்சூட்டப் பட்டுவிட்டது' என்று பக்கத்தில் நிற்பவருக்குச் சொல்கிறேன். பக்கத்தில் நிற்பது யார் என்று தெரியவில்லை. 'எனக்கு நஞ்சூட்டப்பட்டு

விட்டது' என்பதை இவ்வாறு வெளிப்படையாக எல்லாருக்கும் சொல்லலாமா என்று யோசிக்கிறேன். 'சொல்லாவிட்டால் என் உயிருக்கே ஆபத்தாகிவிடும்' என்று நினைத்து இன்னும் ஒருவருக்குச் சொல்கிறேன்.

என்னை ஒரு இடத்தில் அசையாது இருக்க வைத்துவிட்டு வைத்தியர் போலக் 'கோற்' போட்ட இரு பிள்ளைகள் போய் எங்கள் தாவரவியல் ஆசிரியையை அழைத்து வருகிறார்கள். இரட்டைப் பின்னலுடன் அசைந்து அசைந்து வந்த ஆசிரியை என்னைப் பார்த்துவிட்டுப் 'பயப்பட ஒன்றுமில்லை' என்கிறா. 'ஒரு சிறு துளிதான் உள்ளே போயிருக்கும்' என்று தொடர்ந்து சொல்கிறா. அங்கிருந்து புறப்பட்டு வரும்போது நான் திரும்பவும் அதிபரையும் அந்தப் பையனையும் பார்க்கிறேன். திடீரென நான் அவனைப் பிடித்து இழுத்து 'இவன்தான் எனக்கு நஞ்சு ஏற்றியவன்' என்று சொல்கிறேன். அவனது கையில் இன்னும் அந்த ஊசி இருக்கிறது. அதைப் பறித்தாய் பார்க்கிறேன். அதில், 'பொய்சன்' என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. 4 மில்லிலீற்றர் என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளது. அதேபோல இன்னொரு பையன் எதிர்ப்புறத்தில் நிற்கிறான். ஆகவே, என் உடலில் 8 மில்லிலீற்றர் நஞ்சு செலுத்தத் திட்டம் இடப்பட்டிருந்தது என்று நினைக்கிறேன்.

அப்படிச் செலுத்தியிருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும் என்று பக்கத்தில் நின்ற இன்னொருவரைக் கேட்கிறேன். குருதி உறைந்துவிடும் என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். இப்போது இறந்திருப்பேன் என்று வேறு சிலர் சொல்கிறார்கள். எட்டு மில்லிலீற்றர் மருந்து உள்ளே போகும்வரை ஊசியைப்

பறிக்காமல் நான் சிலை போல ஓரிடத்தில் நின்றிருப்பேன் என்று எப்படி இவர்கள் நினைத்தார்கள் என்று யோசித்துப் பார்க்கிறேன். என்றாலும் நான் எதிர்பாராமலே ஒரு கணநேரத்தில் இந்தச் சின்னப்பையன் எனது கையின் நாளத்தைப் பிடித்துவிட்டான் தானே என்றும் நினைக்கிறேன்.

கண்விழித்துப் பார்த்தபோது பகல் வெளிச்சம் படுக்கை அறையினுள் எட்டிப் பார்க்கத் தொடங்கியிருப்பது தெரிந்தது. ஜூன் மாதம் 21ஆம் திகதி சூரியன் மகரக் கோட்டிற்கு உச்சம் கொடுக்கும் காலம் நெருங்கி வருகிறது. வருடத்திலேயே பகற்கொழுது மிகக்குறைந்த காலம். மாலையில் ஐந்து மணிக்கெல்லாம் நன்றாக இருட்டிவிடும். அதேபோலவே காலையில் சூரிய வெளிச்சம் எட்டிப்பார்க்கிறது என்றால் காலை ஏழரைக்கு மேல் ஆகிவிட்டது என்று அர்த்தம். இரவு வெப்பநிலை எட்டுப் பாகை செல்சியஸ் அளவிற்குக் குறைந்திருந்தது. 'சூயில்ற்றுக்குள்' புகுந்து படுத்து நல்ல நித்திரை.

கண்டது கனவு என்பது பிரக்கைக்குத் தெரிந்த உடனேயே நேரம் போய்விட்டது என்பது உறைக்க உதறி அடித்துக் கொண்டு எழுந்துவேகமாக வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு காலை ஸ்ராட் ஆக்கிவிட்டேன். வேலைக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கும் போது மறுபடியும் நினைவுகள் கனவைத் தொட்டுப் பார்க்கின்றன. ஏன் எனக்கு இப்படி ஒரு கனவு வந்தது?

எதிர்ப்புறமாக எனக்கு முன்னால் வருகின்ற கார் ஒன்றில் கண்ணாடி யன்னலைப் பிடித்துக் கொண்டு இன்னொருவன்

சைக்கிளில் சமாந்தரமாக வருகிறான். அவுஸ்திரேலியாவில் இப்படிப்பட்ட காட்சிகளை மிகவும் அரிதாகவே பார்க்கலாம். கார் ஓடும் வீதியில் யாரும் சைக்கிளில் வரமாட்டார்கள். அதிலும் இப்படிக் காண்பிப்பதுக் கொண்டு சைக்கிளை மதிக்காமல் ஓடுகின்ற ஆபத்தான ஓட்டத்தைச் செய்வது யார்? நல்ல காலம் பொலிஸ் வாகனம் ஒன்றும் வரவில்லை. அவனுடைய தோல் நிறத்தைப் பார்த்தால் அவன் எமது தாய் நாட்டில் இருந்து வந்தவன் போலத்தான் தெரிகிறது. நான் கடந்து வந்து கொண்டிருக்கிற இந்தப் பிரதேசம் சீனர்களும், இந்தியர்களும், இலங்கையர்களும் அதிகம் வாழுகிற பிரதேசம் தான். இந்தப் பிரதேசத்தில் தான் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்திய இளைஞர்கள் இரவு நேரப் புகைவண்டிகளில் வைத்து அதிகமாகத் தாக்கப்படும் சம்பவங்கள் நடந்தன.

முன்னால் இருக்கும் சந்தியில் 'சிக்னல்' வெளிச்சம் சிவப்பாக இருப்பதால் காண நிறுத்தி வைத்திருக்கிறேன். வீதியின் இருமருங்கிலும் பெரிய மரங்கள் வரிசையாக நிற்கின்றன. அவற்றின் பெரும்பாலான இலைகள் சிவப்பு நிறமாக மாறி 'வின்றறின்' வரவுக்குக் கட்டியம் கூறுகின்றன. பார்க்க அழகாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால், இந்த நிலைமை மரங்களின் ஆரோக்கியத்திற்கு நல்லதில்லை என்பது எனக்குப் புரிகிறது.

'என்னை விட வயதில் குறைந்தவர்களால் நான் நஞ்சூட்டப்படுகிறேன்' என்ற எண்ணம் திடீரென்று தீப்பொறி போல மனதில் வந்து போகிறது. நான் தாய்நாட்டில் இருந்தபோது எல்லா வகையிலுமே ஒரு நேர்மையான வாழ்வு

வாழ்ந்தவனாகவே இருந்தேன். யாழ்ப்பாணத்திலே நோயாளிகள் பலராலும் பேசப்பட்ட, சேவை மனப்பாங்கு கொண்ட ஒரு நல்ல வைத்தியனாக இருந்தேன். 1995 ஆம் ஆண்டின் அந்தப் பாரிய இடப்பெயர்வு குடும்பத்துடன் என்னை அவுஸ்திரேலியாவுக்குத் தள்ளியது.

இங்கு வந்தபோது 'அலிஸ் ஸ்பிரிங்ஸ்' என்ற பாலைவனப் பிரதேசத்தில் தான் வேலை கிடைத்தது. சில காலங்களில் 'வெயில் கொடுமை' தாங்க முடியாது. நிலத்தில் இறங்கினால் நெருப்பில் இறங்கியது போல இருக்கும். நடந்து போகமுடியாது. ஓட வேண்டும் போல இருக்கும். எனது வீட்டில் நான் ஒருவன் தான் உழைப்பவன். விஞ்ஞானப் பட்டதாரியான எனது மனைவிக்குப் பொருத்தமான வேலை எதுவும் கிடைக்கவில்லை. 'தரம்' குறைந்த வேலைகளுக்கு அனுப்ப மனம் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. மனைவியையும் மூன்று பிள்ளைகளையும் - நல்ல பாடசாலையில் படிப்பதற்காக - சிட்னியில் தங்க வைத்திருந்தேன். அப்போதுதான் எப்படியாவது விரைவில் அதிக பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை ஒரு வெறி போல மனதில் ஓடத் தொடங்கியது. எமது நாட்டில் ஒரு வைத்தியருக்கு எவ்வளவு மதிப்பு இருந்தது? பொது மக்கள் எங்களைக் கண்டால் 'கடவுள்' போல அல்லவா மதிப்பார்கள்? நாம் ஏதாவது சொன்னால் அது 'தெய்வ வாக்கு'ப் போல அல்லவா எடுக்கப்படும்? இங்கு எமக்கு எதிராக யார் எப்போது வழக்குப் போடுவார்கள்? எப்போது எமது வேலை பறிபோகும்? என்று பயந்து பயந்தே தொழில் செய்ய வேண்டி இருக்கிறது. நான் இங்கு வந்த போதே எனது நண்பர்கள் சொன்ன

ஆலோசனை இரண்டு. 'நீ உன்னிடத்தில் வருகிற நோயாளி யாரையும் சாகவிட்டு விடாதே. அதே சமயத்தில் தேவையற்ற மருந்தையும் கொடுத்து விடாதே' என்பது முதலாவது முக்கியமான ஆலோசனை. 'நோயாளிக்கு என்ன வருத்தம் என்பதைக் கூறாதே. அது ஒருவேளை பிழை என்றால் உன்பாடு திண்டாட்டமாகப் போய்விடும்' என்பது இரண்டாவது ஆலோசனை. அந்த ஆலோசனைகளின் படியேதான் நான் இன்றுவரை செயற்பட்டு வருகிறேன்.

சாதாரண வேலை செய்பவர்களை விட எனக்குக் கொஞ்சம் அதிகம் சம்பளம் வருவது உண்மைதான். ஆனால், அதிலும் ஒரு பகுதி வரி என்ற பெயரில் அரசாங்கத்திற்குத் திருப்பித் தரவேண்டும்.

இந்த நிலையில்தான் என்னை விட வயதில் குறைந்த, என்னை விடப்படிப்பில் குறைந்த அந்த இளைஞர்கள் என்னோடு நெருக்கமானார்கள். அவர்களுக்கும் தனித்தனி காசு சேர்க்க வேண்டிய தேவை இருந்தது. புலம்பெயர்ந்து வந்திருக்கிற தமிழர்களில் பெரும்பாலானவர்களுக்குத் தாய் மண்ணில் அலைப்படுகிறவர்கள் மீது ஒரு பாரிய உணர்வும் ஒரு இரக்கமும் இருப்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். எமது உறவுகள் அங்கே இவ்வளவு கஷ்டப்பட நாங்கள் மட்டும் தப்பி இங்கே வந்து இப்படி நன்றாக இருக்கிறோம் என்ற குற்ற உணர்வு பலருக்கும் இருக்கிறது. அதேவேளையில் மிகவும் நெருக்கீடு நிறைந்த இந்த வளர்ச்சி அடைந்த நாட்டின் வாழ்வில் மக்கள் தமது மனங்களைத் தளர்த்திக் கொள்வதற்குப் பொழுது போக்குகளைத் தேடித் திரிகிறார்கள். இவை எல்லாவற்றையும்

நாம் நன்கு தெரிந்து கொண்டு இந்தியாவில் இருந்து நல்ல பாடகர்களை அழைத்து இசை நிகழ்ச்சிகள் நடத்தத் தொடங்கினோம். நிகழ்வு புலம்பெயர் உறவுகளின் கஷ்டங்களைப் போக்குவதற்காக என்று சொன்னோம். நிகழ்வின் உணவு விற்பனை, காப்பி விற்பனை என்று இலாபம் தாராளமாகவே வந்தது. முன் வரிசை ஆசனத்தில் அமர்வதற்காக நூறு டொலர் ரிக்கற்றுகளைப் பலர் விரும்பி வாங்கினார்கள். ஆனால் இலாபத்தின் பெரும்பகுதி எங்கள் சொந்தப் பொக்கற்றுகளையே நிரப்பிக் கொண்டிருந்தது யாருக்கும் தெரியாது. யாருக்கும் தெரியாது என்று தான் நாங்கள் நம்பிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஒருவேளை யாராவது அதை நாடி பிடித்துப் பார்த்துவிடுவார்களோ என்று மனம் பயப்படுகிறது. அந்தப் பயத்தின் வெளிப்பாடுகளில் ஒன்றுதான் இந்தக் கணவு என்று மருத்துவராகிய எனக்குப் புரிகிறது.

நஞ்சுட்டப்பட்ட ஒரு உடலில் இருந்து அந்த நஞ்சை அகற்றுவது கடினம் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். நஞ்சுட்டப்படாத தூய நெஞ்சத்துடன் நான் தாய்நாட்டில் வாழ்ந்து மடிந்திருக்கக் கூடாதா?

மந்தி பிறந்தது முந்தி

வேலை முடிந்து புகையிரதத்தில் வந்து இறங்கி ஸ்ரத் பீல்ட் ஸ்ரேசனுக்கு அருகில் உள்ள பஸ் நிலையத்தில் பஸ்ஸுக்குக் காத்து நின்றேன். நேரம் ஐந்து இருபது. ஜன் மாதத்தின் இரண்டாம் வாரம்! ஜன் இருபத்தொன்றில் சூரியன் மகரக் கோட்டுக்கு உச்சம் கொடுக்கும் தினமே அவுஸ்திரேலியாவில் மிகக் குறைந்த பகல் நேரத்தைக் கொண்ட தினமாக இருக்கும். ஐந்து மணிக்கு முன்னரே இருட்டிவிட்டது. வின்ரா காலத்துக் குளிர் வேறு! வின்ரா வைரஸ் ஒரு முறை தாக்கி இன்னும் இருமல் மாறிவில்லை. குளிர் காற்று காதைக் தாக்காது இருப்பதற்காக ஜாக்கட்டின் பின்புறமிருந்த தொப்பியை இழுத்துத் தலையையும் காதையும் மூடிக் கொள்கிறேன். ஸ்ரத் பீல்ட் பிளாஸ்டாவுக்குள் போய் மரக்கறிகள் சில வாங்குவோம் என்று நினைத்துவிட்டுச் சிலவேளை சற்றுப்

பிந்தினால் ஐந்து முப்பது பஸ்ஸைத் தவறவிட நேரும் என்று பயந்து பஸ் தரிப்பிடத்திலேயே அமர்ந்து கொள்கிறேன்.

அந்த இளைஞன் அடுத்த சீற்றில் அமர்ந்தி ருக்கிறான். அந்த இளம் பெண்ணைத் தேடுகிறேன். அவளைக் காணவில்லை. ஒரு வேளை விளர்ர் வைரஸ் அவளையும் தாக்கிவிட்டதா? இன்று வேலைக்குப் போகவில்லையா? எல்லாம் ஊகம் தான். இவர்கள் இருவரும் என்னைப் போல வேலை நாள்களில் மாலை நேரத்தில் எப்போதுமே இந்த ஐந்து முப்பது பஸ்ஸுக்கு வருவார்கள். இளைஞன் ஸ்ரத்பீல்ட் பெண்கள் பாடசாலை முடிய அடுத்த தரிப்பிடத்தில் இறங்குவான். அவள் பற்றிக்ஸ் ஆண்கள் பாடசாலை முடிந்து ஆதர் தெருவில் பஸ் திரும்பியவுடன் வரும் முதல் தரிப்பில் இறங்குவாள். நான் பம்பேர்ட்டன் தெருவில் பஸ் திரும்பிய பிறகே இறங்குவேன்.

பஸ்ஸுக்குக் காத்திருக்கும் வேளையிலும் பஸ்ஸினுள் ஏறிய பிறகும் அவர்களைத் தொடர்ந்து அவதானிக்க வேண்டும் போல இருக்கும். அவளுக்கு என்ன பிரச்சினை? அதை நேரில் கேட்க முடியாது. அவள் வேலைக்குத்தான் போய் வருகிறாள் என்பதைக் கம்பீரமான அவளது உடையும் கைப்பையும் பறை சாற்றும். அழகான வட்டமுகம். நேர்த்தியாக வெட்டப்பட்ட முடி. அந்த வாய்தான் அவள் சாதாரணமாக இல்லை என்பதைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும். காட்டுன் படத்தில் கீறிவிட்டது போன்ற கீழ் நோக்கி வளைந்திருக்கும் மிகச் சிறிய வாய். பஸ்ஸிலே அவனோடு மட்டும் தான் பேசுவாள். பஸ் சாரதியோடு

கூடப் பேசியதை நான் கண்டதில்லை. முன்னரே பணம் செலுத்திப் பெற்ற கார்ட்டை மெசினில் போட்டு அடித்துவிட்டு வந்து அமர்ந்து கொள்வாள். எப்போதுமே கம்பிணித் தாய்மாருக்கு, முதியோருக்கு அல்லது நோயாளிகளுக்கு என ஒதுக்கப்பட்ட அந்த சிவப்பு நிறச் சீற்றில் தான் அமர்ந்து கொள்வாள். அவள் அதற்குப் பின்னால் இருக்கும் நீல சீற்றில் இருப்பான். இருவரும் பேசிக் கொள்கிற போது வேலைத்தளத்தைப் பற்றித்தான் பேசிக் கொள்கிறார்கள் என்பது புரியும். 'பொஸ்' என்ற வார்த்தை இடையிடையே கேட்கும். அதைத்தவிர அதன் விபரங்கள் எனக்குக் கேட்பதில்லை என்பதால் அவர்கள் எங்கு வேலை செய்கிறார்கள் என்பதை என்னால் மட்டிட முடிந்ததில்லை.

அவனோடு பேசாத நேரங்களிலும் அந்த வாய் அசைந்தபடியே இருக்கும். தனக்குள் ஏதோ பேசிக் கொள்வது போல அசையும். அந்த அசைவைத்தான் நான் அவதானிக்க விரும்புவதுண்டு. ஆனால், அவளுக்கு என்ன பிரச்சினை என்பதை என்னால் ஊகிக்க முடிந்ததில்லை. அவனுடைய நுடையில் ஒரு வித்தியாசத்தை அவதானிக்கலாம். மற்றும்படி எனக்கு எதுவும் தெளிவாகியதில்லை.

அவள் இன்று வேலைக்குப் போகவில்லையோ என்று நான் ஊகித்திருந்த வேளையில் ஸ்ரேசன் பக்கம் இருந்து வந்தாள். வழக்கம் போலப் பஸ்தரிப்பிடத்தின் தூண் ஒன்றுடன் சாய்ந்து நின்று கொண்டாள். இப்போது நேரம் ஐந்து

இருபத்தைந்து! ஐந்து இருபத்தெட்டுக்கெல்லாம் பஸ்திரிப்பிடத்துக்கு வந்துவிடும். கதவு திறந்து பயணிகள் ஏறிய பிறகு சரியாக ஐந்து முப்பதுக்குப் புறப்படும்.

இன்று ஐந்து இருபத்தொன்பதுக்குத்தான் பஸ் வருகிறது. பஸ்ஸைக் கண்டவுடன் நானும் எழுந்து கொண்டேன். அவள் பஸ்ஸை நோக்கி வந்தாள். அவளும் எழுந்து பஸ்ஸை நோக்கிச் சென்றான். சாரதி வேகமாகத் தனது இருக்கையை விட்டு இறங்கிப் பின்பக்கம் ஓடினார். கோப்பி குடிக்கப் போவதாக இருந்தாலும் அவர் பஸ்ஸைப் பூட்டிக் கொண்டு செல்வார். இன்று என்ன நடந்தது?

பஸ் திறந்தபடி இருக்கிறது. சாரதி இல்லை. அவன் ஏறும் வாசலில் தனது கால் ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு நிற்கிறான். ஐந்து நிமிடத்தின் பின் சாரதி பதற்றத்தடன் திரும்பி ஓடி வந்தார். 'பின்புறம் நிற்கும் பஸ்ஸில் நான் இந்த பஸ்ஸை மோதிவிட்டேன். அந்த பஸ்ஸில் ஒரு கீறல் ஏற்பட்டு விட்டது. ஆகவே, பஸ் போகாது. உங்களுக்கு மற்றொரு பஸ் வரும்' என்றார்.

இந்த அறிவிப்பைக் கேட்டதும் எழுந்தநான் இருந்துவிட்டேன். மற்றைய பயணிகளும் தத்தமது இடங்களுக்கு மீண்டனர். அவன் மட்டும் இன்னும் தன் காலை அந்த வாசலில் வைத்த படியே நிற்கிறான். சாரதி வந்து அவனது அடையாளத்தைக் கேட்டு வாங்கிப் பார்க்கிறார். ஏதோ புரிந்து கொண்டவராக மிக ஆறுதலாக "இந்த பஸ் போகாது"

என்பதைச் சொல்கிறார். ஐந்து நிமிடம் விளக்கம் கொடுத்த பிறகு அவனுக்குப் புரிந்திருக்க வேண்டும். அவன் வேகமாக ஓடிப்போய் அவளுக்கு விளக்கம் சொல்கிறான். பத்து நிமிட விளக்கத்தின் பின் அவள் 'யே' என்கிறாள். இப்போது தான் எனக்கு ஏதோ புரிவது போல இருந்தது. அவர்கள் இருவருமே 'கற்றல் குறைபாடு' உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். ஆயினும் விசேட திட்டத்தின் கீழ் எங்கேயோ வேலை செய்கிறார்கள். இப்படியான நல்ல விடயங்களை, மனிதநேயம் மிக்க விடயங்களை அவுஸ்திரேலியாவில் நிறையவே பார்க்க முடியும். 'இது நல்ல நாடு தான்' என்று என் மனதிற்குள் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

இந்த பஸ்ஸும் அந்த பஸ்ஸும் மோதியது என்று சொன்னதும் வெறும் சின்ன விடயம். முத்தம் கொடுப்பது போல முட்டிக் கொண்டது. அங்கே இருந்த எமக்குச் சத்தமே கேட்கவில்லை. ஆனால், இனிப் பூரண விசாரணை எல்லாம் முடிந்து தான் பஸ் விலகும். எங்களுக்கு வேறு பஸ் வரும் என்று சாரதி இரண்டு மூன்று முறை அறிவித்துவிட்டார்.

சரியாக ஐந்து நாற்பதுக்கு 'மாற்று பஸ்' வந்துவிட்டது. அந்த பஸ்ஸைத் தூரத்தில் கண்டதும் ஒரு வயதுப் பிள்ளைகள் சிரிப்பது போலப் பலமாகக் கூச்சலிட்டுத் தமது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள். அவனும் அவளும் சிரித்த அந்த வித்தியாசமான சிரிப்பைப் பார்த்த பிறகு இவர்கள் இருவருமே 'மூளை வளர்ச்சி குன்றியவர்கள்' என்பதை நான் உறுதி செய்து

கொண்டேன். ஆனாலும், அவர்கள் மிக நேர்த்தியாக உடை உடுத்தி, நன்றாகத் தம்மை அலங்கரித்து மிக ஒழுங்காக வேலைக்குப் போய் வரும் அந்தக் காட்சி என்னை என்னவோ செய்தது. எமது தாய்நாட்டில் நல்ல மூளை விருத்தியும் நல்ல ஆரோக்கியமும் கொண்ட பலரிடம் காணப்படாத ஒரு பழக்கம்!

புதிய மாற்று பஸ்ஸில் எல்லோரும் ஏறிக்கொண்டோம். 'நோ ரிக்கறஸ்' என்று சாரதி சொல்லிவிட்டார். வழமையான பஸ் இல்லாமல் பத்துநிமிடம் பிந்தி இன்னொரு 'மாற்று பஸ்' வந்தமையால் பயணிகளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய அசௌகரியத்தைக் கருத்தில் கொண்டு இந்த பஸ்ஸுக்குப் பணம் அறவிடாமலே கொண்டு செல்கிறார்கள்.

ரயில் தண்டவாளங்களில் திருத்த வேலைகள் மேற்கொள்கிற போது சில சனி ஞாயிறு தினங்களில் குறிப்பிட்ட ரயில் நிலையங்களுக்கு இடையில் 'சிறி ரெயில்' என்ற தலைப்புடன் பஸ்கள் நீட்டுக்கு ஒன்றுக்குப் பின் ஒன்று ஓடும். அந்த பஸ்களிலும் இப்படித்தான். யாரும் ஏறி யாரும் இறங்கலாம். பணம் கொடுக்க வேண்டியதில்லை. ஆனால், ஸ்ரேசனில் மட்டும் தான் பஸ் நிற்கும். 'நல்ல ஜனநாயக நாடு' என்பதன் அர்த்தத்தை இப்படிச் சில விடயங்களில் பார்த்து மகிழலாம்.

நான் வழமையான எனது தரிப்பிடத்தில் இறங்கினேன். அவனும் அவளும் இறங்கிப் போய்விட்டார்கள். நன்றாகவே

இருட்டிவிட்டது. தெருவிளக்குகள் இருக்கின்றன. ஆதர் தெருவை நோக்கி வாகனங்கள் வேகமாகப் போய்த் திரும்புகின்றன. நான் பம்பட்டன் வீதியின் நடைபாதையில் வேகமாக நடக்கிறேன். திடீரென யாரோ என்னைப் பின்புறம் இருந்து இடித்தது போல் இருந்தது. என்ன நடந்தது என்று உணர்வதற்கு முன் நான் நிலத்தில் குப்புற விழுந்துவிட்டேன். முழங்காலில் உரோஞ்சற் காயம் ஏற்பட்டுவிட்டதா என்று நிதானிப்பதற்கு இடையில் எனது கைப்பையைத் தூக்கிக் கொண்டு ஒருவன் பின்பக்கமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தான். அதற்குள் பெரிதாக ஒன்றுமில்லை. ஐம்பது டொலர் பணமும் கிறெடிற் கூர்ட்டும் போய்விட்டது. 'ரிப்பிள் சீரோவுக்கு' போன் பண்ணிப் பொலிஸைக் கூப்பிடலாம் என்று நினைத்தேன். மோபைலும், ஐ பாட்டும் கூடக் கைப்பையில் அல்லவா இருந்தன? இனிமேலாவது அவற்றை ஐம்பர் டொலர்கற்றில் வைத்துக் கொள்வோம். மனிதன் பிறந்தது குரங்கிலிருந்து.....!

வாழ்க்கையின் நடுக்கம்

நாங்கள் முதல் வந்து இறங்கின இடம் எதென்று அந்த மொழிப் பெயர்ப்பாளர் அம்மா தொலைபேசியில் கேட்கிறார். எனக்கு அந்தப் பெயர் மறந்து போய் விட்டது. பிறகு கூட இருந்தவர்களைக் கேட்டுத் தான் 'கொக்கோஸ்' தீவுகள் என்று சொல்கிறேன். 'கொக்கோஸ்' தீவுக் கூட்டத்தில் ஏறத்தாழ இருபத்தேழு சுண்ணாம்புக் கற்பாறைத் தீவுகள் இருக்கின்றன. இவை இந்து சமுத்திரத்தில் அவுஸ்திரேலியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் இடை நடுவில் அமைந்த அவுஸ்திரேலியாவுக்குச் சொந்தமான தீவுகள் இவற்றில் 'மேற்குத் தீவு', 'வீட்டுத் தீவு' ஆகிய இரு தீவுகளில் மொத்தம் அறுநூறு மக்கள் வசிக்கிறார்கள். மேற்குத் தீவு தான் இந்தத் தீவுக் கூட்டத்தின் தலைநகரம். பதினாலு கிலோமீற்றர் வர்க்கம் பரப்பளவு மட்டும் கொண்ட இத்தீவுக் கூட்டம் 1857 ஆம் ஆண்டு பிரிட்டிஷ்

அரசினால் அவுஸ்திரேலியாவுடன் இணைக்கப்பட்டுப் பின் 1955 இல் நிரந்தரமாக அவுஸ்திரேலியாவின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வரப்பட்டது. மேற்குத் தீவில் இப்போது ஏறத்தாழ நூறு ஐரோப்பியர்களும் வீட்டுத் தீவில் ஐந்நூறு மலேசியர்களும் வாழ்கின்றனர். இவர்களில் பெரும்பான்மை யானவர்கள் கனி முஸ்லிம்கள். இலங்கைத் தமிழர்கள் படகில் வந்திறங்கும் தீவு என்ற வகையில் இந்தக் கொக்கோஸ் தீவுகள் இன்று பெரும் பிரபலம் பெற்றுவிட்டது.

ஏதோ சிந்தனையில் மூழ்கிப் போயிருந்த நான் மொழி பெயர்ப்பாளரின் அடுத்த கேள்வியுடன் மீண்டும் சமகாலத்திற்கு வருகிறேன். “உங்களது வள்ள அடையாள அட்டை இலக்கம் என்ன?” என்று கேட்கிறார். எத்தனை அடையாள அட்டைகளுக்குத் தான் நாம் சொந்தக்காரர் ஆனோம்? இலங்கை அரசின் தேசிய அடையாள அட்டை இலக்கம் ஒன்று. நான் யாழ்ப்பாணத்தில் வேலை செய்த போது அந்தப் பணம் பொருள் கூட்டுத்தாபனத்தில் வேலை செய்த எல்லோருக்கும் எமது பாதுகாப்புக்காக என்று சொல்லிக் கூட்டுத்தாபனத் தலைவரின் கையொப்பத்துடன் ஒரு வேலை அடையாள அட்டை கொடுத்தார்கள். அதன் இலக்கம் இன்னொன்று. இராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டில் நாம் இருந்த போது இராணுவம் எல்லோருக்கும் ஒரு விஷேட அடையாள அட்டை விநியோகம் செய்தது. அது இருந்தால் எமக்கு ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை என்று நாம் நம்பினோம். கிராம

சேவகருக்கு முன்னால் எல்லோரும் படம் எடுத்து இராணுவ உயர் அதிகாரியின் கையொப்பத்துடன் அந்த அட்டையைப் போகிற வருகிற இடமெல்லாம் கொண்டு திரிந்தோம். நித்திரையிலும் அது எங்களை அணைத்தபடி 'சேட்' பொக்கற்றில் இருந்தது. மலசலம் கழிக்கப் போகும் போதும் இருப்பில் சாரத்துடன் அது எங்களைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதன் இலக்கம் வேறொன்று. எல்லாம் இருந்தும் பிரச்சினை தலைக்கு மேல் வெள்ளம் வந்த கதையாக வரத்தான் செய்தது. இப்போது புதிதாக ஒரு வள்ள அடையாள அட்டை இலக்கம். எஸ்.ஐ.ஆர்.008. அதை அந்த அம்மாவிடம் கூறினேன். "எப்போது நீங்கள் அந்தத் தீவிலே வந்து இறங்கினீர்கள்?" என்று கேட்கிறார். அதையும் கூறுகிறேன். "இப்போது நீங்கள் எங்கே இருக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்கிறார். அகதிகளுக்கு ஆலோசனை வழங்கும் அரச சார்பற்ற நிறுவனம் ஒன்றின் சட்டத்தரணிகள் சார்பாக இந்த மொழி பெயர்ப்பாளர் எங்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கிறார். ஏதோ ஒரு விடிவு வரப் போகிறது என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்கிறது. 'நாங்கள் இப்போது கிறிஸ்மஸ் தீவுகளில் இருக்கிறோம்' என்று கூறுகிறேன். ஏறத்தாழ ஒன்றரை மாதத்துக்கு முன் நாங்கள் 'கொக்கோஸ்' தீவுகளில் வந்து இறங்கியிருந்தோம்.

முலைவிட்டத்திற்கு மேலே பச்சை நிறத்தையும் கீழே நீல நிறத்தையும் கொண்டது கிறிஸ்மஸ் தீவுகளின் தேசியக் கொடி.

நீல நிறத்தில் ஐந்து நட்சத்திரங்களைக் கொண்ட தென்சிலுவை கம்பீரமாக வீற்றிருக்கிறது. அல்பா குறுசிஸ், பீற்றா குறுசிஸ், காமா குறுசிஸ், டெல்ரா குறுசிஸ், எப்சிலன் குறுசிஸ் என்று ஐந்து நட்சத்திரங்களைக் கொண்ட தென்சிலுவை நட்சத்திரக் கூட்டத்தைப் பற்றி எட்டாம் வகுப்பில் விஞ்ஞான ஆசிரியை கோமளா ரீச்சர் சொல்லித் தந்தது இப்போதும் பசுமரத்தாணி போல் மனதில் பதிந்திருக்கிறது. அதற்குப் பிறகு எத்தனை சம்பவங்கள் நடந்தேறிவிட்டன. குறிப்பாக இரண்டாயிரத்து ஆறாம் ஆண்டிற்குப் பிறகு நடந்த சம்பவங்கள்! ஒரு நாள் நிகழ்வு பற்றி ஒரு நாவல் எழுதலாம். யாருக்குச் சொல்வது? எங்கே எழுதுவது? கோமளா ரீச்சர் இப்போது எங்கே இருக்கிறாவோ தெரியாது. நான் கிறிஸ்மஸ் தீவில் இருக்கிறேன். இத்தீவில் சமார் இரண்டாயிரம் மக்கள் வாழ்கிறார்கள். 'பறக்கும் மீன் கோவ்' தான் இதன் தலைநகரம். அது தான் பெரிய நகரமும் கூட! இங்கும் ஐரோப்பியர்களும் மலேயர்களும் இருந்தாலும் பெரும்பான்மையானவர் சீனர்கள். 'பொஸ்பேற்' அகழ்வு ஒரு காலத்தில் இத்தீவின் பிரதான பொருளாதார முயற்சியாக இருந்தது. ஆனாலும் 1987 இல் அவுஸ்திரேலிய அரசு அந்தச் சூங்கத்தை மூடிவிட்டது.

கிறிஸ்மஸ் தீவின் கலாசாரம் தனித்துவமானது. கௌரவமான உடைகளையே இங்குள்ள மக்கள் அணிகிறார்கள். உடல் தெரியும் ஆடைகளை யாரும்

அணிவதில்லை. சுற்றுலாப் பயணிகள் கூட தங்கள் நீச்சல் உடைகளுக்கு மேல் 'சாரம்' போன்ற ஒன்றை அணிந்து கொள்கின்றனர். வீட்டுக்குள் நுழைவதற்கு முன் எல்லோரும் தங்கள் காலணிகளைக் கழற்றி விடுகிறார்கள். பௌத்தர்களும், கொன்பூசியர்களும், கிறிஸ்தவர்களும் இங்கே வாழுகிறார்கள். 'ஹிராயா' 'கிறிஸ்மஸ்' சீனப் புதுவருடம், 'ஈஸ்டர்' போன்ற விழாக்கள் இங்கு கொண்டாடப்படுகின்றன.

கடலுணவுகளும் மீனும் தான் இங்கு பிரதான உணவுகள். நூடில்ஸ் மிகப் பிரசித்தமான உணவு. அவுஸ்திரேலியாவில் இருப்பது போன்ற கோப்பிக் கடைகளை இங்கும் காணலாம். உணவகங்களுக்குப் போகின்ற போது 'ரிப்ஸ்' கொடுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. தென்னை மரங்களை நிறையவே பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. மீன் பிடிப்பது, தென்னை மரத்திலிருந்து கள் எடுப்பது போன்ற கடினமான வேலைகளை ஆண்கள் செய்யப் பெண்கள் வீட்டில் இருந்து சமையல் செய்வதும் குழந்தைகளைப் பராமரிப்பதுமாக இருக்கிறார்கள். பெற்றோர் இறந்து போகிற போது குடும்பத்தின் மூத்த ஆண் பிள்ளை குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்கிறார்.

'யூ.என்.எச்.சி.ஆர். உங்களை ஒரு அகதியாக ஏற்றுக் கொண்டு உங்களுக்கு நேர்முக உரையாடல் ஒன்று நடத்தியதா?' என்று மொழி பெயர்ப்பாளர் கேட்கிறார். 'அப்படி

எதுவும் இல்லை' என்று சொல்கிறேன். உங்களுக்கு ஒரு 'காட்' தந்தார்களா என்று கேட்கிற போது, 'ஓம்' என்று பதிலளிக்கிறேன். "கிறிஸ்மஸ் தீவுகளில் இருக்கிற போது டி.ஐ.ஏ.சி. உங்களோடு கதைத்தார்களா? எவ்வளவு நேரம் கதைத்தார்கள்? நீங்கள் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்ல முடிந்ததா?" என்று அம்மையார் தொடர்ந்து கேட்கிறார். ஒரு மணி நேரம் நான் அவர்களோடு கதைத்ததையும் நான் சொல்ல வேண்டியதையும் எல்லாம் அவர்களுக்குக் கூற முடிந்ததையும் குறிப்பிடுகிறேன்.

இலங்கையில் எனக்கு நேர்ந்த துன்பங்கள் பற்றிக் கேள்வி வருகிறது. அங்கே யுத்தத்தின் போது எனது தந்தையார் இறந்து போனது பற்றியும் எனது அண்ணா இன்னும் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருப்பது பற்றியும் குறிப்பிடுகிறேன். 'நீங்கள் இலங்கைக்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டால் அங்கே உங்களுக்கு என்ன நடக்கும் என்று நினைக்கிறீர்கள்?' என்று கேட்கிறார். இந்தக் கேள்வி என் காதில் விழுந்ததும் அடிவயிற்றில் ஏதோ உருண்டு வருவது போன்ற பயம் என்னைக் கொள்கிக் கொள்கிறது. அப்படியானால் என்னைத் திருப்பித் தான் அனுப்பப் போகிறார்களா?

மிக அரிதான தாவர வகைகளையும் விலங்கு வகைகளையும் கொண்ட அழகான தீவு இது. இயற்கையைப் பார்த்தபடி நடப்பதற்காகவே உல்லாசப் பயணிகள் இங்கு

வருகிறார்கள். நன்னீர்ச்சகைகள் பல இருக்கின்றன. நீந்துவது இங்கே பிரதான பொழுதுபோக்காக இருக்கிறது. மக்கள் கூட பின்னுவதிலும் பாய் இழைப்பதிலும் திறமை உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்களோடு சேர்ந்து எங்களையும் வாழவிட்டால் என்ன? நூற்றுமுப்பத்தைந்து கிலோமீற்றர் வர்க்கம் பரப்புடைய இந்தத் தீவில் ஆக இரண்டாயிரம் மக்கள் தானே வாழுகிறார்கள்? இவர்களுடன் நாங்களும் இருந்தால் யாருக்கு என்ன நடடம்? எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு இங்கு வந்து சேர்ந்தோம்? ஏன் எங்களை எல்லோரும் வேண்டாம் என்று சொல்கிறார்கள்?

1990 களின் ஆரம்பத்திலிருந்தே அகதிகளைக் காவிக்கொண்டு வரும் வள்ளங்கள் கிறிஸ்மஸ் தீவுகளை நோக்கி வர ஆரம்பித்தன. குறிப்பாக இந்தோனேசியாவில் இருந்து புறப்படும் வள்ளங்களே இவ்வாறு தரை தட்டின. 2001 ஆம் ஆண்டு கிறிஸ்மஸ் தீவுக்கு வந்த நோர்வேஜியன் கப்பல் ஒன்றில் வந்த அகதிகள் தொடர்பான பிரச்சினை அவுஸ்திரேலியாவின் தேர்தல் பிரசாரத்தில் முக்கிய இடம் பிடித்து 2006 ஆம் ஆண்டு குடிபெயர்வுக்கான தடுப்பு நிலையம் ஒன்று எண்ணூறு படுக்கைகளைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டது. அங்கே தான் இப்போது நாங்கள் தங்க வைக்கப்பட்டுள்ளோம்.

2010 ஆம் ஆண்டில் 'பறக்கும் மீன் கோவ்' கரையில் மோதுண்டு ஒரு வள்ளத்தில் இருந்து ஐம்பது அகதிகள்

கடலில் மூழ்கி இறந்து போனார்கள். நாளைக்குக் கிறிஸ்மஸ் தினம், முன்னர் ஒரு கிறிஸ்மஸ் தினத்தில் தான் இந்தத் தீவு கண்டு பிடிக்கப்பட்டதாம். அதனால் தான் இதற்குக் 'கிறிஸ்மஸ் தீவு' என்று பெயரிட்டார்களாம்.

சட்டத்தரணிகள் அவுஸ்திரேலிய அரசின் உயர் அதிகாரிகளோடு தொடர்பு கொண்டு எங்களைப் பற்றிக் கூறியது ஒன்றும் பயன் தரவில்லையாம். நாளைக்குக் கிறிஸ்மஸ் தினத்தில் எங்களை மீண்டும் தாய் நாட்டுக்குத் திருப்பி அனுப்பப் போகிறார்களாம். கடலில் விழுந்து தற்கொலை செய்யலாம் போல ஒரு உணர்வு எனக்கு ஏற்படுகிறது. புல் வெளியில் திரியும் அந்த 'சிவப்பு நண்டு' என்னைப் பார்த்து அப்படிச் செய்யாதே என்று கூறுவது போலிருக்கிறது. 'உனக்கும் கீழே உள்ளவர் கோடி' என்ற பாடல் வரிகளை முணுமுணுத்துக் கொள்கிறேன்.

சமன் என்பது சமயின்மை

அல்ரிமோ பாடசாலையின் எலக்ரோனிக் கதவில் மணி அடித்துவிட்டு அது திறந்து கொள்வதற்காக வெளியே நிற்கிறேன். அலுவலக அறையில் இருந்து றிமோற் பற்றனை யாரும் அழுத்தினால் தான் கதவு திறக்கும். அலுவலக உதவியாளர் கழிவறைக்குப் போய்விட்டாரோ என்னவோ! சிறிது நேரம் ஒலி எதுவும் எழவில்லை. எனது ஐந்து வயது மகன் புதிய பாடசாலைக்கு வருகிற பதற்றத்துடன் எனது கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்கிறான். அவனை இன்று இந்தப் பாடசாலையில் அனுமதிக்கும் பெரிய கனவுடன் நான்! எனது வாழ்க்கை தான் இப்படி முள்ளில்பட்ட துணி போலக் கிழிந்து சிதறிப் போய்விட்டது. எனது பிள்ளை, இந்தப் பிஞ்சுக் குழந்தை நிம்மதியான ஒரு தேசத்தில் சந்தோஷமான சூழ்நிலையில் படித்து வாழ்வில் நிமிர வேண்டும் என்ற பெருத்த ஆசையோடு சிட்னி நகரின் மையத்தில், சிட்னி பல்கலைக்கழகத்துக்கு மிக

அருகில், டாலிங் துறைமுகத்தின் அழகு மணக்கும் இடத்தில் அமைந்த இந்தப் பாடசாலைக்கு அவளை அழைத்து வந்திருக்கிறேன். இந்தப் பாடசாலைக்கு வந்து போகிற அந்தச் சிறுவயதிலேயே 'சிட்னி பல்கலைக்கழகத்தில் நான் படிக்க வேண்டும்' என்ற விருப்பமும் ஆர்வமும் அவள் மனதில் வந்துவிடும் என்று நான் மனக்கோட்டை கட்டிக் கொள்கிறேன்.

உள்ளே யாரோ 'பற்றனை' அழுத்தியதும் எழுந்து சிறு ஒலியோடு, கதவைத் திறந்து உள்ளே போகிறேன். பாடசாலைச் சின்னம் பொறிக்கப்பட்ட கம்பளம் முதலில் எம்மை வரவேற்கிறது. 'ஆசைப்படு, சாதனைபுரி, வியப்புக்கு உட்படுத்து' என்று ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட பாடசாலையின் மகுட வாக்கியத்தின் மேல் சப்பாத்துக் காலை வைத்து விட்டேனே என்று மனம் குற்ற உணர்வு கொள்கிறது. 'எமது கலாசாரத்தில் என்றால் இப்படிப்பட்ட விடயங்களைக் கால் மிதிக்கும் இடத்தில் வைக்க மாட்டார்கள். இங்கே கால் துடைப்பதற்குத் தானே இது போடப்பட்டுள்ளது' என்ற புரிதலோடு அலுவலக அறையின் அழைப்புக்காகக் கூடத்தில் காத்திருந்தேன். கூடத்தில் அமர்ந்திருந்த அந்தப் பத்துப் பதினைந்து நிமிடத்தில் அங்கு காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருந்த விடயங்களை வாசித்தேன். இப்போது எனக்கு ஆங்கிலம் 'ஓரளவு வாசித்துப் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும் நிலை திருப்தியைத் தந்தது.

'ஹோன் ஹரிஸ்' என்ற சத்திர சிகிச்சை நிபுணர் ஒருவருக்கும் அந்தப் பாடசாலைக்கும் இடையில் இருந்த தொடர்பு பற்றி வாசித்தேன் அவருடைய நினைவாக அந்தப்

பிரதேசத்தில் ஒரு தெரு 'ஹரிஸ் ஸ்ஹீர்' என்று வழங்கப்படுகதை வாசித்து அறிந்தேன். அவர் வாழ்ந்த 'அல்ரிமோ வீடு' ஒரு அமைதியான சொர்க்க பூமியாக இருந்தது என்றும், 'நகரமயமாக்கல்' அந்த நிலையை மாற்றி அமைத்து விட்டாலும் இந்தப் பாடசாலை அவரது கனவை நிறைவேற்றும் என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். பாடசாலைச் சின்னத்தில் மான் கொம்பு ஒன்று இருந்தது. தோட்டங்களை இன்னும் அழகுபடுத்துவதற்காகவும், மகிழ்வுபடுத்துவதற்காகவும் இந்தியாவில் இருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட மான் கொம்பு அது என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். எனது மகள் 'மீனு' வின் வாழ்க்கை இந்தப் பாடசாலை மூலம் அழகுபடுத்தப்படும் என்று நான் நம்பினேன்.

என்னுடைய பாடசாலைப் படிப்பு ஓ.எல்.லுடன் நின்று போயிற்று. ஏதோ ஒரு வழியாக அவுஸ்திரேலியாவுக்கு என்னைக் கடத்திவிட்டது குறித்து எனது பெற்றோர் பெரு மகிழ்வு அடைந்தார்கள். ஒரு பிள்ளை அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் போய்விட்டால் குடும்பத்தின் துயரம் முழுவதும் தீர்ந்துவிடும் என்று கனவு கண்டார்கள் அவர்கள். நான் அவுஸ்திரேலியாவில் 'பிறிஜிங்' விசாவோடு அலைந்த காலத்தில் எனக்கு பஸ்ஸில், ரெயினில் பயணம் செய்வதற்குத் தேவையான ஆங்கில அறிவு கூட இருக்க வில்லை. நான் எவ்வளவு அவமானங்களைத் தாங்க வேண்டி இருந்தது எத்தனை சந்தர்ப்பங்களில் நான் கூனிக் குறுகிப் போனேன் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. அதை எல்லாம் நான் அவர்களுக்கு ஒருபோதும் சொன்னதுமில்லை. அப்போது நான் இங்கே வாழ்ந்து கொண்டிருந்த திருமதி.குமார்

என்ற தமிழ்ப் பெண்மணியிடம் ஆங்கில ரியூசனுக்குப் போனேன். இரண்டு கிழமைக்கு ஒரு முறை அரசு கொடுத்த 'பிச்சைச் சம்பளத்தில்' தான் அந்த ரியூசன் காசையும் கட்டினேன். எல்லோரும் கொடுப்பது போன்ற வீட்டு வாடகை கொடுக்க முடியாமல் நாங்கள் எட்டுப்பேர் சேர்ந்து ஒரு இரண்டு அறைத் தொடர்மாடி மனையில் தங்கியிருந்தோம். அவுஸ்திரேலியாவில் பொதுவாக ஒருவர் அல்லது இரண்டு பேர்தான் அப்படி ஒரு மனையில் தங்குவார்கள். இங்கு யாரும் நிலத்தில் படுப்பதில்லை. குளிர் காலத்தில் கட்டில், மெத்தை, டுனா இல்லாமல் படுக்கவும் முடியாது. அந்த நிலையில் நாங்கள் நாலு பேர் ஒரு அறையில் குந்தி இருந்துதான் வாடகையைச் சமாளித்தோம்.

அலுவலகத்தில் இருந்த சீனப் பெண்மணி என்னை அழைக்கிறார். அவர்கள் தந்த படிவத்தை ஒருவாறு கஷ்டப்பட்டு வாசித்து நிரப்பிக் கொடுக்கிறேன். எனக்கு விளங்காத கேள்விகளை அந்தச் சீனப்பெண்மணியிடமே கேட்டு எழுதி நிரப்பிக் கொடுக்கிறேன். இந்த அளவிற்காவது நான் ஆங்கிலம் எழுதும் நிலைக்கு வந்தது திருமதி. குமார் என்ற ஆசிரியையின் புண்ணியத்தினால். எனது மகளுக்கு இந்த நிலை ஒருபோதும் வரக்கூடாது.

நிரப்பப்பட்ட விண்ணப்பப்படிவத்தை வாங்கிக் கொண்டு மீண்டும் என்னைக் கூடத்தில் அமர்ந்திருக்குமாறு அந்த அலுவலகப் பெண் கூறுகிறாள். இப்போது அந்தக் கூடத்தில் சட்டகம் போட்டு மாட்டப்பட்டுள்ள இன்னொரு விடயம் என் கண்ணில் படுகிறது. எழுந்து நின்று அதை வாசிக்கிறேன்.

கவிதை போன்று எழுதப்பட்டுள்ள அந்த வரிகளுக்குக் கீழே 'கன் பரா பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்கள்' என்று கூறப்பட்டிருந்தது. பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்த எழுதிய விடயம் ஏன் பாடசாலையில் தொங்க விடப்பட்டுள்ளது? ஆச்சரியத்துடன் அதனை ஆறுதலாக வாசித்துப் பார்த்தேன்.

அவுஸ்திரேலியாவின் பழங்குடி மக்களான அபோரிஜினல் மக்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்கும் கவிதை அது. ஆங்கில மொழி தெரியாத, ஒழுங்காகப் படிக்காத அந்தப் பழங்குடி மக்கள் தங்கள் பிள்ளைகளைச் சரியாக வளர்க்கமாட்டார்கள் என்று கருதி அந்தச் சிறு பிள்ளைகளைக் குடும்பங்களில் இருந்து பிரித்த செயலுக்காக இந்த அறிக்கை அவர்களிடம் வருத்தம் தெரிவிக்கிறது. இந்த அந்தி இந்த நாட்டில் இனிமேல் ஒருபோதும் நடைபெறமாட்டாது என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

அதை வாசித்த போது மனதின் மூலை ஒன்றில் ஈரம் கசிந்தது. எனக்கு ஒழுங்காக ஆங்கிலம் தெரியாது என்ற ஒரே காரணத்துக்காக என் குஞ்சு 'மீனுவை' என்னிடம் இருந்து பிரித்து வேறு இடத்தில் வைத்தால் எனக்கு எப்படி இருக்கும்? அது கொடுமை தான். ஆயினும் ஒரு வகையில் அந்தப் பிள்ளைகளின் நன்மை கருதிச் செய்யப்பட்ட கொடுமை. அதற்கு 2008 ஆம் ஆண்டில் இந்தப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அனைவரும் ஒன்றிணைந்து மன்னிப்புக் கேட்டிருக்கிறார்கள்.

அவுஸ்திரேலியாவின் பல்வேறு மக்களுக்கும் இடையில் உள்ள இடைவெளி மூடப்பட வேண்டும் என்று வேறு குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். கண்ணில் கசிந்த நீரைத் துடைத்தபடி தொடர்ந்து வாசிக்கிறேன். எதிர்காலத்தில் இங்கே வாழும் எல்லா மக்களிடமும் பரஸ்பர நம்பிக்கையும், பொறுப்புணர்வும் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்றும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அவுஸ்திரேலியப் பிரஜைகளின் பிறப்பிடம் எதுவாய் இருந்தாலும், அவர்களின் தாய்மொழி எதுவாய் இருந்தாலும் அவர்கள் அனைவரும் இந்த நாட்டின் முன்னேற்றத்தில் சம உரிமையுடன் சம பங்காளிகளாக இருக்க வேண்டும் என்ற கூற்றுடன் அந்த அறிக்கை முற்றுப் பெறுகிறது. இப்படி எல்லா நாட்டின் பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்களும் சிந்தித்தால்....?

நான் அதை வாசித்து முடிக்கிறபோது, பாடசாலையின் அதிபர் கூடத்துக்கு வந்தார். தான் குனிந்து எனது மகளின் உயரத்துக்கு வந்து அவளுக்கு 'ஹலோ' சொன்னார். வகுப்புக்குப் போக வருமாறு அவர் அழைக்க நாங்கள் எழுந்து கொண்டோம். சில காலடிகள் எடுத்து வைத்த எனது மகள் கூடத்தில் இருந்த மிகப் பெரிய கூஜா ஒன்றைப் பார்த்தபடி நின்றாள். 'நீ அதைக் கவனமாகப் பார். வகுப்பிலே அதை ஒரு படமாக வரைவதற்கு ஆசிரியர் உனக்கு உதவி செய்வார். நீ ஒரு திறமையான பெண்' என்று கூறி மீனுவை உற்சாகப்படுத்தி அவர் தானே முன்வந்து எம்மை வகுப்பிற்கு அழைத்துச் சென்றார்.

அலுவலக அறை தளம் நாலில் இருந்தது. மீனுவின் வகுப்பறை தளம் மூன்றில் இருக்கிறது என்று கூறி லிபர் மூலம்

எம்மை அழைத்துச் சென்றார். போகிற பாதையில் இது தான் 'நூலகம்' என்று ஒரு இடத்தை அறிமுகம் செய்தார்.

எல்லாக் குழந்தைகளையும் சேர்த்து வைத்து அழகான பாடல் ஒன்றைப் பாடிக் கொண்டிருந்த ஒரு ஆசிரியையிடம் மீனுவை விட்டுவிட்டு நான் வீடு திரும்பி விட்டேன். மத்தியானம் அவளைக் கூப்பிடச் சென்றபோது லேசாகக் கண்கள் கலங்கியபடி அவள் வந்தாள். 'என்ன நடந்தது?' என்று கேட்டேன். 'எனது ஆங்கில உச்சரிப்புச் சரியில்லையாம். அது சரிவரும் வரையில் நீ தனியாக இரு' என்று கூறி என்னை எந்தக் குழுவிலும் சேர்க்காமல் தனி ஒரு மேசையில் விட்டுவிட்டா ரீச்சர்' என்று கூறிப் பலமாக அழுத்தொடங்கினாள் மீனு.

சொர்க்கத்தின் சக்தி

நாங்கள் ஒரு தொடர்மாடி மனையில் தான் குடியிருந்தோம். ஒவ்வொரு தொடர்மாடி வீட்டிற்கும் தனித்தனிக் கார்த்தரிப்பிட வசதியும், தனித்தனி சலவை அறையும் வழங்கப்பட்டிருந்தன. எல்லோரையும் போலவே நாங்களும் எமது சலவை அறையில் சலவை இயந்திரம், மின் அழுத்திக்கான மேசை, மின் அழுத்தி ஆகியவற்றை வைத்துக் கொண்டோம். அந்த அறைக்குள் போய்க் கதவைச் சாத்திக் கொண்டால் நான் உடுப்புத் தோய்க்கிறேன் அல்லது காய்ந்த உடுப்பை மினுக்குகிறேன் என்று தான் அம்மா நம்பிக் கொண்டிருப்பா. ஆகவே, அது எனக்கு ஒரு வசதியான இடம். எனதையும் அம்மா அறியாமல் செய்வதற்கு!.

அம்மா தனது ஊரில் அதிகம் படிக்காமல் போனது ஓரளவு நல்லதாகப் போயிற்று. அதனால் தான் இந்த 'எனேஜி

ட்ரிங்கை' என்னைக் குடிப்பதற்கு அனுமதித்தா. எச்.எஸ்.சி சோதனை இன்னும் இரண்டு வாரங்களில் ஆரம்பித்துவிடும். எனக்குப் படிக்க அமர்ந்தால் நித்திரை வந்துவிடும். 'றெட்கவ்' என்ற இந்தக் கோப்பியை அருந்தினால் எவ்வளவு நேரமும் தொடர்ந்து படிக்கலாம் என்று நண்பர்கள் பலர் சொன்னார்கள். ஆகவே, பாடசாலையில் நடைபெற்ற மதிப்பீட்டுப் பரீட்சைகளின் போது நான் இதைப் பரீட்சித்துப் பார்க்க ஆரம்பித்தேன். முதலில் ஐந்நூறு மில்லிலீற்றர் கொண்ட ஒரு கான் குடிக்கத் தொடங்கினேன். நண்பர்கள் சொன்னது உண்மை தான்! ஒன்பது மணிக்கே தூங்கி வழியத் தொடங்கும் நான் இப்போது பதினொரு மணிவரை தூக்கம் வராமல் அமர்ந்திருக்க முடிந்தது. இந்த வெற்றியைப் பற்றி நான் வகுப்பில் போய் மற்றைய மாணவர்களுக்கும் 'அளந்து' கொட்டியபோது அவர்களில் சிலர் இன்னொரு தகவலையும் சொன்னார்கள். அதாவது சோதனை செய்கிற அன்று இதைக் குடித்துவிட்டுப் போனால் மூளை மிக வேகமாகத் தொழிற்படுமாம். அதனால் பரீட்சைப் பெறுபேறும் அதிகரிக்குமாம்.

ஏனோ தெரியவில்லை! வகுப்பில் மிகப் புத்திசாலித் தனமான, வழக்கமாகப் பரீட்சைகளில் நன்றாகச் செய்கிற மாணவர்கள் எங்களுடைய இந்த 'எனேஜி ட்ரிங்க்' தொடர்பான கதைகளில் அதிகம் கவனம் செலுத்துவதில்லை. நாங்கள் அது பற்றி உரையாடும் வேளைகளில் அருகில் வந்தாலும் ஒரு புன் சிரிப்புடன் கேட்காதது மாதிரிப் போய் விடுகிறார்கள்.

வழக்கமாக எனது இதயம் துடிப்பது எனக்குக் கேட்பதில்லை. முதல் நாள் நான் இந்தப் பானத்தைக் குடித்தபோது எனது இதயம் வேகமாகத் துடிப்பது எனக்குக் கேட்டது. எனது உடம்பிற்கு அதிக சக்தியை இந்தப் பானம் வழங்கியிருக்கிறது என்று நம்பிக் கொண்டேன். அம்மாவுக்கு அதைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அம்மாவுக்கு நான் செய்வது ஏதும் பிடிக்காமல் போனால் எக்கச் சக்கமாக வாங்கிக் கட்ட வேண்டி வரும். ஒருநாள் இப்படித்தான் தலைமயிர் வெட்டுவதற்குச் சலூனுக்குப் போயிருந்தேன். அந்தக் கடைக்குப் பெயர் 'இந்தியன் கட்'. மற்றைய கடைகளோடு ஒப்பிடுகையில் குறைந்த செலவில் வெட்டிவிடுவார்கள். அம்மா தரும் காசில் கொஞ்சம் மிச்சம் பிடிக்கலாம். அன்று அந்தக் கடையில் 'டை' தொடர்பாக ஒரு விளம்பரப் பலகையில் தொண்ணூறுக்கும் மேற்பட்ட நிறங்களில் அழகு செய்யப்பட்ட தலை மயிர்களின் மாதிரிகள் போட்டிருந்தார்கள். அவுஸ்திரேலியாவில் எண்பது வயதுக்கு மேற்பட்ட கிழவிகள் கூட சிவப்பு நிறத்திலும் ஊதா நிறத்திலும் தலைமயிரை 'டை' பண்ணிக் கொண்டு 'ரிப்ரொப்' ஆக பஸ்ஸில் ஏறுவதைப் பார்க்கலாம்! என்னுடைய நண்பன் 'றியோ' சென்ற வாரம் முழு வெள்ளை நிறத்தில் 'டை' போட்டுக் கொண்டு பாடசாலைக்கு வந்திருந்தான். எமது வகுப்பில் படிக்கும் ஒரு இத்தாலியப் பையனுக்கு இயல்பாகவே வெள்ளை முடிதான். ஆனாலும், நண்பன் வெள்ளை டை போட்டபோது அழகாக இருந்தான்.

அந்த ஆசை மனதில் வரவே நானும் அழகான சிவப்பு நிறத்தில் 'டை' போட்டு மயிர் மேலே குத்திக் கொண்டு நிற்கும் படி தலையை வெட்டிக் கொண்டு வீட்டிற்குப் போனேன். அம்மாவுக்கு அந்தளவுக்கு கோபம் எப்படி வந்ததோ தெரியாது. பத்திரகாளி மாதிரி மாறிவிட்டா! அன்று என்னால் அவ்வைச் சமாளிக்கவே முடியவில்லை. 'இனிமேல் சீவியத்தில் நான் தலைக்கு டைபோட மாட்டேன்' என்று சத்தியம் செய்த பிறகுதான் அவ்வின் சத்தம் ஓய்ந்தது. அதனால் தான் இந்த 'சக்தி தரும் பாணம்' தொடர்பாகவும் எனக்கு ஒரு பயம் இருக்கிறது. பாடசாலை மதிப்பீடு நடைபெற்ற வாரத்தில் இறுதி ஒரே நாள்தான் நான் இரவில் இரண்டு கான் குடித்தேன். கடைசி நாள்தான் எனக்குக் கொஞ்சம் கை நடுங்குவது போல இருந்தது. என்றாலும் சமாளித்துக் கொண்டேன்.

அதற்குப் பிறகு ஒவ்வொரு நாளும் இரண்டு கான் குடித்துத்தான் படிக்கிறேன். வகுப்பில் கற்பிக்கும் பாடங்களை அன்றே திருப்பிப் படிக்கும் வழக்கம் எனக்கு இல்லை. பாடசாலை முடிந்தால் மொபைலில் நண்பர்களோடு கதைப்பது, பாட்டுக் கேட்பது, ஐ பொட் பாவித்து மகிழ்வாக இருப்பது என்று பொழுது போய்விடும். அதனால் இப்போது பரீட்சைக்கு முன் படிக்க நிறைய இருக்கிறது. இரவு முழுவதும் நித்திரை விழித்து இருந்தால் தான் படித்து முடிக்க முடியும்.

நேற்று முன்தினம் வயிறு ஒரே அப்செட்டாக இருந்தது. வயிற்றுநோவும் அடிக்கடி வயிற்றால் போவதும் என்று!

அம்மாவுக்குச் சொல்லாமல் ஜி.பி.யிடம் போனேன். நான் அருந்தும் பானம் பற்றியும் சொன்னேன். அந்த மனிதர் ஒரே அடியாக 'அந்தப் பானத்தை அருந்த வேண்டாம்' என்கிறார். ஒவ்வொரு காளிலும் மிக அதிக அளவு 'கபீன்' இருக்கிறதாம். அது நரம்புத் தொகுதியை மிக அதிகமாகப் பாதிக்குமாம். தவிரவும் 'குளுக்கியூரோலக் ரோன்' என்கிற பொருள் இந்தப் பானத்தைச் கவையூட்டுவதற்குப் போடப்படுமாம். அது மனிதர்களின் குருதி அழுக்கத்தை அதிகரிக்குமாம். நீண்ட கால நோக்கில் அது பல பாதகமான விளைவுகளைத் தருமாம் என்று கூறி எனது குருதி அழுக்கத்தை அளந்தார். 'இதோ பாரும் உமது குருதி அழுக்கம் நூற்று முப்பது தொண்ணூறு இருக்கிறது. ஒரு பதினெட்டு வயது இளைஞருக்கு இப்படி இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. உடனே நிறுத்தம் அந்தப் பானத்தை. உமக்கு வேறு ஒரு வருத்தமும் இல்லை' என்று சொல்லி எனக்கு ஒரு மருந்தும் தராமலே அனுப்பிவிட்டார். பாமஸியில் போய் கெமிஸ்ட்ரிடம் கேட்டுப் பார்ப்போம் என்று யோசித்தேன். அநேகமாக அவரும் மருத்துவரின் சிட்டை இன்றி எந்த மருந்தும் தரமாட்டார். வேண்டுமானால் 'பனடோல்' மட்டும் வாங்கலாம். ஒன்றும் வேண்டாம் என்று வந்து விட்டேன். ஆனாலும், பரிட்சை நெருங்கும் இந்தக் காலத்தில் அந்தப் பானத்தை விட முடியாது. இந்த வாரம் இரவில் நான் மூன்று கான் எடுக்கிறேன். இன்று காலையில் இருந்து ஒரே தலையிடையும் சத்தியுமாக இருக்கிறது. அதுதான் அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் இந்தச் சலவை அறையில் வந்து

சத்தி எடுத்தேன். இனிப் போய்க் கொஞ்சம் நித்திரை கொள்ளப்போகிறேன். அப்படி என்றால் தான் இரவு இரசாயனவியல் பாடத்தில் கொஞ்சமாவது படிக்க முடியும்.

நண்பனுக்கு இதைப்பற்றி எஸ்.எம்.எஸ். அடித்தேன். அவனுடைய பதில் 'இன்னொரு கான் அதிகமாக எடு. ஒன்றும் பயப்படாதே' என்பதாகவே இருந்தது. நண்பனுடைய ஆலோசனையையே நானும் பின்பற்றினேன். 'எங்களுடைய உணவிலே காபோவைதரேற்று, புரதம், இலிப்பிட்டு ஆகியவையே மூன்று முக்கிய சக்தி தரும் உணவுகளாகும். உடம்பிலே நடக்கின்ற உயிரியல் மாற்றங்கள் காரணமாகவும், உடற்றொழிலியல் மாற்றங்கள் காரணமாகவும் கட்டிளமைப் பருவத்தினருக்கு அதிக சக்தி தேவைப்படுகிறது. ஒரு கிராம் புரத உணவு அல்லது ஒரு கிராம் காபோவைதரேற்று உணவு நாலு கலோரி சக்தியை வழங்கும். ஒரு நாளுக்குத் தேவையான கலோரிக்கு மேலதிகமாக நாம் உண்ணும் போது அது கொழுப்பாக எமது உடலில் சேமிக்கப்படும்.

ஒரு நாளில் ஒருவருக்குத் தேவைப்படுகிற கலோரியின் அளவு ஆளுக்காள் வேறுபடும். சாதாரணமாக ஒருவருக்கு ஒரு நாளில் இரண்டாயிரம் கலோரி அளவு சக்தி தேவைப்படலாம். ஆயினும், ஒருவருடைய உயரம், நிறை, பால், வயது ஆகிய விடயங்கள் இந்தச் சக்தித் தேவையை நிர்ணயிக்கும் காரணிகளாகும். ஒருவருடைய அடிப்படைச் சக்தித் தேவை எப்படி இருந்தாலும் அவர் அன்று செய்கின்ற உடற்பயிற்சி

அதன் அளவை மாற்றும்'. இப்படி இரசாயனவியல் ஆசிரியர் கற்பித்திருக்கிறார் என்பது இப்போது நோட்ஸைப் படிக்கிறபோதுதான் தெரிகிறது. இதுவரை அவர் கொடுத்த இந்த நோட்ஸை நான் படித்ததே இல்லை. 'சக்தி தரும் பானங்கள் உண்மையில் எந்தச் சக்தியையும் தருவதில்லை' என்று வேறு கற்பித்திருக்கிறார்.

எது எப்படி இருந்தாலும் இந்த எச்.எஸ்.சி.பரீட்சையை நான் ஓரளவாவது செய்ய வேண்டும். ஏதோ ஒரு பல்கலைக்கழகத்துக்குள் நுழைகிற அளவுக்கு! நாள்கள் போனதே தெரியவில்லை! நாளைக்குப் பரீட்சை! நான் இரவு முழுவதும் நித்திரை விழித்துப் படித்தேன். சிவராத்திரிதான்! தவிர்க்க முடியாமல் ஏழு கான் பானம் அருந்திவிட்டேன். நாளை பரீட்சை நன்றாகச் செய்ய வேண்டும். பரீட்சை மண்டபத்திலும் நித்திரை வரக்கூடாது!

கிட்டத்தட்ட விடியும் வேளை! என்ன இது? ஏன் எனக்கு இப்படி வியாக்கிறது? நெஞ்சு வலிப்பது போல இருக்கிறது. கண்கள் இருண்டு வருகின்றன. அம்புலன்ஸ் வண்டியின் ஒலி.... 'ஹாட் அற்றாக்' என்று யாரோ கூறுவது கிணற்றில் இருந்து பேசுவது போலக் கேட்கிறது. அம்மா எங்கே? நான் எங்கே இருக்கிறேன்? சக்தி மிகுந்த பானம் என்னைச் சொர்க்கத்துக்கே அழைத்துப் போகிறது?

குடிபெயர் முடியாத பழவை

அவுஸ்திரேலியாவின் ஆரம்பப் பாடசாலைகளில் ஆறாம் வகுப்பு வரை இருக்கும். அங்கே சமய பாடமும் கற்பிக்கப்படுகிறது. நான் இந்த நாட்டுக்கு வந்த காலத்தில் கிறிஸ்தவ சமயம் மட்டும் வகுப்பில் கற்பிக்கப்படும். ஏனைய மதங்களைச் சேர்ந்த பிள்ளைகள் அந்த நேரத்தில் நூல் நிலையத்துக்கு அனுப்பப்படுவார்கள். காலப்போக்கில் இந்தப் பிரதேசத்தில் தமிழர் அதிகம் வந்து வசிக்கத் தொடங்கியதால் இந்து சமயத்தைச் சேர்ந்த பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. எல்லா வகுப்புகளுக்கும் சமயம் கற்பிப்பது ஒரே நேரமாக இருப்பதால் எல்லா வகுப்பிலுமிருந்து கிறிஸ்தவ சமயம் சாராத பிள்ளைகளை நூல் நிலையத்திற்கு அனுப்புவது முடியாத காரியமாயிற்று.

எமது வீட்டிற்கு அருகில் இருக்கும் இந்தப் பாடசாலையின் அதிபர் அவுஸ்திரேலியராக இருந்தாலும் நல்ல

சமூக ஊடாட்டம் உள்ளவர். இப்பிரதேசத்தில் வாழும் பெற்றோர்களை நன்கு அறிந்தவர். அவர் ஒரு நாள் நான் பெற்றோர் ஆசிரியர் சந்திப்பிற்குப் போயிருந்த போது, 'இந்துப் பிள்ளைகளுக்கு ஆங்கில மொழி மூலம் இந்து சமயம் கற்பிக்க முடியுமா?' என்று கேட்டார். 'இது ஒரு ஆசிரியர் நியமனம் அல்ல. தொண்டு அடிப்படையில் தான் செய்ய வேண்டும்.' என்பதையும் விளக்கினார். எனக்குத் தாய் நாட்டில் ஆங்கில ஆசிரியராக இருந்த அனுபவம் காரணமாக நான் அவரது கோரிக்கைக்கு உடன்பட்டேன். அன்று முதல் இன்று வரை இருபத்தைந்து வருட காலம் நான் இங்கு இந்துசமயம் கற்பித்து வருகிறேன்.

இன்று ஜிஹை மாதம் இருபதாம் திகதி. கடுமையான குளிர். காலையில் வெப்பநிலை ஐந்து பாகைக்கு இறங்கி இருந்தது. மழை வேறு கடுமையாகப் பெய்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனாலும் இந்து சமய வகுப்புக்குச் செல்லாமல் விடுவதற்கு மனம் வரவில்லை. ஒன்றுக்கும் மேல் ஒன்றாக இரண்டு பாவாடை கட்டி மேலே பிளவுசுக்கு மேல் ஒரு ஸ்வேட்டர் போட்டு அதற்கு மேல் ஒரு ஜம்பரும் போட்டுக் கொண்டு பஸ்ஸுக்குக் காத்திருக்கிறேன்.

உலகத்தின் வேறு பல நாடுகளைப் போலவே அவுஸ்திரேலியாவிலும் நான்கு பருவ காலங்களும் வரும். மார்ச்சு, தை, மாசி ஆகிய மாதங்கள் கோடைக்குரியன. சில வேளை வெப்பநிலை நாற்பது பாகைக்கும் வந்து விடும். பலர் இக்காலத்தில் நீச்சல் தடாகத்தில் நேரத்தைக் கழிப்பார்கள்.

பாடசாலைகளில் இதுதான் நீண்ட விடுமுறைக்குரிய காலம். ஆகவே, ஏராளமான அவுஸ்திரேலியர்கள் இக்காலத்தில் நாட்டை விட்டுப் போய் விடுவார்கள். பெரும் காட்டுத் தீ பரவுகிற காலமும் இது. இது தான் வீட்டுத்தோட்டங்களில் தக்காளி பழுத்திருக்கும் காலம்.

பங்குனி, சித்திரை, வைகாசி ஆகியவை இலையுதிர் காலத்திற்குரிய மாதங்கள். மரங்களின் இலைகள் சிவப்பாகவும், மஞ்சளாகவும், மண்ணிறமாகவும் மாறிப் பின்னர் உதிர்ந்து விடும். அப்பிள், பியர்ஸ் ஆகிய பழங்கள் இக்காலத்தில் பறிப்பதற்குத் தயாரான நிலையில் இருக்கும். அனேகமான தோட்டங்களில் அறுவடைக்குரிய காலமும் இதுதான்.

இலையுதிர் காலத்தை அடுத்து வரும் மாரி காலம் தான் இப்போது நடந்து கொண்டிருப்பது. ஆடி மாதம் தான் உச்சமான குளிர். அனேகமான தாவரங்கள் இலைகளை உதிர்த்துவிட்டு மொட்டையாக நிற்கின்றன. பல பறவைகள் மிகவும் சுதந்திரமாக நாட்டை விட்டுக் குடிபெயர்ந்து விடும். அந்தச் சுதந்திரம் கூட இல்லாத மனித ஜென்மமாக நான் இருக்கிறேன். காலநிலை சீரானதும் பறவைகள் திரும்பி இங்கே வந்துவிடும். அவற்றிற்குத் தான் 'சிட்டிசன் சிப்' பிரச்சினை ஏதும் கிடையாதே!

திடீரென்று ஒரு கடும் குளிர் காற்று வீசுகிறது. காதிலூடாக அக்குளிர் காற்று உள்ளே போகாமல் இருப்பதற்காக மெளப்பிளரை எடுத்துக் காதைச் சுற்றிக் கொள்கிறேன். உடம்பின் வெப்பநிலையை காப்பாற்றிக்

கொள்வதற்காக விளையாட்டு வீரர்கள் உதைபந்து, ரக்பி போன்ற விளையாட்டுகளில் ஈடுபடுவார்கள். நான் இந்த வயது போன நேரத்தில் என்ன செய்ய முடியும்?

ஆவணி மாதமும் முடிந்து விட்டால் இலைதுளிர் காலம் வருவதற்குரிய மாதங்கள் ஆரம்பமாகிவிடும். புரட்டாதி, ஐப்பசி, கார்த்திகை மாதங்கள் வசந்த காலத்துக்குரியவை. மரங்கள் துளிர்க்கத் தொடங்கிப் பூத்துக் குலுங்கும். இக்காலத்திலும் மழை பெய்யுமாயினும் குளிர் குறைந்து விடும். நிலத்துக்குக் கீழ் இதுவரை காலமும் ஒளித்திருந்த குமிழ்களில் இருந்து டபோடில்ஸ் பூக்களும் ரியூலிப் பூக்களும் மலர்ந்திருக்கும். அந்த அழகில் மழையின் கொடுமை மறந்து போய்விடும். பறவைகள் சந்தோஷமாக கூடு கட்டி முட்டை இட்டுக் குஞ்சு பொரிக்கும். விலங்குகள் தமது குட்டிகளோடு கொஞ்சி விளையாடும்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் எந்தக் காலநிலை வந்தாலும் நான் தனிமையில் இந்தத் தொடர்மாடி வீட்டின் பூட்டிய கதவுகளுக்குள் இருப்பேன். எனது கணவர் இப்படி ஒரு குளிர்காலத்தில் தான் நியூமோனியா வந்து இறந்தார். அது நடந்து இப்போது ஏழு நீண்ட வருடங்கள் ஓடிவிட்டன. இன்னுமொரு குளிர் காலத்தில் ஏதோ ஒரு வைரஸ் காய்ச்சலோ, நியூமோனியாவோ அல்லது இதய நோயோ வந்து இறப்பதற்கு நான் காத்திருக்கிறேன். ஒவ்வொரு வருடமும் குளிர்காலம் தொடங்குவதற்கு முன்னர் பங்குனி மாதக் கடைசியிலேயே வைரஸ் காய்ச்சலுக்கான தடுப்பூசி போட்டு விடுவார்கள்.

அறுபத்தைந்து வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களுக்குக் குடும்ப வைத்தியர் அதை இலவசமாகவே போட்டுவிடுவார். இவ்வருடமும் நான் அதைப் போட்டுக் கொண்டேன்.

நான் தனியாகத் தொடங்கிய இந்து சமய வகுப்பில் இப்போது என்னுடன் ஏழு ஆசிரியர்கள் கற்பிக்கிறார்கள். அவர்களுக்குச் சைவ மன்றம் ஒரு சிறு தொகை அன்பளிப்புப் பணமும் வழங்குகிறது. வகுப்பில் இன்று அப்பர் பெருமானின் உழவாரத் தொண்டு பற்றிக் கற்பிப்பது என்றும், ஆண்பிள்ளைகளுக்கு அட்டாங்க நமஸ்காரமும் பெண்பிள்ளைகளுக்குப் பஞ்சாங்க நமஸ்காரமும் செய்வதற்கான செயல்முறை மதிப்பீடு தனித்தனி செய்து அதற்கு அவர்களுக்குப் புள்ளி வழங்குவது என்றும் திட்டமிட்டபடி வகுப்பிற்குள் செல்லுகிறேன். மாணவர்கள் வழக்கம் போலவே உற்சாகமாகவும் மகிழ்வாகவும் இருக்கிறார்கள். 'அப்பர் பெருமானுக்குப் புல்லு வெட்டும் கருவி கிடைக்கவில்லையா? ஏன் இப்படி ஒன்றைக் கொண்டு போகிறார்' என்று ஒரு சிறு பையன் கேட்கிறான். அவன் வட இந்தியாவில் இருந்து வந்த மாணவன். அப்பர் பெருமான் வாழ்ந்த காலத்தில் புல்லு வெட்டும் கருவி இருக்கவில்லை என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறேன்.

மாணவர்கள் சிலர் தும்மிக் கொண்டும் இருமிக் கொண்டும் இருக்கிறார்கள். பஞ்சாங்க நமஸ்காரம் செய்வதற்காக முன்புறம் வந்த ஒரு பிள்ளை தும்மிய பெருந்தும்மல் என் முகத்தில் 'பக்கென்று' பட்டு விடுகிறது.

எத்தனை வைரஸ் எனது ழக்கினுள் நுழைந்ததோ தெரியாது என்று நினைத்த படியே தொடர்ந்து கற்பிக்கிறேன்.

'அப்பர் ஒரு தமிழரார்' என்று அந்த வட இந்தியப் பையன் கேட்கிறான். ஏன் இப்படி ஒரு கேள்வி கேட்கிறான் என்று சிந்தித்தபடி 'ஆம்' என்கிறேன். இருபத்தைந்து வருடங்களாக இந்து சமயம் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு இணைப்பாளராக இருந்த என்னை இவ்வருடம் இப்பாடசாலை வயது போய்விட்டது என்ற காரணத்துக்காக மாற்றி அப்பொறுப்பை ஒரு வட இந்தியப் பெண்மணியிடம் கொடுத்திருந்தது. வயது போனால், பொறுப்புகளை அடுத்த சந்ததியிடம் கையளிப்பது என்ற சிந்தனையில் எனக்கு ஆட்சேபனை எதுவும் இருக்கவில்லை. நான் மிகச் சந்தோஷமாகவே அந்தப் பொறுப்பைக் கொடுத்துவிட்டு வெறும் ஆசிரியராக இருந்தேன்.

வகுப்பு முடிந்து வெளியில் வரும் போது இணைப்பாளரான அந்த வட இந்தியப் பெண்மணி என்னை அழைக்கிறார். 'நீங்கள் அடுத்த வாரம் இதைத் தான் உங்கள் வகுப்பில் கற்பிக்க வேண்டும்' என்று சொல்கிறார். அந்தத் தாளைப் பார்க்கிறேன். சமஸ்கிருத சுலோகங்கள் சில அதில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. 'எனக்கு இந்த மொழி தெரியாது. சமஸ்கிருத உச்சரிப்புத் தெரியாது' என்று சொல்கிறேன். 'தெரியாவிட்டால் பரவாயில்லை. நீங்கள் வராமல் நின்று விடலாம். சமஸ்கிருதம் தெரிந்த ஆசிரியர்களைப் போட்டுக்

கற்பிக்க என்னால் முடியும்' என்று மிக அமைதியாகச் சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தபடி செல்கிறார்.

உலகம் தலைகீழாகச் சுற்றுவது போல எனக்குத் தோன்றுகின்றது. எந்தப் பஸ்ஸில் ஏறி எப்படி வீடு வந்து சேர்ந்தேன் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. படுக்கையில் விழுந்ததும் தெரியாது. சாப்பிட்டதும் தெரியாது.

அடுத்த நாள் காலையில் கண்விழித்த போது தலை சுற்றியது. எழுந்திருக்க முடியவில்லை. காய்ச்சல் அனல் போலக் கொதித்தது. வயிற்றைப் புரட்டிக் கொண்டு சக்தி எடுத்தது. இவ்வருடம் குளிர் காலத்தில் அவுஸ்திரேலியாவைத் தாக்கப் போகும் வைரஸ் காய்ச்சலின் குணங்குறிகளில் வயிற்றோட்டமும் வாந்தியும் முக்கியமானதாக இருக்கும் என்று ஏதோ ஒரு செய்தியில் வாசித்தது மங்கலாக நினைவுக்கு வந்தது. அம்புலன்னை அழைப்போம் என்று நினைக்கிறேன். கைகள் அசைய மறுக்கின்றன. இந்த வருடத்தின் குளிர்காலம் தான் அவுஸ்திரேலியாவில் நான் தரிசிக்கும் இறுதிக் குளிர் காலமாக இருக்கப் போகிறதா?

தொலைந்தது எது?

‘பிள்ளை ஒன்று ஆசிரியர் சொல்லிக் கொடுப்பதில் இருந்து மட்டும் கற்பதில்லை’ என்ற வசனத்தை திருமதி. ஜானி வில்லியம் வெள்ளைப் பலகையில் ஆங்கிலத்தில் எழுதுகிறார். அந்த வசனத்தில் உள்ள பெயர்ச் சொற்களை அடிக்கோடிடுகிறார். ஆங்கில வசன ஒழுங்கில் முதலில் காணப்படும் ‘சைல்ட்’ என்ற சொல்லும் வினைச்சொல் முடிந்த பிறகு வரும் ரீச்சர் என்ற சொல்லும் கோடிடப்பட்டுள்ளன. அவுஸ்திரேலியாவில் சமூக மொழிகள் பலவற்றைப் பிள்ளைகளுக்கு இரண்டாம் மொழியாகக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் முப்பது பேர் ஸ்ரத் பீல்ட் பெண்கள் பாடசாலையின் எஸ்.பதின்மூன்று வகுப்பறையில் ஜானிக்கு முன்னால் குழுமி இருக்கிறோம்.

‘கவனியுங்கள்! இப்போது நான் இந்த வசனத்தில் உள்ள இரண்டு பெயர்ச் சொற்களையும் அழித்துவிடுவேன். அந்த

இடைவெளியில் அந்தச் சொல்லை உங்கள் மொழியில் எழுதுங்கள்' என்று கூறுகிறார். 'அன்யொங்' என்று தனது மொழியில் 'வணக்கம்' கூறிக்கொண்டு வந்த ஒரு பெண் ஆசிரியர். தனது மொழிச் சொற்களை அதில் எழுதுகிறார். அதன் பிறகு சீனதேசத்தின் ஆண் ஆசிரியர் ஒருவர் தனது சித்திரவடிவச் சொல்லை எழுதுகிறார். சிங்களப் பெண் ஒருவர் போய் லமயா என்று எழுதும்போது கூட நான் கஷ்டப்பட்டு எனது கவனம் சிதறாமல் பார்த்துக் கொண்டேன். தமிழ்ச் சொற்களை எழுதும்படி ஜானி என்னை அழைக்கிறார். 'பிள்ளை' என்ற சொல்லை எனது கைகளினால் எழுதும்போது கண்ணீர் கன்னத்தில் ஓடுவதை என்னால் தவிர்க்க முடியவில்லை. 'என்ன நடந்தது?' என்று ஜானி கேட்கிறார். 'ஒன்றுமில்லை' என்று சொல்கிறேன். 'உங்கள் மனம் புண்படும்படி யாராவது ஏதாவது சொன்னார்களா?' என்று கேட்கிறார். 'ஒன்றுமில்லை' என்று மீண்டும் சொல்கிறேன். ஆனால், எனது உணர்வுகளை மறைத்துக் கொள்ள என்னால் முடியவில்லை. தாயின் முகம் பார்க்கும் ஆரம்ப மாதங்களில் எனது மகன் ஆகாஷ் தனது கண்கள் எனது கண்களைச் சந்திப்பதைத் தவிர்த்து வந்தான் என்பதற்கு நான் அவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை. சிறுகுழந்தை ஒன்றின் செயற்பாடுகளை அவ்வளவு ஊன்றிக் கவனிக்க வேண்டும் என்று நினைக்கவில்லை. அது இவ்வளவு ஒரு பெரிய பிரச்சனையாக இருக்கும் என்று கனவிலும் நினைக்கவில்லை.

'நீங்கள் வகுப்பறையில் இரண்டாம் மொழியைக் கற்பிக்கும் போது இந்த உத்தியைக் கையாளலாம்' என்று ஜானி

சொல்கிறார். 'மொழிக்கு மொழி சின்ரெக்ஸ் வேறுபடும். சொல் ஒழுங்கு வித்தியாசப்படும் போது இந்த உத்தியைக் கையாளுவது மொழியின் இலக்கணம் கற்கும் திறனைப் பாதிக்காதா?' என்று கிரேக்க மொழி கற்பிக்கும் முஸ்லிம் ஆசிரியை கேட்கிறார். 'இடையிடையே செய்வது பாதிக்காது' என்பதே ஜானியின் பதிலாக இருக்கிறது.

மிகச் சிறிய விடயங்கள், மிக நுணுக்கமான விடயங்கள் பிள்ளையின் கற்றலைப் பாதிக்குமா என்பது பற்றிச் செய்யப்பட்ட பல வேறு ஆய்வுகளின் முடிவைப் பற்றி எல்லாம் இந்தக் கருத்தரங்கில் எங்களுக்குச் சொல்கிறார்கள். எனது பிள்ளையின் கற்றலைப் பற்றி நான் யாரிடம் கேட்கப் போகிறேன்?

ஆகாஷுக்கு ஆறுமாதம் இருக்கும்போது கூட அவனைப் பார்க்க வரும் புதுமுகங்கள் பற்றி அவன் அதிகம் அக்கறை செலுத்தவில்லை. அல்லது அவர்கள் தொடர்பாகப் பயப்படவில்லை. ஊரில் நாங்கள் இருந்திருந்தால் பிள்ளை பிறந்த செய்தி கேட்டு அவனைப் பார்க்க எத்தனை பேர் வந்திருப்பார்கள்? அவுஸ்திரேலியாவில் எனக்கு உறவினர்கள் யாரும் இல்லை. நண்பர்களும் இல்லை. எனது கணவருக்குத் தெரிந்த தமிழர்கள் ஒரு சிலர் மிக அருமையாக வந்து போனார்கள். அவரோடு வேலை செய்கிற அவுஸ்திரேலியர்கள் யாரும் இத்தகைய தனிப்பட்ட ஒருவரின் நன்மை தீமை பற்றி அக்கறைப்படுவதில்லை. ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கம் போது அலுவலக நண்பர்கள் என்ற பெயரில் ஒரு மலர்க்கொத்து வந்தது. மலர்க்கொத்துத்தான் வந்ததே தவிர மனிதர்கள் யாரும்

வரவில்லை. நாலுபேர் வந்து போயிருந்தாலாவது இந்த வித்தியாசங்கள் பற்றி ஏதாவது சொல்லியிருக்கக்கூடும். எனக்கு இது முதல் பிள்ளை! பிள்ளை வளர்ப்புப் பற்றி எதுவுமே தெரியாத நிலையில் கண்ணைக்கட்டிக் காட்டில் விட்ட நிலையில் நான்!

பாட நேரத்தில் பிள்ளைகளிடம் கேள்விகள் கேட்பது தொடர்பான பயிற்சி ஒன்றை இப்போத ஜூனி செய்கிறார். பாடம் ஆரம்பிக்கும்போது பிள்ளைகளிடம் கேள்வி கேட்டு ஆரம்பிப்பது நல்லதில்லை என்று சொல்கிறார். அவர்களுக்கு தெரியாத ஒரு விடயத்தையே நாங்கள் கற்பிக்கப் போகிறோம். அதை முதலில் கேட்க வேண்டாம் என்கிறார். எமது ஊரில் என்றால் 'ரியூசனுக்குப் போகிற பிள்ளைகள் சிலவேளை ஆசிரியர் கற்பிக்க முதலே விடையைத் தெரிந்து வைத்திருப்பார்கள். அவுஸ்திரேலியாவில் பிள்ளைகள் ரியூசனுக்குப் போவது ஒப்பீட்டளவில் குறைவு. அப்படிப் போனாலும் இலங்கையர், இந்தியர், சீனர் என்று ஆசியக் கண்டத்துப் பிள்ளைகள் தான் போவார்கள். என்னுடைய பிள்ளைக்கு யார் ரியூசன் சொல்லிக் கொடுக்கச் சம்மதிப்பார்கள்?

ஏழு, எட்டு மாதத்தில் கையில் எடுத்த பொருளை வாய்க்குக் கொண்டு வருதலில் ஆகாஷ் சிரமப்பட்டான். அதைக்கூட ஒரு வித்தியாசமாக நான் கண்டுகொள்ளவில்லை. சத்தம் வரும் திசைகளை நோக்கி அவன் திரும்பவில்லை. அவன் ஏதோ யோசனையில் இருக்கிறான் என்று தான் நான் நினைத்தேன். அவனை நான் அணைத்து வைத்துக் கொள்வது

பெரும்பாலும் அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. யாரையும் பார்த்து அவன் சிரிப்பது மிக அருமையாக இருந்தது. எனது கணவரும் கூட அதிகம் சிரிக்கமாட்டார். 'உங்களைப் போல வந்திருக்கிறான்' என்று தான் நான் முடிவு செய்தேனே தவிர இது ஒரு பெரிய குறைபாடாக இருக்கும் என்று கற்பனை செய்யவில்லை.

'பாடம் நடக்கும்போது கேள்வி கேட்கலாம். அவை திறந்த கேள்விகளாகவும், பரந்த பரப்பில் அமைந்த கேள்விகளாகவும் இருக்க வேண்டும். ஒரு பிள்ளை தவறான பதில் சொன்னாலும் அதைத் தவறு என்று சொல்ல வேண்டாம். மொழி கற்றலில் பிழை என்று எதுவும் இல்லை. அரை குறையான வசனத்தை ஒரு பிள்ளை சொன்னால், தலையை அசைத்து அதை ஏற்றுக் கொண்டு, 'இதை எப்படி நாங்கள் இன்னும் சிறப்பாக்கலாம்?' என்று மற்றப் பிள்ளைகளிடம் கேளுங்கள்' என்று ஜானி தன் விளக்கத்தைத் தொடருகிறார்.

எனது பிள்ளை நான் கேட்கும் கேள்விகளையே திருப்பி அதற்கான பதிலாகச் சொல்லும் கொடுமையை நான் எங்கு போய் முறையிடுவேன்? ஆகாஷிடம் 'சாப்பாடு வேணுமா?' என்று நான் கேட்டால், அவன் தனக்குப் பசிக்கும் போது என்னைப் பார்த்து 'சாப்பாடு வேணுமா?' என்று கிளிப்பிள்ளை பாடமாக்கிய வசனத்தை ஒப்புவிப்பது போலக் கேட்கும் போது நான் இரத்தக்கண்ணீர் சிந்துகிறேன். அவன் ஒரு வயதாகியும் தவறாத போது ஒன்றரை வயதாகியும் நடக்காத போதுதான் ஏதோ ஒரு பிரச்சினை இருப்பதாக நாங்கள் பயப்படத் தொடங்கினோம்.

கேள்விகளை ஐந்து நிலைகளில் பாகுபடுத்தலாம் என்றும் முதல் நிலையில் இருந்து மெல்ல மெல்ல அடுத்த நிலைக்குத் தாவிப் பிள்ளையைப் பதில் சொல்லச் செய்ய வேண்டும் என்றும் ஜானி கூறுகிறார். அறிவைப் பரீட்சிக்கும் கேள்வி, புரிந்து கொள்ளலைப் பரீட்சிக்கும் கேள்வி, பிரயோகம் தொடர்பான கேள்வி, ஆராய்தல் தொடர்பான கேள்வி, தொகுப்பு சம்பந்தமான கேள்வி என்று அவர் கொடுத்த விளக்கங்களை நாங்கள் குழு நிலையில் கலந்துரையாடுகிறோம். இன்று மதிய உணவு வேளையின் போது எல்லோரும் தாங்கள் கொண்டு வருகிற தமது கலாசார உணவுகளைப் பகிர்ந்து சாப்பிட வேண்டும் என்று ஜானி சொன்னதன் படி நான் குண்டுத் தோசை செய்து கொண்டு வந்து சாப்பாட்டு மேசையில் வைத்துள்ளேன். என்னுடைய ஆகாஷ் இப்படி ஒரு சமூக நிகழ்வில் எல்லோருடனும் கலந்து கொண்டு அவர்களின் அன்பைப் பகிர்ந்து கொள்வாணா என்பது கேள்விக்குறியாகவே இருக்கிறது.

எனது பிள்ளைக்கு 'ஓட்டிசம்' என்பதை விசேட வைத்திய நிபுணர் உறுதி செய்தபோது எனக்குப் பகலுக்கும் இரவுக்கும் வேறுபாடு தெரியவில்லை. 'உங்கள் மகன் காலம் முழுவதும் உங்களில் தங்கி வாழ்பவனாக இருக்கக்கூடும்' என்று நிபுணர் சொல்கிறார். 'நான் இறந்த பிறகு அவன் என்ன செய்வான்?' என்ற கேள்வியே இரவு பகலாக என் மண்டையைக் குடைந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்தக் கேள்வி ஐந்து வகையான

கேள்விகளில் எந்த வகை என்று தான் நான் இப்போது தலையைப் போட்டுப் பிய்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். சமூக ஆதரவு குறைந்த இந்த நாட்டில் அவன் எப்படி வாழ்வான்?

அவனுக்காக நாங்கள் திரும்பியும் தாய் நாட்டுக்குப் போனால் என்ன? மாலை மூன்று மணி இருக்கும். குழுக்கள் தங்கள் கலந்துரையாடல் முன்வைப்புகளை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தபோது எனது கைத்தொலைபேசியின் அதிர்வை நான் உணர்ந்தேன். ஜூனிக் குத் தெரியாமல், அழைப்பு யாரிடம் இருந்து வந்திருக்கிறது என்று பார்க்கிறேன். கணவர்தான் அழைத்திருக்கிறார். 'எஸ்.எம்.எஸ்.இருக்கும் என்று தெரிந்து தேடிப் பார்க்கிறேன். 'உடனே வீட்டுக்கு வா' என்று செய்தி இருக்கிறது. பதற்றமாக இருக்கிறது. விசேட அனுமதி பெற்று வெளியே வருகிறேன். எப்படி வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தேன் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை' 'ஆகாஷைக் காணவில்லை. அவன் எங்கோ ஓடிவிட்டான். நான் தேடிக்களைத்து விட்டேன். பொலிஸுக்குத் தகவல் கொடுக்க வேண்டும்' என்கிறார் கணவர்!

நூறு டொலர் நாடகம்

தாய்நாட்டில் தொண்ணூற்று ஐந்தில் ஏற்பட்ட மிகப்பெரிய இடப்பெயர்வோடு அவுஸ்திரேலியாவிற்குக் குடிபெயர்ந்து, தப்பி ஒட்டி ஒரு சிறுமாடி மனையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நான், தமிழ் நிகழ்ச்சிகளுக்கான ரிக்கற்றுகள் வாங்குவது குறைவு. சிட்னியில் ஒவ்வொரு சனி, ஞாயிறும் ஏதோ ஒரு நிகழ்ச்சி இருக்கும். அதற்கான ரிக்கற் தமிழ் அங்காடிக் கடைகளில் விற்கப்படும். 'சென்ரா லிங்க்' அனுசரணையோடு மட்டுமட்டமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நான் இந்த ரிக்கற்றுகளை ஒரு போதும் தேடி வாங்குவதில்லை. இம்முறை இது, இலங்கையில் தாய் தந்தையரை இழந்து அநாதைகளுக்கான சிறுவர் இல்லங்களில் உயிர் பிழைத்து வாழும் ஏழைச் சிறுவருக்கு நிதி சேர்ப்பதற்கான நிகழ்வு என்று என் நண்பன் கேட்டுக் கொண்டதால் நூறு டொலருக்கு இரண்டு ரிக்கற்றுகள் வாங்கியிருந்தேன்.

‘இந்தியாவில் இருந்து ஒரு நாடகக்குழு வருகிறது. அவர்கள் நாடகத் துறையில் ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேற்பட்ட அனுபவம் உள்ளவர்கள். மிகச் சிறந்த இரண்டு நாடகங்கள் மேடையேற இருக்கின்றன’ என்று வேறு என் நண்பன் ஆசை காட்டியிருந்ததால் என் மனைவியையும் அழைத்துச் செல்வதற்குத் திட்டமிட்டிருந்தேன்.

கார் ஓடப்பழகுவதற்கும் கார் வாங்குவதற்குமான வசதி எனக்கு ஒரு போதுமே இருந்ததில்லை. நியூ சவுத் வேல்ஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற இருந்தது. இங்கிருந்து காரில் செல்வதனாலும் ஒரு மணிநேரத்துக்கு மேல் எடுக்கும். பலரிடம் உதவி கேட்டு இறுதியில் உறவினர் ஒருவர் எங்களைத் தமது காரில் அழைத்துச் செல்லச் சம்மதித்தார். இலங்கையில் சிறுவர் இல்லங்கள் பலவற்றை நடத்திக் கொண்டிருக்கிற அமைப்பு ஒன்றின் நிர்வாக அதிகாரி ஒருவர் வருகிறாராம். அவர் அங்குள்ள குழந்தைகள் படுகிற துன்பத்தைப் பற்றி விரிவாக எடுத்துரைப்பாராம் என்றும் அறிந்திருந்தேன். அந்த உரையைக் கேட்கவும் நான் ஆசைப்பட்டேன். ‘ஒஸ்ரியோ ஆத்திரேலியா’ எனப்படும் வாத நோயினால் பாதிக்கப்பட்டுள்ள என் மனைவி முதலில் வருவதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. ‘நீண்ட நேரம் காலைக்கீழே விட்டுக் கொண்டிருக்க முழங்கால் வலிக்கத் தொடங்கிவிடும்’ என்று கூறி மறத்துவிட்டார். நான் தான் திருப்பத் திரும்ப, ‘எப்போதும் வீட்டிலே இருந்து என்ன செய்வது? இடை சுகம்

வெளியே போய் வரவேண்டும்' என்று வற்புறுத்திச் சம்மதிக்கச் செய்திருந்தேன்.

'அந்த நாளும் வந்திடாதோ' என்று ஆவலாய்க் காத்திருந்த அந்த நாளும் வந்து சேர்ந்தது. அது ஒரு சனிக்கிழமை. காலையிலேயே சுடுநீரில் குளித்து உடுப்பு எல்லாம் எடுத்து மினுக்கி வைத்து மதிய உணவை நேரத்தோடு சாப்பிட்டு, வழக்கத்திற்குச் சற்று முன்னராகவே நித்திரை கொஞ்சம் - பகல் நித்திரைதான் - கொண்டு எழுந்து ஆயத்தமாகிவிட்டோம். எத்தனையோ மாதங்களுக்குப் பிறகு நானும் மனைவியும் ஒன்றாக ஒரு கலை நிகழ்ச்சிக்குப் போகப் போகிறோம். வயது போய்விட்டாலும், மனைவியோடு இப்படி வெளியே போவதில் ஒரு மகிழ்வு இருக்கத்தான் செய்கிறது.

'தண்ணீர், கொஞ்சம் குளிராகி விட்டது போல, தோள் மூட்டில் வலிக்கிறது' என்று புறுபுறுத்துக் கொண்டே மனைவியும் வெளிக்கிட்டு ஆயத்தமாகி விட்டா. மாலை நாலு மணி இருக்கும். எங்களைக் கூட்டிப் போவதாக உறுதியளித்த அந்த உறவினர் தொலைபேசியில் அழைக்கிறார். நல்லகாலம் என்னுடைய மொபைல் எப்போதும் ஓனில் இருப்பதால் அவருக்கு என்னுடன் கதைக்க முடிந்தது. ஏன் அதைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறேன் என்றால் அவுஸ்திரேலியாவில் அநேகமாக அவ்வாறு நீங்கள் நினைத்தவுடன் யாருடனும் தொலைபேசியில் கதைத்துவிட முடியாது. குறுஞ்செய்தி அனுப்பலாம் அல்லது 'வொயிஸ்

மெயில்' விடலாம். அவர்கள் தமக்கு ஓய்வான நேரம் உங்களோடு தொடர்பு கொள்வார்கள். நீங்கள் வலு பிசியான ஆள் என்று காட்டிக்கொள்ள வேண்டுமானால் உங்களோடு ஒருவரும் தொலைபேசியில் கதைக்க முடியாத நிலை இருக்க வேண்டும். நான் மிகச் சாதாரணன் என்பதால் அந்த உறவினர் தான் விரும்பியவுடன் என்னுடன் கதைத்தார். கதைத்து என்ன சொன்னாரென்றால் தான் நிகழ்ச்சிக்குப் போகவில்லை என்றார். தனது மனைவியின் உறவினர் ஒருவர் காலமாகிவிட்டாராம். அதனால் கொண்டாட்டங்களுக்குப் போவது முறையில்லை என்று மனைவி சொல்லிவிட்டாராம். எனக்கு உடனே மனம் திக் என்றது. அப்படியானால் இந்தக் கடைசி நேரத்தில் நாங்கள் என்ன செய்யப் போகிறோம்? நல்ல வேளையாக அவரே ஒரு தீர்வுத் திட்டத்தை முன்மொழிந்தார். தனக்குத் தெரிந்த இன்னொரு நண்பர் எங்களை வந்து கூட்டிப் போய்க் கொண்டு வந்து விடுவாராம். ஆனால், அவர் வேலை முடிந்து வந்து புறப்படச் சற்றுத் தாமதம் ஆகலாமாம். எங்களை ஐந்து மணிக்குப் பிந்தாமல் 'வூல் வேர்த்ஸ்க்கு' முன்னால் நிற்கட்டாம். சரி, இனி எடுத்த காஷ்டியை இறக்கத் தானே வேண்டும்? தகவலை மனைவியிடம் சொன்னேன். 'வூல் வேர்த்ஸ்' வரைக்கும் நடக்க முடியாது' என்று சொல்லிவிட்டார். அவுஸ்திரேலியாவில் ஆத்திரைற்றிஸ் மிகச் சாதாரண பிரச்சினை. ஆண்களை விடப் பெண்களை அதிகம் தாக்குகிறது. நெருக்கீடும் ஒரு காரணமோ தெரியாது. எமது

நாட்டவர்கள் பலரும் இந்த ழட்டு வியாதியினால் பாதிக்கப்படுகிறார்கள்.

'நான் கையைப் பிடித்துக் கூட்டிப் போகிறேன். மெல்ல நடப்பம்' என்று வற்புறுத்தி அவ்வைச் சம்மதிக்க வைத்தேன். நாலரைக்கே வீட்டில் இருந்து புறப்பட்டு அடிமேல் அடி வைத்து நடந்து நாலு நாற்பத்தைந்துக் கெல்லாம் குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு வந்துவிட்டோம். அவ்விடத்தில் பஸ்தரிப்பு நிலையம் ஒன்றும் இல்லாத படியால் கால் கடுக்க நிற்கவேண்டியே இருந்தது. மனைவிக்கு நேரம் போவது தெரியாமல் இருக்கப் பழம் கதைகள் பலபேசி நேரத்தைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்பாடா! ஐந்து மணி ஆகிவிட்டது. கார் வந்துவிடும்!

வரவில்லையே! ஐந்து இருபது ஆகியும் எதுவும் வரவில்லை. நிகழ்ச்சி ஆறுமணிக்கு ஆரம்பம். மண்டபத்தில் விளக்குகளை அணைத்து விடுவார்கள். பழைய காலத்தில் சினிமாக்கொட்டகைக்குள் நுழைந்த மாதிரி இருட்டில் தட்டித்தடவி விழுந்து எழும்ப வேண்டும். ஐந்து முப்பதுக்கு அவசரமாக ஒரு கார் வந்து நின்றது. ஏறிக்கொண்டோம். ஒரு மணி நேரத்துக்கு மேல் ஓடி.... ஆறு முப்பதிற்கு மேல் பல்கலைக்கழக முகப்பை அடைந்தோம். காலை நிறுத்துவதற்குச் சுற்றிச்சுற்றித்தேடி ஒருவாறு பத்துநிமிட முயற்சியின் பின் காலைவிட்டு இறங்கினால், அந்தப் பெரிய வளாகத்தில் நிகழ்ச்சி நடைபெறும் மண்டபத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

'என்னால் அவ்வளவு தூரம் நடக்க முடியாது' என்று மனைவி சத்தியாக்கிரகம் செய்யத் தொடங்கிவிட்டா. 'வாரும் மெல்ல மெல்ல...' என்று அவளைச் சாந்தப் படுத்தித் தேடி அலைந்து இறுதியில் எமது பகீரதப் பிரயத்தனத்தில் வெற்றி பெற்றோம்.

'ரோச்சின்' உதவியுடன் நாம் மண்டபத்துள் நுழைந்தபோது ஏழு மணியாகிவிட்டது என்று உண்மையை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். 'திரும்பிப் போகும்போது வேறு யாரையாவது கேட்டுப் போங்கோ' என்று அழைத்து வந்தவர் கூறிவிட்டார். மனைவியின் முறைப்பு என்னை விழுங்கி விடும்போல இருந்தது.

மேடையில் யாரோ ஒருவர் நின்றார். அது பேச்சா அல்லது நாடகமா என்று என்னால் மட்டிட முடியவில்லை. நிகழ்ச்சி ஒரு மணிநேரம் தாமதமாகத் தொடங்குவதற்கும் தாய் நாட்டில் இருந்து வர இருந்த நிர்வாக அதிகாரி வரமுடியாமல் போனமைக்கும் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டார். நேரே நாடகம் ஆரம்பமாகும் என்றார். நல்லவேளை! நாடகம் இனிமேல் தான் ஆரம்பமாகப் போகிறது!

இரண்டுபேர் மேடையின் நடுவில் வந்து நின்று கதைத்தார்கள். அவர்கள் போன பிறகு வேறு இரண்டு பேர் வந்து நின்று கதைத்தார்கள். பின்னர் மூன்று பேர் கதைத்தார்கள். நாங்கள் சாதாரணமாக றோட்டில் இருவர் சந்தித்தால் கதைப்பது போல இருந்தது. முதல் கதைக்கும் அடுத்த கதைக்கும் ஏதும் தொடர்பு இருந்ததாயும்

தெரியவில்லை. மிகச் சிறந்த நாடகம் என்றால் இப்படித் தான் இருக்குமா? அந்தக் காலத்தில் கோயில் திருவிழாவில் நித்திரை தூங்கித் தூங்கிப் பார்க்கிற காத்தவராயனில் கூட ஏதோ சிலவற்றை ரசிக்க முடியும்.

ஏழு பதினைந்துக் கெல்லாம் நான் கதிரையை விட்டு எழுந்துவிட்டேன். 'ஏன்? என்று மனைவிகேட்டா. 'திரும்பிப் போவதற்கு வழி பார்க்க வேண்டும். போதும் எழும்பு' என்று உரத்துச் சத்தமிட்டேன். மனைவி திகைத்துப் போனா. 'உங்களுக்கு என்ன நடந்தது?' என்று மிகுந்த பரிஷுடன் என்னைப் பார்த்தா.

அழகுச் சிகிச்சை

இந்தியத் தமிழரைத் தமிழ்ச் சினிமா கெடுத்தது. இலங்கைத் தமிழரை வெளிநாட்டுப் பணம் கெடுத்தது என்று பரவலாகப் பேசிக் கொள்கிறார்கள். அவுஸ்திரலியத் தமிழரைக் கெடுத்தது எது? எனக்குத் தெரியவில்லை.

'பிளாஸ்டிக் சேஜரி' தொடர்பான அந்தக் கட்டுரையைத் தொடர்ந்து படிக்கிறேன். நானும் தான் இவ்வளவு காலமாக நினைத்திருந்தேன் அந்தச் சத்திர சிகிச்சையில் உடல் - உறுப்புகளின் வடிவமைப்பில் 'பிளாஸ்டிக்' என்ற பொருள் ஏதோ வகையில் பயன்படுகிறதென்று. அப்படி இல்லை என்று இப்போது தான் தெரிந்தது. 'கற்றது கை மண்ணளவு கல்லாதது உலகளவு' என்பது உண்மை தான். அது ஏனைய பல ஆங்கிலச் சொற்களைப் போல் 'பிளாஸ்டிக்கே' என்ற கிரேக்கச் சொல்லின் வேரில் இருந்து வந்ததாம். அப்படி என்றால் 'வளைந்து

கொடுக்கத்தக்க தசைகளை மாதிரி வடிவத்துக்குக் கொண்டு வரும் கலை' என்று பொருள்.

இந்தியாவில் தான் இந்தக் கலை சரித்திர ரீதியாக முதன் முதலில் தொடங்கியதாம். கிறிஸ்துவுக்குப் பின் எண்ணூறாம் ஆண்டளவில் இது இந்தியாவில் செய்யப்பட்டிருப்பதற்கான ஆதாரங்களைப் பற்றிக் கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. நான் இந்தக் கட்டுரையை இப்போது படித்து எந்தப் பயனுமில்லை என்று எனக்கு வடிவாகத் தெரியும். முன்னரே படித்திருந்தாலும் கூட எந்தப் பயனுமில்லை என்று எனக்கு மிக மிக நன்றாகத் தெரியும். என்னுடைய மகள் 'பிளாஸ்டிக் சேஜரிக்' சிட்னியில் ஒரு நிபுணரிடம் போய்விட்டாள். 'ஶுத்தோர் சொன்ன வார்த்தை அமிர்தம்' என்று ஶுத்தோர்கள் சொல்லித் திருப்திப்பட்டுக் கொள்ள வேண்டியது தான். அவுஸ்திரேலியாவில் உள்ள இளம் வயதினர் அதைப் பற்றி எல்லாம் அக்கறைப்படுவதே இல்லை. தமது வயதை ஒத்த நண்பர்கள் என்ன சொல்கிறார்களோ அதையே தெய்வ வாக்காக எடுத்துக் கொள்வார்கள்.

முதலாம் உலகப் போரின் போதும் இரண்டாம் உலகப் போரின் போதும் ஏராளமான படை வீரர்கள் தமது முகத்தின் அடிப்படைக் கட்டமைப்பு சிதறிப் போகும் வண்ணம் காயமடைந்தார்கள். அப்போது அவர்களுக்குத் தோல் வைத்துத் தைக்க வேண்டி இருந்தது. அது மனிதாபிமானம் மிக்க அடிப்படை வைத்தியம் என்று கருதப்பட வேண்டியது. ஆனால்,

அவுஸ்திரேலியா போன்ற ஒரு வளர்ச்சியடைந்த நாட்டில் யுத்தம் எதுவும் நடைபெறாத போது இந்தப் பதினெட்டு வயதுக் குமரிகளுக்குத் தேவைப்படுவது என்ன? அவர்கள் ஏன் இந்தப் பிளாஸ்டிக் சேஜ்ரிக்குப் பின்னால் திரிகிறார்கள்.? ஏழை நாடுகள் பலவற்றில் அண்ணப் பிளவு, உதட்டுப் பிளவு ஆகிய பிறப்புரிமைப் பிரச்சனைகளோடு பிறந்த பிள்ளைகள் கட்டாயம் செய்யப்பட வேண்டிய சத்திர சிகிச்சைக்குப் பணம் இல்லாது துன்பப்படுகிறார்கள் அல்லது அரசு மருத்துவ மனைகளில் சத்திர சிகிச்சை நியுணரின் திகதி எப்போது கிடைக்கும் என்று நீண்ட வரிசைகளில் காவல் இருக்கிறார்கள். விபத்துக்களின் போது முக எலும்புகளில் முறிவு ஏற்படுகின்ற பல மனிதர்கள் அதே போன்ற ஏக்கத்துடன் காவல் இருக்கிறார்கள். அவுஸ்திரேலியாவில் எந்த வருத்தமும் இல்லாத இந்தக் கட்டிளமைப் பருவப் பெண்களுக்கு வந்த வருத்தம் என்ன?

கட்டுரையில் ஒரு வசனம் வாசித்தால் என்னுடைய மனம் அதைப் பற்றிப் பத்து விடயம் யோசிக்கிறது. அவுஸ்திரேலியாவின் விஞ்ஞான பாட நூல்களில் ஒரு விடயம் பற்றி எழுதிவிட்டு அதற்குப் பின்னால் அந்தப் 'பாடத்தின் நீட்சி' என்று குறிப்பிட்டு அது தொடர்பான பிரயோக வினாக்கள் சிலவற்றைப் போட்டிருப்பார்கள். அதைப் போலத்தான் நான் கட்டுரையில் வாசித்த வசனம் எது? அதைத்தொடர்ந்து எனது மனதில் அலை மோதும் வசனங்கள் எவை? என்று தீர்மானிக்க முடியவில்லை.

அமெரிக்காவில் ஒரு வருடத்தில் பன்னிரண்டு மில்லியன் மக்கள் அழகை அதிகரிப்பதற்காகவும் தமது தோற்றத்தை இளமையாகக் காட்டுவதற்காகவும் இந்தப் பிளாஸ்டிக் சத்திர சிகிச்சையைச் செய்து கொள்கிறார்கள். அவுஸ்திரேலியாவிலும் 'அழகுச் சத்திரசிகிச்சை' என்ற தலைப்பில் தேடினீர்கள் என்றால் கண்ணித்திரை உங்களுக்குப் பல விளம்பரங்களைக் காட்டும். 'உங்கள் உடல் தோற்றம் அழகு பெறுவதோடு மனநலமும் அதிகரிக்கும்' என்று பல சத்திர சிகிச்சை நிபுணர்கள் விளம்பரம் போட்டிருக்கிறார்கள். எது உண்மை எது மாயை என்பது புரியாமல் இருக்கும் பதின்ம வயதுப் பெண்களில் ஒருத்தியாய் எனது மகள் சிந்துவும்! உதடு, மார்பகங்கள், மூக்கு, கண்மடல்கள், வயிறு ஆகியவை தான் அதிகமாகச் சத்திர சிகிச்சைக்கு உட்படுத்தப்படும் இடங்கள். சிந்துவின் எதிர்காலத்துக்கு உதவும் என்று அவள் பிறந்ததில் இருந்தே அவளது பெயரில் வங்கியில் பணம் போட்டு வந்தோம். அவளது பிறந்த தினக் கொண்டாட்டத்திற்குக் கூட அதிகம் செலவழிப்பதில்லை. 'வீணாகச் செலவழிக்கும் காசை வங்கியில் போட்டால், அவளது மேற்படிப்புக்கு உதவும்' என்று நான் அடிக்கடி சொல்வதைக் கேட்டு எனது கணவரும் அப்படியே செய்து வந்தார். பதினெட்டு வயதுக்கு மேல் அவள் அந்தப் பணத்தை வங்கியில் இருந்து மீளப் பெறக் கூடிய முறையில் அதை வைப்புச் செய்திருந்தோம். எப்போது பதினெட்டு வயது முடியும் என்று பார்த்திருந்து அதிலிருந்து 'பத்தாயிரம் டொலர்' எடுத்துக் கொண்டு போயிருக்கிறாள்.

'முகத்தை அழகு செய்வதற்கு ஐயாயிரத்துத் தொள்ளாயிரம் டொல், செயற்கை மாப்பகப் பதிப்பிற்கு மூவாயிரத்துத் தொள்ளாயிரம் டொல்' என்று அவளது டயரியில் குறித்து வைத்திருக்கிறாள். ஆங்கிலச் சஞ்சிகையில் காணப்படும் 'மாதிரி அழகியாக' வீடு திரும்பப் போகிறாள்.

அழகு என்பது என்ன? 'மாதிரி அழகி' எப்படி இருப்பாள்? எனக்கு இது பற்றி ஒரே குழப்பமாக இருக்கிறது. நல்ல கறுப்புத் தோல் உடைய ஆபிரிக்கப் பெண்களிலும் சிலரைப் பார்த்து 'மாதிரி அழகி' என்கிறார்கள். ஒரு பெண்ணின் உடல் உறுப்புகளின் அளவு பற்றியே இந்த மனிதர்கள் எல்லாம் அதிகம் அக்கறைப் படுவதாகத் தெரிகிறது. ஒரு பெண்ணின் அறிவு, ஆளுமை, அவளுக்கு இருக்கக் கூடிய அன்பு நிறைந்த மனம் போன்ற விடயங்களுக்கு எந்த முக்கியத்துவமுமே இல்லாத மாதிரி. நினைத்தால் சத்தி வருவது போல அருவருப்பாக இருக்கிறது எனக்கு!

சிந்து இந்தச் சிகிச்சைக்குப் போவதற்கு முன்பு ஒரு பெரிய பிரளயமே நடந்தது வீட்டில். எண்ணிடத்தில் தான் முதலில் இதைப் பற்றி அவள் கூறினாள். 'தன்னுடைய தோழிகள் மூன்று பேர் ஏற்கனவே செய்து வெற்றிகரமாக வீடு திரும்பியிருக்கிறார்களாம். அவர்களைப் பார்க்க மிக அழகாக இருக்கிறதாம்' என்று சொன்னாள். நான் உடனேயே மிக மென்மையான குரலில் மறுத்துரைத்தேன். 'அகத்தின் அழகு தான் முகத்தில் தெரியும். அது செயற்கையாக வராது' என்று சொன்னேன். ஒரு சிரிப்புச் சிரித்து விட்டுப் போய் விட்டாள்.

அந்தச் சிரிப்பின் அர்த்தம் எனக்குத் தெரிந்திருந்த படியால் அன்று இரவு எனது கணவருக்கு இதைத் தெரியப்படுத்தினேன். அவர் உடனேயே அவளது அறைக்குச் சென்று ஏதோ சொல்லியிருக்க வேண்டும். என்ன சொன்னார் என்பது கூட எனக்குத் தெரியாது.

'அம்மாவா உங்களுக்குச் சொன்னது?' என்று உரத்த சத்தமாகக் கேட்டு கொண்டு அறைக்கு வெளியே வந்தாள். நான் எனது அறையின் கதவைத் திறந்தேன். உருப்பிடித்து வந்த காளி போல என்னைப் பார்த்துக் கத்து கத்தென்று கத்தினாள். சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாத பல விடயங்களையும் இழுத்து என்னைத் திட்டித் தீர்த்தாள். நான் திணறிப் போய்விட்டேன். கணவர் கூடச் சிலையாகி நின்றுவிட்டார். பத்து மாதம் சும்ந்து பெற்று ஒரு குறையும் இன்றி வளர்த்த இந்தப் பிள்ளையிடம் இருந்து நாங்கள் இதை எதிர்பார்க்கவே இல்லை. அதற்கு மேல் என்ன செய்ய முடியும்? பொலிசையா கூப்பிட முடியும்? கூப்பிட்டுத் தான் என்ன சொல்வது?

நாங்கள் அழுது அடங்கிப் போனோம். அவள் தனது காரை எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டாள்.

வெளியே வீட்டின் மணி அழுத்தப்படுகிறது. நான்தான் பொத்தானை அழுத்துகிறேன். சிந்து தான் தன் தோழியுடன் வருகிறாள். நான் அவள் முகத்தைப் பார்க்கவில்லை. அவளும் என் முகத்தைப் பார்க்கவில்லை. நேரே தன் அறைக்குப் போய்க் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டாள். தோழி வீட்டில் சாப்பிட்டு

விட்டு வந்திருப்பானோ அல்லது சாப்பாடு வாங்கிக் கொண்டு வந்திருப்பானோ? நான் கேட்கவில்லை. இரவு நானும் கணவரும் எமது அறைக்குள் போய்ப் படுத்துக் கொண்டோம். மயான அமைதி!

சாமம் இரண்டு மணி இருக்கும். யாரோ கதவைத் தட்டுவது கேட்கிறது. நான் தான் எழுந்து போய் பார்த்து. 'என்ன சிந்து?' என்று கேட்கிறேன். 'பொருத்தப்பட்ட மாப்பகங்கள் சமச்சீரில்லாமல் வந்துவிட்டது அம்மா....' என்று சொல்லி வீரிட்டு அழுகிறாள்.

இசைவாக்கம்

ஒவ்வொரு நாளும் எனது பிள்ளைகள் பாடசாலையில் இருந்து வந்தவுடன் அன்று பாடசாலையில் நடைபெற்ற விடயங்களை விலாவரியாக விசாரிப்பது எனது வழக்கம். அவர்களும் ஒரு திருப்தியுடனும் நிறைவுடனும் அவற்றை என்னோடு பங்கிட்டுக் கொள்வார்கள்.

மகள் அனு ஹோம்புஸ் மேற்கு பொதுப் பாடசாலையில் நாலாம் வகுப்பில் படிக்கிறாள். அவளைத்தான் இன்று முதலில் ஏற்றப் போனேன். காருக்குள் ஏறும்போதே மிகுந்த 'சந்தோஷத்துடன்' அம்மா இன்று எனக்கு ரீச்சர் பென்லைசன்ஸ் தந்துவிட்டா' என்றுகூறி அதை எனக்குக் காட்டினாள். வாங்கிப் பார்த்தேன். மகளின் பெயர் எழுதி வகுப்பாசிரியர் கையெழுத்திட்டு அது வழங்கப்பட்டிருந்து. கையெழுத்து அழகாகவும் ஒழுங்காகவும் வந்தவுடன்

குறிப்பிட்ட பிள்ளைக்கு ஆசிரியர் 'பேனா' பாவிக்கும் உரிமையை எழுத்தில் வழங்குவார். கையெழுத்து மோசமடைந்தால் எந்த நேரத்திலும் வகுப்பாசிரியர் கொடுக்கப்பட்ட உரிமையை வாபஸ் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்றும் குறிக்கப் பட்டிருந்தது. தன்னுடைய வகுப்பில் தனக்கு முதல் இன்னும் இரண்டு பிள்ளைகள் மாத்திரமே இந்த உரிமத்தைப் பெற்றிருப்பதாக மகள் குறிப்பிட்டாள். அவளது ஆங்கில எழுத்து அழகானது தான். ஆங்கில மொழியில் எழுதும் போது அவள் தவறு விடுவதும் குறைவு. ஆயினும் தமிழ்மொழியில் அவள் அந்த அளவு தேர்ச்சி அடையவில்லை என்பது எனக்கு மனவருத்தமே.

நான் தாய்நாட்டில் படித்த காலத்தில் எல்லாருமே ஆறாம் வகுப்புக்கு வந்தவுடன் பேனாவினால் எழுதத் தொடங்குவோம். கையெழுத்து எப்படி இருந்தாலும் அதனால் தலையெழுத்து மாறுவதில்லை.

மகன் விஷ்ணு ஹோம்புஷ் ஆண்கள் பாடசாலையில் ஒன்பதாம் வகுப்பில் படிக்கிறார். அவர் காருக்குக் கிட்ட வந்தவுடன் முன் சீற்றில் இருப்பதற்குத் தங்கையோடு வாக்குவாதம் செய்யத் தொடங்கினார். 'சரி நாளைக்கு நான் உங்களை முதலில் வந்து ஏற்றுக்கிறேன்' என்று அவரைச் சமாதானப்படுத்தி விட்டு 'இன்று பாடசாலையில் என்ன படித்தீர்கள்?' என்று கேட்டேன்.

வகுப்பில் ஆசிரியர் கற்பித்த விடயங்கள் எல்லாவற்றையும் முழுமையாகச் சொல்லி முடிப்பது அவரது வழமை. அது அவருக்கு நல்ல மீட்டலாக இருக்கும் என்று அவரை நான் ஊக்குவிப்பதுண்டு.

'இன்று முதல் இரண்டு பாடவேளையும் விஞ்ஞானம்' என்று தொடங்கினார். 'நீங்கள் விஞ்ஞானத்திலே சூழல் தொகுதிகளைப் பற்றிப் படிக்கிறீர்கள்' என்று நான் எனது ஞாபகத்தை உறுதி செய்தேன். 'ஓம் அம்மா இன்று ஒரு நாட்டுக்குப் பூர்வீகமில்லாத தாவர விலங்குகளை அந்நாட்டுக்குள் கொண்டு வருவதனால் ஏற்படும் விளைவுகளைப் பற்றி முதலில் படித்தோம்' என்றான். 'அது மிகவும் சுவாரசியமான விடயம். சொல்லு' என்று நான் மேலும் ஊக்கப்படுத்தவே காரைவிட்டு இறங்கிப் புத்தகப்பையைச் சுழற்றி எறிந்துவிட்டுக் கூறத் தொடங்கினான்.

'ஆயிரத்து எண்ணூறுகளின் ஆரம்பத்தில் அஷஸ்திரேலியாவுக்குள் கொண்டுவரப்பட்ட முயல்கள் சூழல் தொகுதியின் சமநிலையில் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. அவை மிக வேகமாக இனப்பெருக்கம் செய்து புற்றரைகள் பலவற்றையும் தீன்று தீர்த்துவிட்டன. இதனால் அஷஸ்திரேலியாவில் காலம் காலமாக வாழ்ந்து வந்த பூர்வீக விலங்குகளான செம்மறியாடுகளுக்கு உணவுப்பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது'. அவன் சொல்வதை நான் உற்றுக் கேட்கிறேன்

என்பதை நிரூபிப்பதற்காக 'இந்தப் பிரச்சினை பின்னர் எப்படித் தீர்க்கப்பட்டது' என்று கேட்டேன்.

'முயல்களுக்கு நோயை ஏற்படுத்தி அவற்றில் சிலவற்றைக் கொல்லக்கூடிய வைரஸ் ஒன்று சில முயல்களுக்குள் செலுத்தப்பட்டது. அதன் பின்னரே சூழல் சமநிலைக்கு வந்தது' என்று விளக்கம் தந்தான். ஆசிரியர் கற்பித்ததை மிகக் கவனமாகக் கிரகித்திருக்கிறான் என்று தெரிந்தது மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. 'தாவரங்களிலும் இதற்கு உதாரணங்கள் இருக்கின்றனவா?' என்று கேட்டேன்.

'ஆட்டு மந்தைகளின் தீனிக் காக இங்கு கொண்டு வரப்பட்ட ஒருவகை நாகதாளி சிறந்த உதாரணம். இந்தத் தாவரத்தை இயற்கையாக உண்ணுகிற வேறு தாவரபட்சணிகள் இந்த நாட்டில் இல்லை. அதனால் இந்தத் தாவரமும் வகை தொகையின்றிப் பெருகிப் பல ஏக்கர் காணிகளை விவசாயத்திற்குப் பொருத்தமில்லாமல் ஆக்கிவிட்டது. பின்னர் இந்த நாகதாளி இனத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு ஒரு வகை வண்ணத்துப்பூச்சி இனம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அந்தப்பூச்சி தனது முட்டைகளை இந்த நாகதாளியின் இலைத்தொழில் தண்டின் மேல் இடும். முட்டை பொரித்து வரும் குடம்பிகள் நாகதாளியின் சதையைச் சாப்பிட்டு அதன் எண்ணிக்கையைக் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வந்தன' என்றான்.

'கேன் தேரைகளின் பிரச்சினை எவ்வாறு இருக்கிறது?' என்று நான் கேட்டபோது, 'நீங்களும் இவற்றை எல்லாம் வாசித்து வைத்திருக்கிறீர்கள்' என்று என்னைப் பாராட்டினான்.

'கேன் தேரையும் இவ்வாறு கொண்டுவரப் பட்டதுதான். அதனுடைய உமிழ்நீர்ச் சரப்பு நச்சுத்தன்மை கொண்டதாக இருப்பதே பெரிய பிரச்சினை. மனிதர்களைக் கடித்தால் கண்களும் உடம்பும் எரியும். உயிர் ஆபத்து இல்லாவிட்டாலும் அவுஸ்திரேலியர்கள் பலர் இந்தத் தேரைக்குச் சரியான பயம். தென்னமெரிக்காவைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட இந்தத் தேரைகள் 1935 ஆம் ஆண்டு ஹவாயிலிருந்து அவுஸ்திரேலியாவுக்குள் கொண்டு வரப்பட்டவை. அவுஸ்திரேலியாவிற்கு வருமானத்தைத் தருகிற பயர்களில் ஒன்று கரும்பு. அந்தக் கரும்பைத் தாக்குகிற ஒருவகை வண்டினத்தைக் கட்டுப்படுத்தவென்று கேன் தேரையைக் கொண்டு வந்து இன்று கேன் தேரையைக் கட்டுப்படுத்துவது பெரிய தொல்லையாப் போய்விட்டது' என்று சிரித்தான்.

'குயின்ஸ் லாந்துக்குள்ளிலிருந்து இப்போது நியூசவுத் வேல்ஸ்சையும் எட்டிப் பார்க்கிறது இல்லையா?' என்று நான் அவனுக்கு ஒத்துணர்வுப் பதில் கொடுத்தேன்.

'நூறு தேரையை நாட்டுக்குள்ளே விட்டார்கள். இப்போது அதனுடைய எண்ணிக்கை இருநூறு மில்லியனைத் தாண்டிவிட்டது' என்று கூறியவன், தனது கருத்துக்களைத்

தொகுப்பவன் போல்' அவரவர் தாம் இருக்குமிடத்தில் இருந்து கொள்ள வேண்டும்' என்று முடித்தான். இப்போது நான் பேசத் தொடங்கினேன்.

'நீ சொல்வது முற்றிலும் சரி. இருக்குமிடத்தில் இருந்து கொண்டால் எல்லாம் செளக்கியமே' என்று ஒரு சினிமாப் பாடலும் கூறுகிறது. தாவரங்களோ, விலங்குகளோ அல்லது மனிதனோ எந்த இடத்தில் பிறக்கிறார்களோ அந்த இடத்திற்குப் பெரிதும் இசைவாக்கமடைந்தவர்களாய் இருக்கிறார்கள். அந்த இடத்தைவிட்டு விலகி வேறொரு இடத்துக்குள் நுழைகிறபோது குறிப்பிட்ட இடத்தின் சூழல் தொகுதியும் பாதிக்கப்படுகிறது. நுழைகிறவர்களும் இசைவாக்கமடைவதில் சிரமப்படுகிறார்கள். துருவப் பிரதேசத்தில் வாழும் பென்குவின் பறவையைக் கொண்டு வந்து பூமத்திய கோட்டுக்கு அண்மையில் உள்ள காடுகளில் விட்டால் அது இறந்துவிடும். பாலைவனத்தில் வாழுகிற ஒட்டகத்தைக் கொண்டு போய் துருவப் பகுதியில் விட்டால் அதுவும் இறந்துவிடும். தாமரை குளத்திலே தான் வளரும். கள்ளி மரமோ நீர் குறைந்த இடத்தில் தான் நன்றாக வரும்.

'மனிதர்களோடு நீங்கள் இதை எப்படிப் பொருத்திப் பார்க்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டான் மகன். நான் எதைச் சொல்வதற்குப் பீடிகை போடுகிறேன் என்பதைப் புரிந்துகொண்டான்.

'மனிதர்களும் முடிந்தவரை தாங்கள் எந்த நாட்டில் பிறந்தார்களோ அந்த நாட்டில் வாழப் பார்ப்பது தான் சிறந்தது. எமது தாய் நாட்டின் காலநிலையும் அவுஸ்திரேலியாவின் காலநிலையும் முற்றிலும் வேறுபட்டவை. எமது உடல் இயல்பாக எமது பூர்வீக நிலத்திற்கு இசைவாக்கம் பெற்றிருக்கும். எமது தோலில் காணப்படும் மெலானினின் அளவு எமது நாட்டின் சூரிய ஒளிச் செறிவுக்குப் பொருத்தமானது' என்று நான் கூறவே, 'குளிர் காலத்திலே அப்பாவின் மூக்கிலிருந்து குருதி கொட்டுகிற போதெல்லாம் நான் அப்படி நினைத்திருக்கிறேன்' என்று என்னை ஆமோதித்தான்.'

'அப்படியானால் பொருத்தமான ஒரு காலகட்டத்தில் நாங்கள் எங்கள் தாய் நாட்டிற்குத் திரும்பிச் செல்வோமா?' என்று கண்களை விரித்துத் திடீரெனக் கேட்டான்.

'எனக்கும் அப்படி ஒரு ஆசை இருக்கிறது கண்ணா' என்று கூறி அவனை அணைத்துக் கொண்டேன் நான்.

மன நோய்க்கு மருந்தாகும் உன்றன் சொற்கள்
மருந்தில்லா மருத்துவம் தான் எழுத்தில் தோய்ந்த
கனமான கருத்துக்கள் கற்றோர் கல்லார்
காமுறுவா றமைந்தவைகள் கோத கற்றி
மனந்தூய்மை கொள்ள வுடி ஓர்ந்து சொல்லும்
மாயத்தைக் கற்றவள் நீ மறுப்பாருண்டோ
இன்தாகும் இந்நாளுன் வாழ்வில் நாமும்
இணைகின்றோம் எம்மவளே வாழி வாழி

- ஜின்னாஹ் ஓரிபுத்தீன் -

Printed By : Global Graphics, Tel : +94 112360678